POLIROM

Beautiful You

Chuck Palahniuk

ACTUAL

POLIROM

Chuck Palahniuk

Beautiful You

BIBLIOTECA POLIROM

virtual-project.eu

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Chuck Palahniuk, *Beautiful You*

Copyright © 2014 by Chuck Palahniuk All rights reserved

© 2015 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

PALAHNIUK, CHUCK

Beautiful You / Chuck Palahniuk; trad, din lb. eng. și note de Mihaela Negrilă. – Iași: Polirom, 2015

ISBN print: 978-973-46-5471-0

ISBN ePub: 978-973-46-5562-5

ISBN PDF: 978-973-46-5563-2

I. Negrilă, Mihaela (trad.)

821. 111 (73)-31 = 135.1

Printed in ROMANIA

Penny Harrigan este provinciala venită în marele oraș împinsă de visurile sale încă și mai mari: e stagiară și, în general, fată bună la toate într-o firmă de avocatură din New York. Între drumurile după cafelele șefilor, visează să treacă examenul de intrare în barou. Viața ei se schimbă însă când îl întâlnește pe miliardarul Linus Maxwell, fost iubit al unora dintre cele mai frumoase femei din lume, care acum e fericit să-și petreacă tot timpul ducând-o pe ea pe cele mai înalte culmi ale plăcerii. Ceva nu e însă în regulă: Max ia tot timpul notițe în pat, căci, după cum urmează să afle Penny, ea este cobaiul pentru construirea unei linii de jucării sexuale pentru femei. Acestea sunt atât de puternice și de eficiente, încât milioane de femei se calcă în picioare la cozile din magazine, apoi se închid în cameră cu noii lor prieteni cu baterie și refuză să mai iasă. Totul e parte dintr-un plan sinistru al lui Maxwell, pe care numai Penny îl mai poate opri.

Dar cum anume o va face?

Chuck Palahniuk

Beautiful You

Traducere din limba engleză
și note de Mihaela Negrilă

POLIROM

- 2015 -

„Un miliard de soți sunt pe cale să fie înlocuiți.”

Chiar în timp ce Penny e atacată, judecătorul nu face decât să se holbeze. Jurații se trag înapoi. La galerie, jurnaliștii se fac mici. Nimeni din sala de judecată nu vine să o salveze. Grefierul continuă să tasteze sârguincios, transcriind cuvintele lui Penny: „El îmi face rău! Să-l oprească cineva, vă rog!”. Degetele acelea eficiente dactilografiază cuvântul „nu!”. Stenograful transcrie fonetic un geamăt lung, un vaiet, un țipăt. După care urmează o listă cu rugămințile lui Penny:

„Ajutor!”, tastează degetele lui.

„Stop!”, dactilografiază.

Ar fi cu totul altceva dacă în sala de judecată s-ar afla și alte femei, dar nu e nici una. În ultimele câteva luni, toate femeile au dispărut, una nu mai vezi. Spațiul public s-a golit complet de femei. Cei care se uită la Penny cum se zbate – judecătorul, jurații, spectatorii – sunt cu toții bărbați. Lumea asta e o lume a bărbaților.

„Te rog!”, tastează grefierul.

„Te rog, nu! Nu aici!”, dactilografiază el.

În rest, doar Penny se mișcă. Pantalonii îi sunt trași necuviincios în jos, strânși în jurul gleznelor. Lenjeria intimă îi e sfâșiată, dată la o parte, expunând-o privirilor oricui îndrăznește să se uite. Dă din coate și din genunchi, încercând să scape. Pe scaunele lor din primul rând, graficienii instanței desenează linii rapide, pentru a prinde în schițe încleștarea dintre Penny și atacatorul ei, hainele ei sfâșiate care flutură, părul încâlcit care biciuie aerul. Dintre spectatori se înalță câteva mâini nesigure, fiecare ținând în căușul palmei un telefon mobil și făcând pe furiș o poză sau un filmuleț de câteva secunde. Ţipetele ei par să îi înlemnească pe toți cei de față, iar vocea ei aspră răsună în spațiul altminteri cufundat în liniște. Nu mai e zgomotul făcut de o singură femeie care e violată; ecourile care reverberează tremurător sună de parcă ar fi atacate vreo zece femei. O sută. Întreaga lume țipă.

În boxa martorilor, Penny se luptă. Se zbate să își apropie picioarele și să alunge durerea. Ridicând capul, încearcă să prindă privirea cuiva – a oricui. Un bărbat își apasă palmele pe cap, acoperindu-și urechile și

închizând strâns ochii, roșu la față ca un băiețel înspăimântat. Penny se uită la judecător, care oftează cu milă auzindu-i rugămințile, dar refuză să bată cu ciocănelul pentru a chema sala la ordine. Un aprod își trage capul între umeri și mormăie ceva la microfonul prins la piept. Cu arma în toc, își mută nervos greutatea de pe un picior pe altul, tresărind la țipetele ei.

Alții aruncă cu decență priviri furișe la ceas sau scriu SMS-uri, parcă rușinați pentru Penny. De parcă ea s-ar cuveni să știe că nu trebuie să țipe și să sângereze în public. De parcă acest atac și suferința pe care o îndură ar fi chiar din vina ei.

Avocații par să intre la apă în costumele lor scumpe, cu dungulițe foarte fine. Cu o mină ocupată, foșnesc de zor din hârtii. Până și iubitul ei stă pe scaun, privind cu gura căscată, nevenindu-i să-și creadă ochilor, la atacul brutal dezlănțuit asupra ei. Cineva trebuie să fi chemat o ambulanță, căci curând pe culoarul central încep să înainteze grăbiți paramedicii.

Plângând în hohote și dând din mâini ca să se apere, Penny se chinuie să rămână conștientă. De s-ar putea ridica în picioare, de s-ar putea da jos din boxa martorilor, ar avea o șansă să fugă. Să scape. Sala de judecată e ticsită de lume ca un autobuz la orele de vârf, dar nimeni nu îl oprește pe atacatorul ei, nimeni nu încearcă să-l scoată de acolo. Cei care stau în picioare fac un pas sau doi înapoi. Fiecare privitor se trage îndărăt atât cât îi permit pereții, lăsându-i pe Penny și pe violatorul ei într-un spațiu gol, tot mai mare, la capătul din față al sălii.

Cei doi paramedici își fac loc prin mulțime. Când ajung lângă Penny, ea îi atacă, încă gâfâind și zbătându-se, dar ei o liniștesc, spunându-i să se calmeze. Spunându-i că e în siguranță. Ce era mai rău s-a terminat și a lăsat-o înspăimântată, scăldată în sudoare și tremurând din cauza șocului. În toate direcțiile, un zid de chipuri caută puncte goale, în care ochii să nu li se întâlnească cu alți ochi plini de rușinea împărtășită.

Paramedicii o așază pe o targă; unul pune o pătură în jurul trupului ei tremurând, pe când celălalt închide cataramele centurilor, ca să o țină la locul ei. În cele din urmă, judecătorul bate din ciocănel, anunțând o pauză.

Paramedicul care îi prinde centurile în jurul trupului o întreabă:

— Poți să-mi spui în ce an suntem?

Pe Penny o arde gâtul de la atâta țipat. Glasul ei se aude răgușit, dar spune anul corect.

— Poți să-mi spui numele președintelui țării? o întreabă paramedicul.

Penny e cât pe ce să spună Clarissa Hind, dar se oprește. Președinta Hind a murit. Prima și singura femeie președinte a murit.

— Poți să ne spui cum te cheamă? întreabă paramedicul.

— Penny, zice ea. Penny Harrigan.

Cei doi bărbați aplecați deasupra ei cască gura de uimire, căci o recunosc. Mina profesională de pe chipul lor se evaporă pentru o clipă, transformându-se în zâmbete încântate.

— Mi s-a părut mie că te știu de undeva, zice vesel un paramedic.

Celălalt pocnește din degete, exasperat de cuvintele care nu-i vin în minte.

— Tu ești... tu ești *tipa aia,* din *National Enquirer!* intervine el.

Primul paramedic arată cu degetul spre Penny, legată de targă și neajutorată, urmărită de toate privirile acelea masculine.

— Penny Harrigan! strigă el ca o acuzație. Tu ești Penny Harrigan, Cenușăreasa Tocilarului.

Cei doi bărbați ridică targa la înălțimea șoldurilor. Mulțimea se dă în lături ca să-i lase s-o împingă spre ieșire.

Al doilea paramedic dă aprobator din cap, semn că a recunoscut-o.

— Tipul căruia i-ai dat papucii nu era parcă cel mai bogat om din lume? întreabă el.

— Maxwell, spune primul. Îl cheamă Linus Maxwell, zice el, clătinând din cap, nevenindu-i să creadă.

Nu numai că Penny a fost violată într-o sală de judecată plină de oameni și nici măcar unul n-a mișcat un deget ca să-l oprească pe atacatorul ei, dar acum echipajul ambulanței o mai crede și idioată.

— Ar fi trebuit să te măriți cu el, zice primul paramedic, minunându-se întruna, tot drumul până la ambulanță. Cucoană, dacă te-ai fi măritat cu tipul ăla, acuma ai fi mai bogată decât Dumnezeu...

Cornelius Linus Maxwell. C. Linus Maxwell. Datorită reputației sale de playboy, tabloidele îl numesc adesea „Climax-Well”[1]. Cel mai bogat multimiliardar din lume.

Aceleași tabloide au poreclit-o pe ea „Cenușăreasa Tocilarului”. Penny Harrigan și Corny[2] Maxwell. S-au cunoscut în urmă cu un an. Parcă ar fi fost acum o viață. Într-o lume complet diferită.

O lume mai bună.

Niciodată în istoria omenirii nu a existat o perioadă mai bună pentru femeie. Penny știe asta.

În decursul maturizării ei, și-a tot repetat ca pe o mantră: *Niciodată în istoria omenirii nu a existat o perioadă mai bună pentru femeie.*

Lumea ei era perfectă, mai mult sau mai puțin. A absolvit de curând Facultatea de Drept în prima treime din promoția ei, dar a picat de două ori la examenul de intrare în barou. De două ori! Nu e vorba de neîncredere în sine, nu chiar, dar a început să o roadă o idee. Pe Penny o deranjează că date fiind toate victoriile câștigate cu greu de mișcarea pentru emanciparea femeilor, a deveni o avocată ambițioasă și încrezătoare nu i se mai pare cine știe ce triumf. Nu, nu i se mai pare. Nu i se pare cu nimic mai îndrăzneț decât a fi casnică în anii ’50. În urmă cu câteva generații, societatea ar fi încurajat-o să fie o mamă casnică. Acum, societatea o presează să devină avocată. Sau doctoriță. Sau om de știință. Indiferent de situație, validitatea acelor roluri are de-a face mai mult cu moda și politica decât cu Penny însăși.

Ca studentă, a făcut tot posibilul să câștige aprobarea profesorilor de la secția de Studii de Gen a Universității din Nebraska, unde a studiat. A dat visurile părinților ei pe dogmele profesorilor, dar nici una dintre aceste viziuni nu este a ei înseși.

Adevărul e că Penelope Anne Harrigan este încă o fiică bună – ascultătoare, deșteaptă, silitoare – care face cum i se spune. Întotdeauna a ascultat de sfaturile altora,

ale oamenilor mai în vârstă. Cu toate astea, tânjește după ceva mai presus de aprobarea părinților ei și a părinților-surogat. Cu scuzele de rigoare față de Simone de Beauvoir, Penny nu vrea să fie al treilea val de *ceva.* Fără jigniri la adresa Bellei Abzug, dar nu vrea nici să fie post-*ceva*. Nu vrea să copieze victoriile lui Susan B. Anthony sau Helen Gurley Brown. Vrea o alegere dincolo de: casnică *versus* avocată. Sfântă *versus* târfa. O opțiune care să nu fie mânjită de rămășițele unui vis din era victoriană. Penny vrea ceva aflat mai presus de feminismul însuși!

Nu-i dă pace gândul că un motiv ascuns o împiedică să ia examenul de intrare în barou. Partea aceea ascunsă adânc în ea nu dorește să practice avocatura, iar ea tot speră că se va întâmpla ceva care să o salveze de la visurile ei mărunte și previzibile. Ţelurile ei au fost țelurile femeilor radicale cu un secol în urmă: să devină avocată, să concureze umăr la umăr cu bărbații. Însă, ca orice țel de împrumut, i se pare o povară. A fost împlinit deja de milioane de ori de către alte femei. Penny își dorește un vis doar al ei, dar habar nu are cum arată visul acela.

Nu și-a descoperit visul ca fiică ascultătoare și cuminte. Şi nu l-a descoperit nici regurgitând ideologia îngustă a profesorilor. O alină gândul că toate fetele din generația ei se confruntă cu aceeași criză. Toate au primit libertatea moștenire și datorează viitorului făurirea unei noi frontiere de depășit pentru următoarea generație de tinere. Desțelenirea de noi teritorii.

Însă până ce un vis original, inovator, cu totul nou își va ți minunatul cap, Penny îl va urmări stăruitor pe cel vechi: o slujbă de stagiară la o firmă de avocatură, unde cumpără gogoși și mută scaune în timp ce tocește pentru următorul examen de barou.

Chiar și acum, la numai douăzeci și cinci de ani, se teme că e posibil să fie deja prea târziu.

Nu a avut niciodată încredere în imboldurile și instinctele ei naturale. Una dintre cele mai mari temeri ale ei este că s-ar putea să nu-și descopere și să nu-și dezvolte niciodată cele mai profunde talente și intuiții. Darurile ei *speciale.* Că viața ei are să se irosească urmărind țeluri pe care i le-au fixat alții. În schimb, vrea să revendice o putere și autoritate – o forță primitivă,

irezistibilă – care transcende rolurile de gen. Visează să stăpânească o magie brută care precede civilizația însăși.

În timp ce-și face curaj pentru a treia încercare la examenul de barou, Penny se prezintă la serviciu la Broome, Broome & Brillstein, cea mai prestigioasă firmă de avocatură din Manhattan. La drept vorbind, nu e asociată cu drepturi depline. Dar nici nu e o simplă stagiară. OK, uneori dă fuga până la Starbucks-ul din holul mare de la parter după jumătate de duzină de cafele *latte* și după cappuccino semidecofeinizat cu lapte de soia, dar nu în fiecare zi. În alte zile e trimisă să aducă scaune în plus pentru vreo ședință mare. Dar nu e o simplă stagiară. Penny Harrigan nu e avocată, nu încă, dar cu certitudine nu e o umilă stagiară.

La BB&B, zilele sunt lungi, căci se muncește foarte mult, însă pot să fie și palpitante. Astăzi, de pildă, aude un tunet bubuind printre turnurile de zgârie-nori din Lower Manhattan. Este zgomotul asurzitor al unui elicopter care aterizează pe acoperiș. Șaizeci și șapte de etaje mai sus, pe heliportul clădirii, sosește cineva incredibil de important. Penny e la parter, încercând să țină în echilibru o cutie de carton plină cu cafele *mocca* fierbinți. Așteaptă liftul. Iat-o acolo, reflectată de oțelul lustruit al ușilor lui. Nu e o frumusețe. Dar nici urâtă nu e. Nici scundă, nici înaltă. Păr frumos, curat, care i se revarsă pe umerii bluzei simple de la Brooks Brothers.

Ochii ei căprui sunt mari și sinceri. În clipa următoare, chipul ei liniștit, cu ten curat, se șterge.

Ușile liftului se deschid și din el ies niște bărbați masivi, în formație ordonată, ca o echipă de fotbal american în atac, în costume bleumarin identice. De parcă ar alerga în ofensivă pentru un mijlocaș-vedetă, își croiesc drum cu umerii, împingând în lături mulțimea nerăbdătoare. Silită să se dea la o parte, Penny nu se poate abține să-și lungească gâtul ca să vadă pe cine protejează ei. Oricine are o mână liberă o întinde imediat în sus, cu telefonul mobil în palmă, și începe să facă poze și filmulețe pe deasupra capului celorlalți. Penny nu reușește să zărească nimic prin explozia de serj bleumarin, dar se poate uita în sus ca să vadă chipul faimos pe ecranele numeroaselor aparate care înregistrează. Aerul este încărcat de țăcănituri electronice. De paraziți electrostatici și de dialoguri la

stațiile de emisie-recepție. Din spatele tuturor acestor zgomote, se aude înăbușit sunetul unui plâns în hohote.

Femeia de pe ecranele micuțe ale nenumăratelor telefoane își tamponează obrajii cu colțul unei batiste din pânză și dantelă, deja pătată de lacrimi și rimel. În ciuda ochelarilor de soare supradimensionați pe care îi poartă, chipul ei este inconfundabil. Şi de-ar fi existat vreo urmă de îndoială, ar fi alungat-o safirul albastru orbitor care i se leagănă între sânii perfecți. Dacă e să dea crezare lucrurilor pe care le citește când stă la coadă la casă în supermarket, e cel mai mare safir fără vreun defect din istorie, având aproape două sute de carate. Piatra aceasta a împodobit gâtul reginelor din Egiptul antic. Împărătese romane, țarine ruse. Lui Penny îi e imposibil să își imagineze că o femeie care poartă o asemenea bijuterie ar putea avea vreun motiv să plângă.

Brusc, totul capătă sens. Elicopterul care aduce o megacelebritate pe acoperișul clădirii în timp ce această frumusețe traumatizată se grăbește să iasă în stradă. Partenerii seniori iau depoziții astăzi. Este vorba despre marele proces pentru acordarea de daune morale fostei iubite.

— Alouette! Alouette! Îl mai iubești? strigă o voce de bărbat din mijlocul gloatei.

— Ai vrea să te împaci cu el ? strigă o voce de femeie.

Mulțimea pare să-și țină răsuflarea, tăcută ca și când ar aștepta o revelație.

Frumusețea înlăcrimată surprinsă pe ecranele minuscule ale sutelor de telefoane îndreptate spre ea din toate direcțiile și unghiurile își înalță bărbia elegantă și spune:

— Nu voi accepta să fiu dată deoparte. Cu imaginea fragmentată în toate acele perspective, femeia înghite în sec și adaugă: Maxwell este cel mai bun amant din câți am cunoscut.

Ignorând o nouă avalanșă de întrebări, gărzile de corp își croiesc drum cu forța prin mulțimea de curioși până la ușile care dau în stradă, unde lângă bordură așteaptă o coloană de limuzine. Într-o clipă, spectacolul se termină.

Femeia care a stârnit toată zarva este actrița franceză Alouette D’Ambrosia. Este câștigătoarea a șase

premii Palme d'Or. Şi a patru premii Oscar.

Penny abia așteaptă să le scrie un e-mail părinților ei, ca să le povestească despre asta. Ăsta e unul dintre avantajele de a lucra la BB&B. Chiar dacă Penny e doar fata care cumpără cafeaua, tot se bucură că a plecat de acasă. În Nebraska nu vezi niciodată staruri de cinema.

Coloana de mașini a dispărut. Toată lumea se uită încă în direcția în care s-a îndepărtat, când o voce prietenoasă strigă:

— Fată din Omaha!

Este o colegă de birou, Monique, care pocnește din degete și face cu mâna ca să-i atragă atenția lui Penny. În comparație cu Monique, cu unghiile ei false din porțelan împodobite cu cristale sclipitoare din Austria și cu părul ei lung, în codițe împletite cu mărgele și pene, Penny se simte întotdeauna ca o banală vrabie cenușie.

— Ai văzut? se bâlbâie Penny. Era Alouette D'Ambrosia!

Monique își croiește drum mai aproape, strigând:

— Fată din Omaha, tre' să fii sus, la etajul 64.

O apucă de cot pe Penny și o trage spre un lift care stă în așteptare. Paharele cu cafea fierbinte se clatină, amenințând să dea pe-afară.

— Bătrânu' Brillstein a strâns toată echipa și țipă toți după mai multe scaune, îi zice Monique.

Bănuiala lui Penny a fost corectă. Este vorba despre depoziție. Procesul pentru acordarea de daune morale fostei iubite: *D'Ambrosia contra Maxwell.* Toată lumea știe că este un proces intentat doar pentru a șicana. O manevră făcută de dragul publicității. Cel mai bogat bărbat din lume a fost într-o relație cu cea mai frumoasă femeie din lume timp de 136 de zile. Exact 136. Penny cunoaște amănuntele cazului, pentru că stă mult la coadă la casă în magazinul alimentar. La New York, casierii sunt atât de înceți și de morocănoși, încât poți să citești *National Enquirer* din scoarță în scoarță cât aștepți să plătești pentru cutia ta mare cu înghețată Ben & Jerry cu aromă de caramel. Potrivit tabloidelor, miliardarul i-a dăruit femeii cel mai mare safir din lume. Şi-au petrecut vacanța în Fiji. Extraordinarul Fiji! Apoi el a pus capăt relației. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, probabil că ăsta ar fi fost sfârșitul poveștii, însă cuplul era urmărit de lumea întreagă. Cel mai probabil ca să

scape cu fața curată, iubita părăsită cere acum 50 de milioane de dolari despăgubire pentru suferința emoțională.

Când tocmai intră în lift, o voce veselă strigă din hol:

— Hei, țărăncuțo!

Cele două fete se întorc și văd un tânăr zâmbitor, cu chip vioi, îmbrăcat la costum cu dungulițe, care vine în grabă spre ele. Strecurându-se rapid printre oameni, ajunge la doar câțiva pași distanță.

— Ţine liftul! strigă el.

În schimb, Monique apasă pe butonul de închidere a ușilor. Împunge de mai multe ori butonul cu degetul mare decorat cu cristale, de parcă ar trimite un mesaj SOS în codul Morse. Penny trăiește în Big Apple de șase luni și încă nu a văzut pe nimeni apăsând butonul unui lift de mai puțin de douăzeci de ori. Ușile se închid la doar câțiva centimetri de nasul acvilin al tânărului avocat, lăsându-l pe-afară.

Îl cheamă Tad și flirtează cu Penny de fiecare dată când se întâlnesc. O alintă cu porecla „Ţărăncuța” și reprezintă ceea ce mama lui Penny ar numi „o partidă bună”. Penny însă bănuiește altceva. În taină, are impresia că el îi acordă atenție doar fiindcă încearcă să intre în grațiile lui Monique. Întocmai ca atunci când un bărbat încearcă să intre în grațiile unei fete frumoase prefăcându-se înnebunit după câinele ei gras și puturos.

Nu că Penny ar fi puturoasă. Sau grasă. Nu chiar.

Şi nici că lui Monique i-ar păsa. Cu atitudinea ei ostentativă de orășeancă descurcăreață, ea caută un manager de la bursă sau un oligarh rus recent îmbogățit. Fără urmă de jenă, spune tuturor că singura ei aspirație este să locuiască într-o casă mare din Upper East Side, ronțăind Pop Tarts și relaxându-se în pat toată ziua. Scoțând un suspin lung și prefăcut de ușurare, îi zice lui Penny:

— Fată din Omaha, ar trebui să-l lași pe bietul băiat să-și vâre în tine mormolocul[3] alunecos.

Penny nu se simte flatată de ocheadele și fluierăturile lui. Ştie că ea este doar câinele urât. Calea spre un scop.

În lift, Monique o laudă pe Penny pentru ținuta în care a venit îmbrăcată la lucru. Își lasă greutatea pe un

picior și flutură din deget. Pe nici unul dintre degetele șic ale fetei nu mai e loc pentru măcar un inel sclipitor. Monique își țuguie buzele, etalând trei nuanțe diferite de luciu de buze violet, și zice:

— Fato, îmi place la nebunie silueta ta retro! Își scutură pe spate codițele cu mărgele și adaugă: îmi place că ești atât de OK cu coapsele tale de fată solidă.

Ezitând, Penny acceptă complimentul. Monique e o amică de la birou și asta nu înseamnă același lucru cu o prietenă adevărată. Viața de aici e altfel decât în Midwest. La New York, trebuie să te mulțumești cu puțin.

În metropolă, fiecare gest este calculat, făcut pentru a domina. Fiecare detaliu din înfățișarea unei femei îi vădește statutul social. Penny strânge în brațe cutia cu cafele fierbinți, ca pe un ursuleț de pluș cu miros de vanilie, simțindu-se brusc stânjenită.

Monique fulgeră din priviri în laterală, dându-se șocată înapoi imediat ce vede ceva pe fața lui Penny. Judecând după grimasa lui Monique, nu poate fi nimic mai puțin decât o tarantulă care își face cuib.

— E un loc în Chinatown...? începe Monique. Se dă un pas mai în spate, continuând: Pot să se ocupe de firele alea de păr de vârcolac care încep să-ți crească în jurul gurii. Apoi adaugă într-o șoaptă simulată: E atât de ieftin, că până și tu îți permiți.

Crescând la ferma părinților ei din Shippee, Nebraska, Penny a văzut găini închise în cuști ciupindu-se până la sânge cu ciocurile și reușind să fie mult mai subtile de-atât.

E clar că unele tipe nu au primit de veste încă despre solidaritatea universală între femei.

Când ajung la etajul 64, ușile liftului se deschid și cele două tinere sunt întâmpinate de nasurile adulmecătoare a patru ciobănești germani. Câini genișți. Un paznic masiv, în uniformă, face un pas înainte, îndreptând spre ele un detector de metale.

— Mai sus de etajul ăsta e zonă închisă, explică Monique. Din cauză că e știi-tu-cine în clădire, au evacuat tot între etajul 64 și acoperiș. Apoi, obrăznicătură ca întotdeauna, Monique o ia de cot pe Penny și îi aduce aminte: Scaune, fato. Aport!

E ridicol. BB&B este cea mai tare firmă de avocatură din țară, dar nu au niciodată suficiente scaune la ședințe. Ca în jocul Scaunele, dacă ajungi prea târziu la vreo ședință importantă, ești nevoit să stai în picioare. Cel puțin până e trimisă vreo subalternă ca Penny să îți caute un scaun.

În timp ce Monique fuge la ședință să tragă de timp, Penny încearcă ușă după ușă și le găsește pe toate încuiate. Coridoarele sunt ciudat de pustii, iar prin fereastra de lângă fiecare ușă încuiată Penny vede că scaunele tuturor asociaților au fost lăsate în siguranță la locul lor, în dreptul biroului fiecăruia. Aici, în aerul rarefiat al etajelor conducerii, e întotdeauna liniște, însă acum e nițel înfricoșător. Dintre pereții lambrisați sau acoperiți cu tablouri de bun gust înfățișând peisaje cu valea fluviului Hudson, nu răsună ecoul nici unui pas, al nici unei voci. Sticle abia deschise de Evian au fost lăsate în urmă atât de repede, că încă mai fâsâie.

Şi-a făcut studiile de licență de patru ani în specializarea Studii de Gen și apoi doi ani de Facultate de Drept, iar acum adună scaune pentru niște oameni prea leneși sau prea îngâmfați ca să și le ia singuri pe ale lor la ședințe. E înjositor. Asta e ceva cu care cu siguranță nu s-ar lăuda într-un e-mail către părinții ei.

Telefonul ei începe să vibreze. E Monique, care îi trimite un mesaj cu: „SORO, UNDE SUNT SCAUNELE ALEA?”. Penny deja aleargă pe coridoare. Ţinând cu greu cutia cu cafele în echilibru într-o singură mână, cu cealaltă apucă de mânerele rotunde ale ușilor doar cât să vadă dacă se învârt. Agitată, cu răsuflarea întretăiată, ducându-se grăbită de la o ușă încuiată la alta, mai că îi vine s-o lase baltă. Când un mâner chiar se învârte, Penny nu e pregătită pentru asta. Ușa se deschide larg spre interior, făcând-o să-și piardă instantaneu echilibrul. Căzând peste pragul ușii cu tot cu cafelele calde care se răstoarnă cu un pleoscăit, aterizează pe ceva moale ca o pajiște cu trifoi. Întinsă pe burtă, vede de foarte aproape dantelăria de nuanțe de verde, roșu și galben a unor flori minunate. Multe flori. A căzut într-o grădină. Păsări exotice cocoțate printre tufe de trandafir și de liliac. Însă chiar în fața ei se află un pantof negru, bine lustruit. Un pantof bărbătesc, cu

vârful într-o poziție de parcă s-ar pregăti să o izbească în dinți.

Nu e o grădină adevărată. Păsările și florile sunt doar modelul unui covor oriental. Vopsit și țesut manual, din mătase pură, este singurul de acest fel de la BB&B, iar Penny știe exact în al cui birou se află. Se vede reflectată în luciul negru al pantofului: părul năclăit de cafea îi vine peste ochi, are obrajii roșii și gura îi atârnă întredeschisă, pentru că gâfâie pe jos, cu răsuflarea tăiată. Pieptul îi tresaltă violent. În cădere i s-a ridicat fusta, lăsându-i fundul în aer. Slavă Domnului că poartă chiloți din bumbac, de modă veche. Dacă ar fi avut pe ea o pereche nerușinată de tanga, Penny ar fi murit de rușine.

Ochii ei urmăresc pantoful negru în sus, spre o gleznă subțire, puternică, acoperită de o șosetă cu romburi. Nici măcar imprimeul jucăuș, verde cu auriu, al șosetei bărbătești nu poate ascunde mușchii de dedesubt. Mai sus este tivul unei manșete de pantaloni. De acolo de jos, privirea ei urmărește dunga perfectă a cracului din flanel gri până la un genunchi. Mai sus, croiala meticuloasă dezvăluie conturul unei coapse puternice. Picioare lungi. Picioare de jucător de tenis, se gândește Penny. De acolo, cusătura de pe interiorul cracului îi conduce privirea către o umflătură mare, cam cât un pumn uriaș, acoperită de flanelă moale, catifelată.

Penny simte umezeala fierbinte dintre ea și podea. Se bălăcește între paharele storcite. Vreo patru litri de amestec de *latte* cu lapte de soia, cafea *mocca* semidecofeinizată, ceai negru și cafea *macchiato* i se îmbibă în haine și distrug neprețuitul covor care acoperă podeaua încăperii.

Chiar și în pielea lustruită, închisă la culoare, a pantofului, Penny poate să vadă cum se îmbujorează tot mai tare. Trage repede aer în piept. O singură voce rupe atmosfera de transă a momentului.

Un bărbat spune ceva. Tonul pare ferm, dar la fel de catifelat precum covorul din mătase. Plăcut și amuzat, glasul repetă:

— Am făcut cunoștință?

Penny se uită în sus prin vălul genelor ei lungi, fluturânde. În zare se profilează un chip. În cel mai îndepărtat punct al acestei panorame din flanelă gri se

află trăsăturile pe care le-a văzut atât de des în tabloidele de la supermarket. Ochii lui sunt albaștri, fruntea îi e mărginită de un breton blond, inegal și ondulat, ca de băiețel. Zâmbetul amabil îi face gropițe în obrajii atent bărbieriți. Expresia lui e blândă, plăcută ca a unei păpuși. Pe frunte și pe obraji, nici un rid care să sugereze că a fost îngrijorat sau că a zâmbit larg vreodată. Penny știe din ziarele de scandal că bărbatul are 49 de ani. Nici labele de gâscă pe la colțul ochilor nu oferă vreo dovadă că ar zâmbi prea des.

Încă rășchirată pe podea, Penny respiră zgomotos:

— Tu ești! țipă ea ascuțit. Tu ești el! Adică tu ești tu!

El nu este clientul firmei. Din contră, este pârâtul în procesul pentru daune morale. Penny nu poate decât să presupună că se află acolo ca să i se ia o depoziție.

E așezat într-un fotoliu de oaspeți, unul dintre Chippendale-urile sculptate, tapițate cu piele roșie pe care le deține firma. Mirosul de piele și cremă de pantofi este înțepător. Diplome înrămate și volume juridice legate în piele acoperă pereții încăperii.

În spatele lui se află un birou din lemn de mahon, care lucește într-un roșiatic intens de la un secol de frecat cu coatele și cu ceară de albine. Pe latura îndepărtată a biroului, în picioare, e o siluetă cocârjată, cu un cap chel care strălucește aproape la fel de roșiatic, pătat de vârstă. De pe fața uscățivă, ochii injectați aruncă fulgere de mânie. Buzele subțiri, tremurătoare, dezvăluie o dantură pătată de tutun. Pe toate diplomele, atestatele și premiile stă scris, cu o complicată caligrafie gotică, numele Albert Brillstein, Esq[4].

Răspunzând politicos la bâlbâiala ei, bărbatul mai tânăr întreabă netulburat:

— Şi cine ești dumneata?

— Nimeni, se răstește bărbatul care stă în spatele biroului, cel mai vechi asociat al firmei. Ea nici n-ar trebui *să fie* aici! Nu e decât o asistentă. A picat examenul de barou *de trei ori!*

Cuvintele o dor pe Penny de parcă ar fi plesnit-o. De rușine, își întoarce privirea de la ochii albaștri și își zărește din nou imaginea reflectată în pantoful bărbatului mai tânăr. Şeful ei are dreptate. Ea e doar un trepăduș. Un nimeni. Doar o țărancă proastă care s-a

mutat la New York visând să-și găsească... soarta. Ceva. Crudul adevăr e că probabil nu va lua niciodată examenul de barou. O să-și petreacă viața îndosariind hârtii și ducându-se după cafea și nu o să i se întâmple niciodată ceva minunat.

— Afară! îi zice răstit domnul Brillstein, fără să aștepte ca ea să se ridice. Pleacă de-aici! țipă el la Penny, arătând cu degetul osos spre ușa deschisă.

În buzunarul de la fustă, începe să-i vibreze telefonul. Penny n-are voie să se uite ca să știe că e Monique, pe bună dreptate exasperată.

Brillstein are dreptate. Ea n-ar trebui să fie acolo. Ar trebui să fie în suburbiile orașului Omaha. Ar trebui să aibă o căsnicie fericită cu un bărbat plăcut, cu fire echilibrată, fost membru al frăției Sigma Chi. Ar avea doi copilași și un al treilea pe drum. Asta e soarta ei. Ar trebui să fie acoperită de salivă de bebeluș, nu de espresso dublu care costă o avere.

Şi totuși iat-o acolo, reflectată în pantof, micșorată întocmai ca Alouette D'Ambrosia în ecranele nenumăratelor telefoane mobile. Penny simte cum îi dau lacrimile și urmărește una rostogolindu-i-se pe obraz. O lovește un val de ură de sine. Își șterge lacrima cu mâna, sperând că nici unul dintre bărbați n-a observat-o. Răsfirându-și degetele pe covor, încearcă să se ridice împingând în podea, dar amestecul de frișcă, sirop de ciocolată și caramel o ține pe loc. Şi chiar de s-ar putea ridica în picioare, îi e teamă că lichidul fierbinte i-a făcut bluza transparentă.

În ciuda culorii vesele, ochii albaștri care o urmăresc sunt la fel de atenți și de ficși ca o cameră video. O măsoară și o înregistrează. El nu e cu nimic mai frumos decât ea, însă are maxilarul ferm. Debordează de încredere în sine.

— Domnule Maxwell, bălmăjește domnul Brillstein, nici nu pot să vă spun cât de mult regret această întrerupere nepoliticoasă. Luând telefonul și lovind câteva cifre, zice: Fiți sigur că voi pune ca această tânără să fie scoasă imediat din clădire. Paza! urlă el în receptor.

Judecând după vehemența din glasul lui, asta nu va fi o simplă concediere. Sună de parcă are de gând să pună să fie aruncată de pe acoperiș.

— Îmi permiți să te ajut? întreabă bărbatul blond, întinzând o mână spre ea.

Un inel cu pecete, cu o piatră mare, roșie, sclipește pe degetul lui. Mai târziu, Penny va descoperi că este al treilea cel mai mare rubin găsit vreodată în minele din Sri Lanka. A aparținut unor sultani și maharajahi, și iată-l venindu-i ei în ajutor. Strălucirea lui e orbitoare. Degetele care le cuprind pe ale ei sunt surprinzător de reci. O forță la fel de uimitoare o ridică de pe covor, în timp ce buzele, buzele acelea care au sărutat staruri de cinema și moștenitoare bogate, îi spun:

— Acum, că ești liberă diseară... Ai vrea să-mi faci plăcerea de a mă însoți la cină? o întreabă el.

Vânzătoarea de la Bonwit Teller se uită la Penny cu o expresie disprețuitoare.

— Pot să te ajut cu ceva? întreabă ea, cu batjocură în glas.

Penny a mers pe jos tot drumul, toate cele opt cvartale de la stația de metrou până la magazin, și încă nu și-a recăpătat suflul.

— O rochie? îngaimă Penny. O rochie de seară, adaugă, pe un ton mai hotărât.

Ochii vânzătoarei o măsoară din cap până în picioare, fără să scape un detaliu. Nici tragica imitație de pantofi Jimmy Choo, cumpărați de la magazinul de desfacere al unei fabrici din Omaha, nici geanta de umăr cu pete de plăcintă cu nuci pecan și cureaua franjurată de uzură. Trenciul ei aproape-Burberry nu prea poate să ascundă faptul că are hainele îmbibate cu cafea rece și frișcă lipicioasă. Câteva muște au simțit mirosul dulce și s-au ținut după ea încă de pe peronul aglomerat de la metrou. Penny încearcă să le alunge cu un gest elegant. Pentru un străin, cu siguranță poată să pară dusă cu capul. Simte că evaluarea pe care i-o face vânzătoarea durează o veșnicie și se împotrivește impulsului de a se răsuci pe călcâiele pantofilor scâlciați și de a o șterge de lângă femeia asta snoabă.

Cât despre vânzătoare, ea ar putea foarte bine să fie o tipă din lumea bună, care locuiește în apartamentul de lux de la ultimul etaj al unui imobil scump, descinsă aici din Beekman Place[5] doar din curiozitatea de a vedea cum e viața în cartierele mai sărace. E toată în Chanel.

Unghii impecabile. Nici o muscă neagră nu bâzâie enervant pe lângă părul ei împletit perfect în stil franțuzesc sau în jurul pielii fără cusur a frunții. După evaluarea plină de răceală, ochii vânzătoarei se întâlnesc cu ai lui Penny.

— Este pentru o ocazie specială? întreabă ea pe un ton distant.

Penny dă să-i explice situația, dar se abține. Cel mai bogat bărbat din lume a invitat-o diseară la cină. A propus ora opt la Chez Romaine, cel mai exclusivist restaurant din metropolă. Acolo se fac rezervări cu ani înainte. Ani! Ba chiar a fost de acord să se întâlnească direct acolo. Penny nu voia cu nici un chip ca el să-i vadă apartamentul cu două camere de la etajul 6 fără lift pe care ea îl împarte cu alte două fete. Desigur, moare de nerăbdare să spună cuiva. Veștile bune nu par reale până nu le împărtășești cu cel puțin vreo zece prietene. Însă această străină suspicioasă de la raionul de confecții din Bonwit Teller n-ar crede-o în veci. O poveste așa neverosimilă n-ar face decât să-i confirme impresia că Penny e vreo țăcănită fără adăpost, aflată acolo doar ca să-i irosească ei timpul prețios.

O muscă i se așază lui Penny pe vârful nasului. O alungă, își impune să se calmeze. Nu e nebună. Şi nu are de gând să dea bir cu fugiții. Domolindu-și teama din glas, îi zice vânzătoarei:

— Aș dori să văd rochia petrecută de la Dolce & Gabbana din colecția din sezonul acesta. Cea cu talie fronsată.

— Din crep-șifon? întreabă vânzătoarea mijind ochii, de parcă i-ar da un test.

— Din satin, îi dă Penny replica repede. Cu poale asimetrice.

Tot statul ăla la coadă la casa de la magazinul alimentar se dovedește din nou de ajutor. Rochia pe care o are în minte este cea purtată de Jennifer Lopez pe covorul roșu la ceremonia de decernare a Oscarurilor de anul trecut.

— Mărimea 44? întreabă femeia, uitându-se atent la corpul lui Penny.

— Mărimea 40, contraatacă Penny. Ştie că în păr îi aterizează muște, dar le poartă de parcă ar fi perle negre din Tahiti.

Vânzătoarea se duce să caute rochia. Penny mai că se roagă să nu se mai întoarcă. Asta e o nebunie. N-a cheltuit niciodată mai mult de 50 de dolari pe o rochie, iar cea pe care a cerut să o vadă nu poate costa mai puțin de 5.000. Câteva lovituri pe tastele telefonului îi arată că exact atât mai are disponibil pe cardul de credit. Dacă plătește rochia cu cardul, o poartă două ore la cină și o returnează dimineață, o să trăiască o aventură pe care o va putea povesti apoi tot restul vieții. Nu-și dă voie să își imagineze nimic mai departe de seara aceasta. Diseară e o loterie. O posibilitate foarte îndepărtată. Cornelius Maxwell este renumit pentru gesturile sale galante. E singura explicație pentru ce se întâmplă. A văzut-o umilită pe covor în fața șefului ei furios și încearcă să-i salveze mândria. Foarte cavaleresc din partea lui, zău așa.

Din ce a citit Penny în tabloide, Cornelius Maxwell e faimos pentru cavalerismul lui.

Originile lor nu sunt cu mult diferite. El s-a născut la Seattle și a fost crescut de o mamă singură, care muncea ca asistentă medicală. Visul lui dintotdeauna a fost să-i ofere într-o bună zi mamei sale un trai luxos, însă ea a murit într-un accident de autobuz. Când s-a întâmplat asta, Cornelius își făcea studiile postuniversitare la Universitatea din Washington. După un an, a înființat DataMicroSoft, cu sediul în camera lui de cămin. După încă un an, era printre cei mai bogați antreprenori din lume.

Printre femeile fascinante care au avut la începutul carierei lor o legătură amoroasă cu el s-a numărat și Clarissa Hind, o candidată improbabilă la Senatul statului New York. Cu sprijinul lui financiar și cu ajutorul relațiilor lui politice, ea a câștigat. Înainte de terminarea primului mandat[6], ea a pus ochii pe un loc în Senatul SUA, dorindu-și să devină cel mai tânăr senator pe care l-a ales vreodată statul New York să-l trimită la Washington, D.C. Nu le-a prins rău nici faptul că mass-media idolatriza cuplul: tânăra senatoare înaltă și frumoasă ca o statuie și nonconformistul miliardar high-tech. Cu banii lui și cu hotărârea ei, ea a câștigat la un scor zdrobitor. Pe repede-nainte până în urmă cu trei ani, când Clarissa Hind și-a împlinit nu doar propriile visuri,

ci și pe cele ale milioane de femei din America – a fost aleasă prima femeie președinte a SUA.

În tot acest timp, Corny Maxwell i-a făcut neobosit campanie, întotdeauna lăudând-o, întotdeauna sprijinind-o în public și în particular. Însă cei doi nu s-au căsătorit. Se zvonea ceva despre pierderea unei sarcini. Ba existau chiar zvonuri cum că ea l-ar fi rugat să candideze ca vicepreședinte ales de ea, însă după ce s-au terminat alegerile, au dat un comunicat de presă comun prin care anunțau că se despart. Împărțind podiumul la conferință, doamna președintă aleasă și chipeșul ei consort și-au afirmat afecțiunea și respectul reciproc, dar au declarat că povestea lor de dragoste s-a încheiat.

Penny știe că un asemenea succes presupune multă muncă și sacrificiu, însă fotografiile paparazzilor au făcut totul să pară nefiresc de lipsit de efort. Președinta Hind a fost cea care a inspirat-o să devină avocată. Să îndrăznească să viseze? Dacă Cornelius Maxwell caută cumva o nouă protejată? Nu e imposibil să fi văzut la ea vreun potențial înnăscut. Diseară poate fi o probă, iar dacă o trece, atunci Penny Harrigan s-ar putea pomeni că e pregătită să ocupe un rol major pe scena internațională. E pe cale să intre în cel mai exclusivist grup de fete din lume.

Reveria îi este întreruptă de o muscă mare care îi intră bâzâind în gură. În timp ce visează cu ochii deschiși în raionul de confecții de la Bonwit Teller, Penny începe să tușească zgomotos.

Numai bine. Prea se lăsa dusă de val cu fantezia ei, iar viitorul are el metodele lui de a-ți frânge inima dacă speri la prea mult. Numai uită-te la C. Linus Maxwell, care trece zâmbind de la o relație amoroasă eșuată la alta. După Clarissa, a avut o aventură cu o membră a familiei regale britanice. O prințesă, nici mai mult nici mai puțin, și încă nu una din acelea urâte, născute din căsătorii endogame. Nu era cine știe ce cocoșată. Prințesa Gwendolyn era frumoasă. Era a treia în linia de succesiune, la doar două bătăi de inimă de a deveni regină. Din nou, părea combinația ideală între aristocrația europeană și know-how-ul high-tech yankeu. Lumea aștepta ca ei să stabilească data nunții. Când regele a fost ucis de glonțul unui anarhist, Corny a fost cel care a sprijinit-o pe prințesa în lacrimi la funeraliile

tatălui ei. Iar când un accident ciudat, un satelit prăbușit, dintre toate lucrurile care s-ar fi putut întâmpla pe lumea asta, l-a omorât pe prințul moștenitor, fratele lui Gwendolyn, încoronarea ei a fost asigurată.

La cum mergeau lucrurile, Corny Maxwell ar fi trebuit să fie acum un prinț care duce o viață de lux la Palatul Buckingham, însă istoria s-a repetat. Mogulul și aristocrata s-au despărțit amiabil.

De două ori a evitat o căsătorie cu unele dintre cele mai puternice femei din lume.

Dacă e să dai crezare zvonurilor, se simte amenințat de femeile a căror poziție rivalizează cu a lui. Tabloidele îl disprețuiesc. Însă Penny, la fel ca majoritatea oamenilor, bănuiește că C. Linus Maxwell este un veșnic orfan care încă își caută mama pierdută, femeia asupra căreia să-și poată revărsa toată adorația și bogățiile.

Nici una dintre fostele iubiri pasionale ale lui Maxwell nu pare să fi ieșit în pierdere din povestea lor. Clarissa Hind s-a transformat dintr-o timidă neofită într-ale politicii în liderul lumii libere. Gwendolyn era ca o juncană, frumușică, dar durdulie; în timpul relației lor a slăbit și acum fata de spiță regală e cea care dictează trendurile în modă. Chiar și Alouette s-a luptat cu demonii ei. Tabloidele fuseseră pline de pățaniile presărate cu beții și droguri. Maxwell a făcut-o să se lase. Iubirea lui a reușit ceva ce nu reușiseră nenumărate programe de dezintoxicare ordonate de instanță.

Acolo, la Bonwit Teller, telefonul lui Penny începe să vibreze. E Monique. Nu se mai plânge în legătură cu scaunele, ci i-a trimis un SMS cu: „SUNĂ-MĂ!”. Toată lumea de la BB&B trebuie să fi auzit între timp vestea. O parte din Penny își dorește să nu fi aflat nimeni. O să fie jenant să fie legată în mintea oamenilor de președinta Hind, regina Gwendolyn și Alouette D'Ambrosia. Penny scotocește în memorie după poveștile de dragoste care au avut loc în perioada de interimat dintre cele trei. A mai fost poeta care a câștigat Premiul Nobel. Moștenitoarea japoneză a unei averi obținute din industria oțelului. Baroneasa unui lanț de publicații. Până acum, nici uneia dintre ele nu i s-a potrivit condurul de cleștar. Penny încearcă să nu se gândească la asta, însă ceea ce va face între acest moment și miezul nopții s-ar putea să-i hotărască restul vieții.

Înainte să apuce să răspundă la mesajul lui Monique, vânzătoarea se întoarce. Peste braț are drapat un val de șifon roșu.

— Poftim... mărimea 40, îi zice ea încet lui Penny, ridicând sceptic dintr-o sprânceană conturată cu creion. Îi face semn să o urmeze la cabina de probă.

Doamna Președintă Penny Harrigan. Doamna C. Linus Maxwell. Mintea i se tulbură. În ziarul *Post* de mâine, numele ei va fi tipărit cu litere îngroșate printre cele ale celebrităților de la Pagina 6. Mâine, femeia asta arogantă o să afle că Penny nu e o mincinoasă. Toată lumea din metropolă o să îi știe numele.

Oricum ar fi, o să poarte rochia asta cu foarte, foarte mare grijă.

E ora trei. Cina e la opt. Mai are timp să se ducă să se epileze cu ceară pe picioare, să se coafeze și să le dea telefon părinților ei. Poate că astfel o să înceapă și ea să creadă că toată povestea asta chiar e reală.

— Aveți o politică de restituire completă a banilor în cazul returnării produselor, nu-i așa? întreabă Penny cu îngrijorare, mergând grăbită în urma vânzătoarei și ținându-și pumnii strânși, sperând ca fermoarul rochiei să se închidă până sus.

Kwan Qxi și Esperanza sunt colegele ideale cu care să împărți un apartament înghesuit din Jackson Heights. În urmă cu mai multe luni, când mama lui Penny a ajutat-o să își facă bagajele pentru marea mutare de-a latul țării la New York, a insistat cu înțelepciune: „Fă rost de o chinezoaică și de cineva latino cu care să împărți chiria”.

Poate că uneori părinții lui Penny par niște monștri rasiști și înguști la minte, dar chiar îi preocupă binele fiicei lor. S-au gândit că într-o gospodărie multirasială și multicultural sunt mai puține șanse ca fetele să își șterpelească una alteia trusele de machiaj. Cosmeticele sunt scumpe și dacă sunt folosite la comun se pot răspândi infecții letale cu stafilococi. Ăsta era un sfat rațional. Herpes și ploșnițe sunt peste tot. Cuvintele lor erau sarea pământului[17], un adevărat îndreptar de viață.

În ciuda bunelor intenții ale părinților ei, pragmatici, deși deloc sofisticați, s-a dovedit că cele trei colege de apartament, provenite din trei culturi diferite,

aveau mai multe în comun decât și-ar fi imaginat. N-a trecut mult timp și își împărțeau hainele, secretele, ba chiar și lentilele de contact. Nu multe lucruri aveau interdicție de folosire în comun. Până acum, această familiaritate relaxată nu a fost o problemă.

Esperanza e o latino-americancă focoasă, trufașă, cu ochii negri sclipind de năzdrăvănie. Strigând: *„Ay, caramba*!”[8], se preface adesea exasperată de cele mai simple sarcini – schimbatul unui bec, de pildă, sau spălatul unei farfurii. Şi asta pentru că această exclamație stereotipă nu dă niciodată greș în a o face pe Penny să râdă zgomotos. E clar că nu e într-atât de simandicoasă încât să nu poată face haz de ea însăși. Faptul că Esperanza poate să arunce un sombrero cu broderie viu colorată pe podeaua din camera de zi și apoi să danseze cu pași apăsați în jurul lui dovedește că e ultra-evoluată, racordată la viitorul post-politic corect al identității ei etnice.

Kwan Qxi, foarte liniștită, absolut impasibilă, este contrapunctul temperamentalei *señorita.* Asiatica se mișcă fără zgomot prin apartamentul aglomerat, ștergând praful de pe plintă... tunzându-și bonsaiul... împăturind capătul sulului de hârtie igienică în origami-surpriză pentru următoarea persoană care o va folosi, transformând, în general, haosul în ordine. Chipul și purtările ei blânde sunt ca un balsam pentru Penny. Perdeaua ei deasă de păr negru e o minunăție în comparație cu claia mai tot timpul zburlită, prinsă în coadă de cal, a lui Penny.

Penny și-a petrecut ultimele ore dinaintea cinei de la Chez Romaine implorându-le pe amândouă să-și pună toată priceperea în slujba șlefuirii înfățișării ei. De la Esperanza vrea pleoape pictate astfel încât să strălucească precum apusurile din Havana. De la Kwan Qxi vrea un păr care să i se reverse în valuri de mătase grea. Colegele ei de cameră s-au apucat să o ajute neobosit, răsfățând-o ca niște domnișoare de onoare care se ocupă de o mireasă emoționată. Împreună, au aranjat-o și au îmbrăcat-o.

Superbă în rochia de seară, Penny e o încântare pentru ochi. Pentru a-i desăvârși aspectul, Kwan Qxi a scos la iveală un pandantiv elegant. E o bucată de jad verde, strălucitor, în formă de dragon, cu două perle pe

post de ochi. O moștenire de familie. Esperanza i-a dat cerceii ei preferați, în forma unor *piñata* micuțe, incrustate cu strasuri. Indiferent dacă au luat de bună sau nu povestea ei despre cina cu cel mai bogat bărbat din lume, colegele ei de cameră au lacrimi în ochi văzându-i eleganta transformare.

Cineva sună la interfon. Taxiul pe care l-au comandat a sosit și o așteaptă.

În ultima clipă, Penny își ține respirația și se duce să ia cutiuța din plastic gri pe care a ascuns-o demult în baie. Cutia în care e diafragma ei. *Un dram de prevenție.* Nu a mai avut nevoie de ea de la balul de iarnă din ultimul ei an de studenție. În timp ce caută încă prin dulăpioarele din baie, se întreabă dacă, stând nefolosit atâta timp, mijlocului contraceptiv nu cumva s-o fi deteriorat. Oare s-o fi uscat latexul, devenind casant, cum se știe că se întâmplă la prezervative? O fi crăpat? Sau, mai rău, s-o fi umplut de mucegai? Înhață cutiuța gri din talmeș-balmeșul dintr-un sertar și își ține răsuflarea în timp ce o deschide. Cutia e goală.

Bătând din picior cu mânie prefăcută, Penny le ia la întrebări pe cele două fete din bucătărie. Ţine cutiuța gri ca pe o acuzație. Pe etichetă e tipărit numele ei, Penelope Harrigan, precum și numele și adresa medicului ei de familie din Omaha. Punând cutia pe blatul de lucru, lângă micul cuptor electric pentru sandviciuri, ruginit și plin de cruste de brânză, Penny le anunță:

— O să sting luminile și o să număr până la zece, bine? Și n-o să pun nici o întrebare.

Chipurile celor două fete au expresii imposibil de descifrat. Nici nu roșesc, nici nu-i evită jenate privirea. Își trece palma peste întrerupătorul de pe perete și cufundă încăperea într-o beznă ca smoala. Începe să numere.

Un pleoscăit slab, umed, e urmat de sunetul unei respirații întretăiate. Se aude un chicotit.

— ...opt, nouă, zece, numără Penny.

Lumina se aprinde, invadând camera cu strălucirea ei și dezvăluind cutia deschisă, în care se află un obiect rozaliu cu o formă familiară. Diafragma lucește, proaspătă și înrourată, acoperită cu picăturile umezelii vaginale sănătoase a cuiva. De ea e lipit un singur fir de

păr pubian, cârlionțat. Penny își spune să nu uite să o clătească dacă va avea nevoie de ea mai târziu în cursul serii.

Mereu se întâmplă la fel. Taxiul va ajunge cu întârziere la Chez Romaine. Traficul a fost blocat o vreme în tunel și e imposibil să prindă semnal la telefonul mobil. Asta e. Taximetristul se tot uită în oglinda retrovizoare, cerându-și scuze și spunându-i că arată grozav.

Penny știe că e doar amabil. Își spune că, la câți bani a cheltuit în după-amiaza asta, ar fi și cazul să arate trăznet. Spre mâhnirea vânzătoarei, rochia i-a venit ca turnată, mulându-i-se pe trupul tânăr. Noii ei pantofi Prada, o altă cheltuială de ultim moment, arată și ei nemaipomenit. Însă Penny e îndeajuns de rațională să-și dea seama că nu va fi niciodată o frumusețe răpitoare.

Cel puțin nu-i mai bâzâie muște murdare în jur. Ăsta e un pas înainte. Orice e un pas înainte față de viața în Midwest.

Nebraska nu i s-a potrivit niciodată lui Penny. Ca tânără în Omaha, ba chiar și pe vremea când era o fetiță care creștea în Shippee, Penny s-a simțit mereu o străină. În primul rând că nu semăna deloc cu părinții ei voinici, cu siluetă în formă de pară și picioare cu platfus. În timp ce ei erau niște membri pistruiați și roșcați ai diasporei irlandeze, Penny avea o piele catifelată, alb-trandafirie. Palidă ca scoarța de mesteacăn. Amândoi au crezut-o nebună că pleca la New York.

Un pic mai devreme, când a urcat în taxi, a sunat în Omaha ca să le dea vestea cea mare. Când a auzit la telefon vocea mamei ei, Penny a întrebat:

— Mami, stai jos?

— Arthur! a strigat mama ei, departe de receptor. E fiică-ta la telefon.

— Am o veste foarte interesantă, a spus Penny, abia reușind să se stăpânească. S-a uitat să vadă dacă taximetristul o privește. Voia ca el să tragă cu urechea.

— Şi eu am! a exclamat mama ei.

S-a auzit un clic și vocea tatălui ei s-a alăturat conversației.

— Maică-ta a cultivat o roșie care seamănă leit cu Danny Thomas.

— O să-ți trimit o poză, i-a promis mama ei. E ciudată.

— Care-i vestea cea mare, scumpo? a întrebat-o tatăl ei.

Penny a ezitat o clipă, pentru efect. Când a vorbit, s-a asigurat că o face suficient de tare pentru ca șoferul să poată auzi.

— Am întâlnire cu C. Linus Maxwell.

Părinții ei nu au răspuns, nu imediat.

Pentru a câștiga timp, tatăl lui Penny își bea cafeaua de dimineață stând pe vasul de toaletă. Mama ei visează să aibă un pat cu apă. La fiecare aniversare a zilei ei de naștere, îi trimit o Biblie cu o bancnotă de 20 de dolari ascunsă în ea. Ăștia sunt, în esență, părinții ei.

— Ştiți cine e domnul Maxwell? i-a întrebat Penny, încurajându-i să vorbească.

— Bineînțeles că știm, scumpo, i-a răspuns ferm mama ei. Eu și taică-tău nu mai trăim în Shippee!

Penny se aștepta la strigăte de bucurie. La guri căscate de uimire. La ceva, orice.

În cele din urmă, tatăl ei a spus:

— Noi te iubim oricum, indiferent ce s-ar întâmpla, Pen. Nu e nevoie să inventezi povești nebunești doar ca să ne impresionezi pe noi.

O făcea mincinoasă.

În momentul acela, taxiul a trecut pe sub râu. Legătura telefonică s-a întrerupt. Nici colegele ei de apartament n-au crezut-o, dar s-au agitat pe lângă ea, ajutând-o cu fardul de pleoape și conturul de buze de parcă îi erau domnișoare de onoare. Mâine o vor crede cu toții. În mod normal, nu s-ar da niciodată atâta peste cap în legătură cu înfățișarea ei. Nu s-a gătit doar pentru că urmează să o vadă Maxwell. În seara asta, toată lumea o va privi. Penny va intra în restaurant ca o ilustră necunoscută, o nimeni, dar la momentul când se va servi desertul deja va fi o celebritate. Până și eroina ei, președinta Hind, îi va ști numele.

Blocată în traficul lent din jurul ei, Penny observă doi bărbați într-o mașină neagră. La fel ca bodyguarzii care o escortau pe Alouette D'Ambrosia, amândoi au costume bleumarin pe comandă și ochelari de soare cu lentilă cu oglindă. Trăsăturile lor severe, perfect cizelate, nu trădează nici o emoție. Nici unul dintre ei nu întoarce

capul spre Penny, dar ea știe, dintr-o îndelungată experiență, că cei doi o supraveghează în secret.

Chiar și în cele mai vechi amintiri ale ei, a fost mereu conștientă că e urmărită de bărbați necunoscuți asemănători cu aceștia. Uneori se țineau după ea în mașini care se deplasau încet sau parcau lângă trotuar în fața școlii primare. Alteori mergeau cu pași mari în urma ei, întotdeauna la o distanță discretă. Erau de cele mai multe ori doi, uneori trei bărbați, îmbrăcați în costume simple, închise la culoare, și purtând ochelari de soare cu lentile reflectorizante. Aveau părul tuns scurt și pieptănat cu grijă. Purtau pantofi cu șiret și cu perforații pe bombeul foarte bine lustruit chiar și când se țineau după ea, ca niște ogari în două picioare, peste terenurile de fotbal ude de ploaie din Cornhusker sau pe plajele nisipoase de la Lacul Manawa.

În multe după-amiezi de iarnă, sub amurgul care pălea, acești însoțitori se țineau după ea ca niște umbre peste câmpurile pustii ale fermelor, croindu-și drum printre cocenii de porumb înalți, uscați și bătuți de vânt, pe când ea se întorcea acasă de la școală cu pas lent și anevoios. Unul dintre ei își ridica reverul de la sacou și șoptea ceva în microfonul prins acolo. O altă santinelă ridica brațul pentru a face semn unui elicopter care-i urmărea și el fiecare pas. Uneori, un dirijabil mare, care se deplasa încet, plutea deasupra ei zi după zi.

De când se știa, acești însoțitori fuseseră prezenți undeva la marginea vieții ei. Întotdeauna în raza vederii periferice. Se aflau mereu în fundal. Erau mari șanse să se numere diseară printre clienții de la Chez Romaine, chiar dacă așezați la mese mai proaste, însă mereu de veghe.

Nu s-a simțit niciodată amenințată de prezența lor. Cel mult, răsfățată și în siguranță. De prima dată când și-a dat seama că e urmărită, Penny a presupus că bărbații erau agenți de la Homeland Security. Şi-a spus că toți americanii se bucură de astfel de supraveghere sârguincioasă. Era atât de atașată de bodyguarzii ei, că a ajuns să-i accepte drept îngeri păzitori – un rol pe care aceștia l-au îndeplinit nu o dată.

Într-o iarnă, pe înserat, se ducea acasă croindu-și drum prin iarba în putrefacție de pe câmpuri. Cerul

crepuscular era întunecat ca o vânătaie. Aerul rece mirosea greu și rău-prevestitor, a descompunere. Cât ai clipi, un nor ucigător sub formă de pâlnie a coborât foarte jos, transformând peisajul, ca într-un putinei, într-o spumă murdară de sol fertil și vaci de lapte purtate prin aer. Unelte agricole tăioase ca niște lame zburau zăngănind peste tot în jurul ei. Grindina cât pumnul îi cădea în cap, lovindu-i scalpul de copil.

Exact când Penny își spunea că va fi ucisă, o forță a împins-o cu fața în jos în brazdele arate și o greutate blândă, insistentă, s-a lipit de trupul ei. Tornada și-a consumat furia într-o clipită. Greutatea s-a ridicat și Penny și-a dat seama că era unul dintre supraveghetorii anonimi. În costumul lui cu dungulițe acum murdar de noroi, bărbatul s-a dat la o parte de pe spinarea ei și s-a îndepărtat fără să accepte un cuvânt de mulțumire. Mai mult decât un simplu paznic pasiv, a fost un erou. Necunoscutul acela i-a salvat viața.

Peste ani, când Penny era la facultate, un membru al frăției Delta Zeta a târât-o în jos pe scări într-o pivniță cu pardoseală murdară. Era în timpul petrecerii foarte animate din cadrul săptămânii de depunere a jurământului față de frății. Privind în urmă, Penny recunoaște că e posibil să-i fi promis tânărului mai mult decât era dispusă să ofere. Supărat, el a împins-o la pământ și a încălecat-o, cu câte un genunchi de-o parte și de alta a trupului ei care se zbătea. Mâinile lui puternice au început să-i sfâșie cu barbarie rochia înflorată. A bâjbâit la fermoarul pantalonilor lui, scoțând la vedere o erecție roșie, mânioasă. Deși situația părea disperată, Penny a rămas o fată norocoasă.

Slavă Domnului că există agenții de la Homeland Security, s-a gândit Penny atunci când un necunoscut în costum din jerseu gri a apărut din umbrele zidurilor pivniței. Acesta i-a administrat atacatorului ei o lovitură violentă de karate în beregată. În timp ce potențialul violator, rămas fără aer, se chinuia să respire, Penny a fugit de acolo la loc sigur.

Chiar și după ce și-a luat rămas-bun de la statul ei natal, îngerii păzitori au continuat să se țină pe urmele ei. În Big Apple i-a zărit, cu lumini de neon reflectându-li-se sclipitoare în lentilele ochelarilor de soare, în timp ce vegheau asupra ei de la o distanță discretă. La Bonwit

Teller. Chiar și la BB&B își purtau ochelarii de soare înăuntru și o păzeau. Ca agenți ai Homeland Security, a presupus ea, îi păzeau la fel pe toți americanii. Tot timpul.

Cât a stat ea pierdută pe gânduri, traficul a început să se urnească. În clipa asta, taxiul ei oprește lângă bordura din fața intrării cu copertină de la Chez Romaine. Un valet vine să-i deschidă portiera. Penny îi plătește taximetristului și trage adânc aer în piept. Se uită la telefonul mobil, să vadă cât e ora. A ajuns cu cincisprezece minute întârziere.

Face o a doua verificare a rochiei și a brațelor. Nici o muscă.

În paginile de la *National Enquirer,* Jennifer Lopez sau Salma Hayek nu pășesc niciodată pe covorul roșu fără un însoțitor. Penny Harrigan nu are de ales. Nici urmă de Climax-Well. Un cârd de fotografi stau după un cordon din catifea, dar nici nu catadicsesc să se uite la Penny. Nici unul nu o pozează. Nu vine nimeni la ea cu un microfon, să-i spună ce bine arată și să o întrebe despre rochie. O altă mașină oprește lângă bordură, valetul deschide o altă portieră, iar ea nu are încotro, trebuie să treacă singură prin intrarea aurită a restaurantului.

În foaier, așteaptă ca șeful de sală să o observe. Asta nu se întâmplă. Nimeni nu o bagă în seamă. Femei și bărbați îmbrăcați elegant zăbovesc pe acolo, așteptând să le vină mașinile sau să fie conduși la mese. Larma râsetelor și a conversațiilor o face să se simtă și mai invizibilă, dacă asta e posibil. Aici, rochia ei abia dacă e îndeajuns de bună. Bijuteriile ei atrag priviri mirate. La fel cum a vrut să fugă de vânzătoarea de la Bonwit Teller, Penny și-ar dori să se răsucească pe călcâie și să o șteargă de-acolo. O să împacheteze superba rochie roșie în ambalajul original din hârtie și o să o ducă înapoi mâine. Bărbații ca Maxwell nu-și dau întâlnire cu fete ca ea.

Totuși, ceva nu-i dă pace. Își dorește să nu se fi lăudat cu întâlnirea asta. Colegele ei de cameră... părinții ei... până și taximetristul, cu toții au crezut că e o mincinoasă. Trebuie să le demonstreze că nu e. Fie și dacă un singur reporter monden o zărește cu Corny

Maxwell sau un fotograf amator îi face o poză alături de el, Penny o să fie răzbunată. Acest gând o împinge să parcurgă foaierul, spre ușa de la sala principală de mese. Acolo, un șir de trepte mochetate coboară spre mese. Oricine intră atrage toate privirile din spațiul vast și aglomerat.

Stând în capul scărilor, Penny se simte ca pe marginea unei prăpăstii adânci. În fața ei, viitorul îi face semn să înainteze. În urma ei, cei bogați și puternici sunt deja ținuți în loc, ca într-un ambuteiaj. Cineva își drege zgomotos glasul. Jos, sala e ticsită de lume. Toate mesele sunt ocupate. La mezanin sunt și mai mulți meseni care se uită atent într-acolo. Pe scări, în locul unde se află Penny, e ca o scenă vizibilă de pe fiecare scaun.

În centrul sălii, un bărbat stă singur la masă. Părul lui blond reflectă lumina candelabrului. Pe masă, în fața lui, are un carnețel deschis, în care notează absorbit niște însemnări cu un stilou din argint.

Penny simte la ureche răsuflarea cuiva. O voce solemnă din spatele ei îi șoptește:

— Mă scuzați. Domnișoară?

Vorbitorul pufnește zgomotos pe nas.

Toată lumea din restaurant se uită la bărbatul singur care scrie în carnețel, dar se uită în maniera aceea discretă, tipică pentru New York: zgâindu-se pe deasupra meniurilor. Trăgând cu ochiul la imaginea reflectată în lamele de argint ale cuțitelor pentru unt.

Mai insistentă, vocea de lângă umărul lui Penny șoptește:

— Trebuie să păstrăm liber acest spațiu, zice el. Sunt nevoit să vă rog să vă dați la o parte.

Înlemnită, Penny îi cere în gând meseanului singuratic să ridice privirea spre ea. Să vadă cât de bine arată. Oamenii de la coada care se formează în spatele ei mormăie nerăbdători. Penny nu se poate mișca. Portarul, valetul sau altcineva o să fie nevoit să o ridice pe brațe de acolo și să o care afară ca pe un sac de cartofi.

În sfârșit, bărbatul care scrie în carnețel ridică privirea. Ochii săi îi întâlnesc pe ai lui Penny. Toate capetele din încăperea cavernoasă se răsucesc pentru a-i urmări privirea. Bărbatul se ridică în picioare, iar gălăgia făcută de atâția oameni la un loc se reduce treptat. De parcă s-ar ridica o cortină la operă, toate vocile amuțesc.

Fără a întrerupe contactul vizual, bărbatul traversează sala până la baza scării și începe să urce treptele spre ea. Când ajunge la depărtare de două trepte, se oprește și îi întinde mâna. Întocmai cum odată ea s-a aflat mai jos decât el, pe covorul din birou, cu mâna întinsă în sus, acum el este cel care stă mai jos decât ea.

Ea îi dă mâna. Degetele lui sunt la fel de reci pe cât și le amintește.

Exact cum a văzut ea în paginile din *National Enquirer,* C. Linus Maxwell o însoțește. Cum a însoțit atât de multe femei superbe. În jos pe treptele rămase. Prin încăperea cufundată în tăcere. Îi trage scaunul și o așteaptă să se așeze la masă. Se așază și el și își închide carnețelul. Abia atunci vocile care îi înconjoară încep să se audă din nou.

— Îți mulțumesc că ai venit, zice el. Arăți minunat.

Şi, pentru prima dată în viața ei, Penny chiar crede că e posibil ca afirmația să fie adevărată.

În clipa următoare, mâna lui se repede spre ea. Ca și cum ar vrea să o lovească peste față, el se apleacă și-și mișcă brațul atât de repede, încât nu i se mai vede clar. Ea tresare.

Când Penny deschide ochii, pumnul lui îi ocupă complet câmpul vizual, uriaș, suspendat acolo în aer, cu încheieturile degetelor extrem de aproape, mai să îi atingă vârful nasului.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat, dar cred că am prins-o, zice el. Şi, desfăcând pumnul, Corny Maxwell îi arată micul leș al unei muște negre strivite.

A doua zi, dimineața, Penny stă în fața ușii încuiate de la Bonwit Teller și așteaptă o jumătate de oră până se deschide magazinul. Nu-și permite nici măcar o singură zi de dobândă la cardul de credit, la cât de mult a costat rochia de seară. Chiar dacă o să întârzie la serviciu din cauza asta, trebuie s-o returneze imediat.

Basmele nu o arată niciodată pe Cenușăreasa trezindu-se în zori ca să restituie rochia și pantofii, înspăimântată la gândul că o vânzătoare atentă va observa vreo neregulă și va refuza să îi ramburseze toți banii.

În ciuda vinului și a mâncărurilor extraordinare, cina nu a fost magică. Privirile stăruitoare nu s-au potolit

deloc. Era imposibil să te relaxezi și să te distrezi când te simțeai expusă ca într-un acvariu. Nu Maxwell a fost problema. A fost atent cu ea, aproape excesiv de atent, absorbit de fiecare cuvânt pe care îl rostea. De câteva ori chiar și-a deschis carnețelul și a notat rapid câte ceva, cu un scris mâzgălit și prescurtat, de parcă ar fi scris după dictare. A părut mai degrabă un interviu foarte reușit de angajare decât o întâlnire romantică. El nu i-a dat aproape nici o informație despre sine, nimic despre care Penny să nu știe deja din paginile cu știri mondene. De emoție, ea a turuit întruna, ca o moară stricată. Disperată să umple fiecare posibil moment de tăcere, i-a povestit despre părinții ei, Myrtle și Arthur, și despre viața lor din suburbii. A rememorat orele nesfârșite de curs de la Facultatea de Drept. A bătut câmpii despre iubirea vieții ei, Dimples, terierul ei scoțian, care a murit cu un an înainte.

Pe tot parcursul monologului ei, Maxwell a zâmbit calm. Slavă Domnului că din când în când mai venea chelnerul, oferindu-i astfel un moment de răgaz, ca să poată să tacă din gură și să-și tragă sufletul.

— Dacă doamna îmi permite..., i-a zis chelnerul, fluturând pompos din mâna cu mănușă albă, *kobashira sushi* este una dintre specialitățile casei.

— Sună delicios, spune Penny, cu un surâs de milioane.

Max i-a aruncat o privire întrebătoare:

— Știi că e vorba de scoici aoyagi crude, nu-i așa?

Nu știa. De fapt, se prea poate ca Maxwell să-i fi salvat viața. Penny are o alergie gravă la crustacee, lucru pe care el nu avea de unde să-l știe. O singură înghițitură suculentă și s-ar fi prăbușit pe jos, umflată și fără viață. Probabil că lui Penny i se citea panica pe chip, căci el i-a modificat imediat comanda, spunând:

— Doamna va lua o porție de pui Divan[9].

Slavă Domnului că a fost cineva atent. Gura ei neobosită și-a reluat monologul nervos.

Știa că se face de tot râsul. Cu toate astea, Penny nu s-a putut abține. Nimeni nu și-a exprimat vreodată interesul față de ea, nu la New York. S-a transformat din lumina ochilor părinților ei într-o ființă invizibilă și nefericită. În cele mai multe seri, se forța să se plimbe pe străzi până când se liniștea cartierul și se simțea suficient

de obosită cât să meargă la culcare. Hoinărea prin Upper East Side, singură cu portarii care, de dincolo de pereții mari din sticlă ai holului elegant al fiecărei clădiri, stăteau și se uitau la ea cum trece. Reședințele acestea impunătoare și somptuoasele apartamente – la astea aspira toată lumea. Într-un fel, Penny încerca să se convingă să le vrea și ea. Adevărul e că nu le voia. Penny doar se prefăcea că-și dorește bijuteriile din vitrinele de la Cartier și blănurile de la Bloomingdales.

Ea nu vrea doar aparența succesului. Tânjește după puterea adevărată. Chiar și ea își dă seama că asta e semn de ambiție *nebunească.*

Mai presus de toate, Penny nu vrea ceea ce afirmă că vor alte femei. Cum roiesc toate spre aceleași lucruri banale, par niște posedate. Iar asta o îngrijorează; se simte lăsată pe dinafara stupului. Dacă nu tânjește ca toată lumea după feți-frumoși ca din filme și scene romantice cu lumânări parfumate, își face griji că ceva nu e deloc în regulă cu ea.

În fiecare zi, vede avocate și directoare executive care fac o mulțime de calcule și latră la telefon diverse solicitări. Nici una dintre ele nu pare să fie cine știe ce lumină a progresismului. Drumul lor nu mai pare cărarea mai puțin bătătorită. Penny caută o carieră dincolo de limitele previzibile ale politicilor de identitate de gen.

În timp ce mâncau desertul, Penny Harrigan a recunoscut că nu știe ce vrea.

Nu era visul vieții ei să devină avocată. Adolescentă fiind, la liceu, toată lumea – părinții, profesorii, preotul – i-a spus că un om are nevoie de un țel pe termen lung și de un plan pentru a-l îndeplini. Toți spuneau că trebuie să-și dedice viața unui lucru. A ales o carieră în domeniul dreptului în totală necunoștință de cauză, ca și când și-ar fi ales o vocație pe nevăzute, dintr-o pălărie. În ciuda președintei Hind, a fi avocată n-o atrage mai mult pe Penny decât a purta o haină din blană de samur pentru a merge la Met[10], la o operă de Verdi, însoțită de doi ogari afgani cu zgardă bătută cu diamante. Nu, ca să fie sinceră, Penny a spus că nu știe ce vrea, dar că știe că în curând i se va dezvălui ceva, ceva extraordinar.

Maxwell nu a întrebat-o despre nimic din toate astea, ci doar a ascultat-o cu atenție. O privea de parcă

încerca să o memoreze. La un moment dat, între aperitiv și salată, și-a scos mica agendă în care făcea însemnări când ajunsese ea la restaurant. A deschis-o la o pagină goală. A scos capacul stiloului din argint și a început să scrie, aparent consemnând temerile ei. Penny nu și-a dat seama exact, pentru că scrisul lui de mână era înghesuit, aproape microscopic. Mâzgălitul ăla neîncetat la notițele lui era semn că Max e fie nemaipomenit de nepoliticos, fie deosebit de empatic și de grijuliu.

Faptul că vorbele îi erau consemnate a făcut-o să se simtă stânjenită, dar asta nu a reușit să pună stavilă revărsării anxietății ei înăbușite. Nu mai spusese asta de față cu nimeni, dar i se părea că viața ei stătea pe loc. După douăzeci și cinci de ani de note bune și purtare politicoasă, s-a pomenit într-o groaznică fundătură. La capătul potențialului ei. Chiar în timp ce vorbea, Penny era conștientă că cel mai probabil nu avea să-l mai vadă vreodată pe bărbatul acela. Asta făcea din el un confesor perfect inofensiv.

Ușurarea ei era evidentă. Sub privirea lui captivată, Penny strălucea. Se simțea foarte mândră. Încurajată de atenția lui, clătina din cap pentru a face cerceii în formă de *piñata* să se legene. Și-a dus o mână la piept, urmărind cu vârful degetelor curbele sinuoase ale dragonului din jad. Ambele accesorii îi aminteau cât de norocoasă e că le are pe prietenele ei.

Ochii albaștri ai lui Max păreau fascinați de fiecare gest al ei. Zâmbea, dar nu o întrerupea. Privirea lui nu o părăsea niciodată pe a ei, însă mâna continua să scrie.

Aproape că părea îndrăgostit. Era ceva mai mult decât o pasiune efemeră. Mai mult decât dragoste la prima vedere. Maxwell părea fermecat de sunetul vocii ei. Părea să se încline spre ea cu tot trupul, plin de dorință. Ceva din expresia lui lăsa să se înțeleagă că pe ea a căutat-o toată viața.

Penny tânjește după acest gen de atenție din partea lumii. Vrea ca oamenii de pretutindeni să-i știe numele și să o îndrăgească. Iată, a recunoscut asta cu glas tare. Însă nu poate face nimic care să justifice aclamații publice la un asemenea nivel. Are nevoie doar de un mentor, de un profesor, de cineva care să o descopere.

Stând în fața ușilor încuiate ale magazinului, Penny ține ridicată husa în care se află rochia, ca să nu o târască

pe trotuar. Rememorează fiecare fel din mâncarea delicioasă pe care nu a putut să o savureze. Îi era prea frică să nu-i cadă mâncare în poală. O singură pată micuță și și-ar fi petrecut următorii cinci ani plătind pentru propria-i neglijență. Când portarul magazinului răsucește încuietorile, Penny se duce glonț la raionul de unde a cumpărat rochia.

Așteptând lângă casa de marcat se află vânzătoarea care a ajutat-o cu mai puțin de douăzeci și patru de ore înainte.

— Aș dori să returnez asta, zice Penny cu o voce cât mai fermă posibil, întinzând husa cu rochia.

Vânzătoarea ia husa, apucând-o de umeraș. O așază pe tejghea, desface fermoarul și inspectează faldurile de satin roșu.

— Când am ajuns acasă, am probat-o. Nu este deloc ce aveam eu în minte, zice Penny fluturând din mână într-un gest de refuz pe care-l speră categoric.

Vânzătoarea se răsucește pe călcâie și netezește poalele rochiei, uitându-se cu atenție la cusături, la tiv.

— Deci nu ai purtat-o, de fapt? întreabă ea.

— Nu, răspunde Penny, ținându-și răsuflarea, îngrozită că vreo cusătură ușor forțată sau vreo pată de transpirație ar putea să o dea de gol.

— Nici măcar la o cină rapidă? insistă femeia, fără să zâmbească.

Penny e sigură că femeia a descoperit o pată de vin. O urmă de *mousse* de ciocolată. Sau că a simțit pe material miros de parfum ori de țigări. S-ar putea să fie doar închipuirea lui Penny, însă raionul pare brusc ticsit de cumpărători, vânzătoare, ba chiar și un agent de pază, care trag cu toții cu urechea la dialogul dintre ele.

— Nu, afirmă Penny cu tărie, începând să transpire.

— Nici la Chez Romaine?

— Nu, neagă Penny cu glas strident.

— Trebuie să-ți spun ceva, zice vânzătoarea, țintuind-o cu o privire severă.

Aranjând rochia înapoi în husa ei, întinde mâna sub tejghea și scoate ceva. E un ziar: numărul de azi din *New York Post.* Acolo, pe prima pagină, e un titlu: „Prințul Tocilar smulge din anonimat o nouă Cenușăreasă”.

Iar lângă aceste cuvinte imense se află o poză color cu Penny stând extrem de aproape de Maxwell. Nu e loc

de tăgadă: e îmbrăcată cu rochia asta.

— Dacă nu te superi, domnișoară, asta este inacceptabil! zice vânzătoarea, cu un aer de dojană amenințătoare.

Penny a fost dată în vileag. Face repede un calcul în minte. Luând în considerare prețul și rata actuală a dobânzii la cardul ei de credit, va termina de plătit rochia cam când va împlini patruzeci de ani.

— Pentru astfel de publicitate, cei de la Dolce & Gabbana s-ar cuveni să te plătească să le porți hainele, o admonestează femeia. Aplecându-se un pic spre ea, cu un aer conspirativ, adaugă: Prada. Fendi. Hermes. Ar face orice pentru un articol ca ăsta. Îi face cu ochiul și continuă: Dă-mi voie să contactez câțiva oameni în numele tău. Dacă o să mai ieși cu domnul Maxwell, ai putea să câștigi o avere promovând anumiți designeri.

Asta s-ar putea să fie o problemă. Maxwell a întrebat dacă ar putea să o mai sune dar, din experiența lui Penny, ăsta nu e decât un gest de politețe. Nu garantează niciodată o a doua întâlnire. Nu și-au făcut planuri concrete. Ea nu spune asta acum, dar s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată.

Uitându-se în jur prin raionul de îmbrăcăminte, Penny vede că în preajma lor se învârt o mulțime de necunoscuți. Bărbați. Femei. Unii purtând uniformă. Alții în haine din blană. Toată lumea strânge în mână același număr din ediția de dimineață a ziarului *Post.* Și toți îi zâmbesc larg.

Vânzătoarea asta, care cu doar o zi în urmă era atât de înțepată, schițează acum un surâs timid. Oftează, cu ochii strălucind și plini de vioiciune. Apăsându-se cu palma pe piept ca pentru a-și potoli bătăile prea iuți ale inimii, zice:

— Te rog să-mi ierți purtarea neprofesională, dar...

În ciuda machiajului abundent al femeii, Penny reușește să își dea seama că roșește.

— Ai vrea să-mi dai un autograf pe poza ta pentru fiică-mea? întreabă ea, întinzându-i lui Penny ziarul.

C. Linus Maxwell nu sună. Nu a doua zi. Nici în ziua următoare. Trece o săptămână.

Penny se duce la serviciu și se eschivează, ridicând din umeri, din fața interogatoriului avântat al lui

Monique despre Chez Romaine.

După serviciu, Penny se duce la sucursala din Jackson Heights a Băncii Chase Manhattan și închiriază o cutie de valori. E nevoie de două chei ca să o deschizi. Se uită cum funcționarul băncii introduce cheia lui în încuietoare și o răsucește. Ea o folosește pe a ei, iar el o lasă să deschidă singură cutia din metal, în intimitatea unei mici încăperi. După ce funcționarul iese, Penny ia un obiect mic și roz din poșetă și îl pune în cutia de valori. O încuie repede la loc și îl cheamă înapoi pe funcționar. Colegele ei de cameră, cu care împarte totul, nu vor mai avea ocazia să-i împrumute diafragma.

Întoarsă în apartament, dă înapoi cerceii și colierul. De fiecare dată când îi sună telefonul, fie că e un apel sau un mesaj, le surprinde pe Kwan Qxi și pe Esperanza uitându-se la ea cu speranță. Însă de fiecare dată e un mesaj de la mama sau de la tatăl ei. Ori de la vânzătoarea de la Bonwit Teller, care o anunță că a făcut rost de o splendidă rochie Alexander McQueen sau de o pereche de pantofi cu toc Stella McCartney pentru următoarea seară în care va face pe Cenușăreasa.

La coada de la casă de la magazinul alimentar, stă și așteaptă să-și cumpere înghețată, încercând să ignore titlurile tabloidelor, care o asaltează din toate părțile. „Cenușăreasa e respinsă!” Pe prima pagină a unui alt tabloid e o poză imensă cu ea, în care e surprinsă cumpărând înghețată, sub titlul: „Cenușăreasa respinsă se îndoapă!”. E ireal. Iat-o aici, cumpărând înghețată de caramel, în timp ce se uită la o poză cu ea, făcută cu o zi înainte, în care cumpără înghețată. Şi de parcă n-ar fi de ajuns, în fotografiile mai recente pare deja mai grasă! Toată lumea din magazin a recunoscut-o și stă gata să o bată ușurel pe umăr ca să o consoleze. Casiera îi face semn să treacă fără să plătească, spunându-i:

— E gratis, scumpo.

Să stârnească milă în New York – metropola fără de milă –, atât de jos a decăzut.

După câteva zile, abia reușește să mai încheie nasturele de la pantaloni. De la prea mult mâncat de supărare, pe gratis. De-asta e luată prin surprindere când Tad o invită să ia prânzul împreună la Ceainăria Rusească. Acolo, așezați într-un separeu intim în acel local scump și la modă, el o face să râdă cu poveștile lui

amuzante despre incursiunile la furat de chiloți din dormitoarele fetelor de la Yale. Tad își recită CV-ul în întregime, în mod evident nesigur pe sine în comparație cu recentul ei admirator miliardar. Se lăudă că a fost căpitan al echipei de canotaj de la Yale. Drept dovadă, poartă un tricou al universității, de un verde țipător. Deși Tad e plictisitor, Penny îi este jalnic de recunoscătoare. Pălăvrăgeala și lăudăroșenia lui îi distrag atenția de la umilința ei publică și de la tristețea apăsătoare. Tad poate să treacă drept chipeș – arată mai bine decât Max cel blond și șters – și există șansa ca vreun fotoreporter de teren de la *Post* să le facă o poză și să o dea la tipar cu titlul: „Cenușăreasa își revine!”.

Spre uimirea ei, Penny se pomenește ținându-l pe Tad de mână peste masa acoperită cu olandă albă. Vrea doar să dea oricui i-ar putea privi impresia că ea și Tad se giugiulesc, dar... se petrece ceva magic. Fiori plăcuți. Fluturi în stomac. Vrajă. Degetele lor sunt deja împreunate. Penny se întreabă dacă ar avea cum să ajungă la bancă și să umble la cutia de valori înainte de ora închiderii.

Penny nu e vreo mironosiță. Nu e genul de tipă care se scandalizează ușor, o mimoză de modă veche care țâțâie dezaprobator la orice. Pentru ea, relațiile intime în afara căsătoriei nu reprezintă un păcat... doar că pur și simplu nu a văzut niciodată cu ce ar ajuta-o aventurile de o noapte. La cursurile de studii de gen, a învățat că în jur de 30% dintre femei sunt complet anorgasmice și acesta pare să fie și cazul ei. Din fericire, există și alte plăceri în viață. Muzica salsa, de exemplu. Înghețata. Filmele cu Tom Berenger. Nu prea are rost să cochetezi cu herpesul, negii venerici, hepatita virală, HIV-ul și o sarcină nedorită, căutând o împlinire sexuală imposibil de obținut.

Cu toate acestea, degetele lui Tad miros foarte bine. S-a înșelat în privința lui. S-a înșelat foarte tare. Tânărul avocat ambițios pe ea o vrea, nu pe Monique. Asta spun ochii lui. Poate că s-a înșelat și în privința sexului. Cu bărbatul potrivit, ar putea să ajungă la eliberarea aceea care-ți face pulsul să bubuie.

— Penny, se bâlbâie el.

— Da, răspunde Penny, înghițind în sec. Pentru a se calma, își lasă cu sfială privirea asupra coșulețului cu

batoane cu brânză. Când îndrăznește să se uite din nou la el, repetă: Da, Tad?

Strânsoarea lui devenea mai puternică. *Mormolocul.* Prânzul lor simplu ajunge să fie tot ceea ce nu a fost faimoasa ei cină la Chez Romaine: pasional... incitant... încărcat de aluzii erotice.

De unde este, pitit adânc în poșeta ei, lui Penny îi sună telefonul. Sunetul o ia prin surprindere.

— Penny, continuă Tad. Întotdeauna mi-a plăcut...

Telefonul sună din nou. Penny încearcă să-l ignore. Tot corpul i se încordează.

— Dacă nu mai ești cu nimeni..., își face Tad curaj, țuguindu-și buzele și aplecându-se mai mult spre ea. Și mai aproape.

Penny poate să-i simtă în respirație mirosul delicios de vițel Orloff.

Penny se ferește de sărutarea lui. Apelul pe care tocmai îl primește e imposibil de ignorat.

— Scuze, îl întrerupe ea, scoțându-și telefonul.

După melodia de apel, cel care o sună e Max.

Nu e corect. După cum încearcă Penny să le spună oamenilor, C. Linus Maxwell este mai mult decât un copil-minune al internetului. Mult mai mult! Conduce un grup multinațional de corporații care e pe primul loc în lume în domenii ca rețele de calculatoare, comunicații prin satelit și operațiuni bancare. I-a descris lui Monique, pe un ton plin de emfază, cum companiile lui Maxwell angajează mai mult de un milion de oameni și deservesc sute de milioane. În fiecare an, fundația lui caritabilă strânge de una singură un miliard de dolari pentru vreo duzină de cauze importante: lupta cu foametea, vindecarea bolilor sau promovarea drepturilor femeilor. Așa cum poate să ateste președinta Hind, egalitatea între sexe este un ideal foarte drag lui Maxwell. El a înființat și administrează școli în Pakistan și Afganistan, unde fetele pot să-și făurească singure un viitor mai luminos. A finanțat campanii politice care au adus lideri de sex feminin în cele mai înalte funcții din fiecare țară.

Aceste lucruri, spune Penny oricui stă s-o asculte, toată această mândrie și tot acest altruism fac din Maxwell mult mai mult decât un tocilar bogat.

Ce își spune în sinea ei este că îi place să fie cu el.

E ceva de care cu greu poate să îi convingă. Şi, mai ales, e greu să se convingă pe ea însăși.

La birou, Monique a întrebat-o:

— Fată din Omaha, porți o diafragmă? A scuturat obraznic din cap, făcându-și codițele cu mărgele să zornăie, după care, fără să aștepte un răspuns, i-a zis: Pentru că dacă porți – scoate-o! Dă-i foc! Arunc-o în toaletă și trage apa după ea și *fă-l pe tipul ăla să te lase borțoasă!*

Nu e treaba lui Monique, dar după o lună de ieșit cu Maxwell, Penny încă nu s-a culcat cu el. Seara târziu, o sună părinții ei. Penny bănuiește că ei speră să o prindă în flagrant cu Maxwell. Somnoroasă, le răspunde:

— Cât e ceasul?

La telefon, interurban, mama ei țipă:

— Cum poți să nu-l iubești? E atât de bogat!

Pe linia telefonică secundară, tatăl ei adaugă:

— *Prefă-te că-l iubeşti!*

— Eu și taică-tău nu l-am cunoscut pe Maxwell, dar îl considerăm deja parte din familie, spune mama ei cu un entuziasm exagerat.

Penny închide. Scoate telefonul din priză și se culcă la loc. Nu vrea să se lase influențată. A văzut prea multe dintre colegele ei de facultate păşind spre altar. Prea multe dintre acele căsătorii au ajuns să însemne o viață tristă de „ieșiri romantice” obligatorii și programate. Asemenea condamnărilor pe viață într-o închisoare, unde vizitele conjugale sunt puține și la intervale mari de timp. Că ar fi bogați sau săraci, ea și Maxwell sunt, totuși, doi oameni care au nevoie să se iubească reciproc pentru a-și petrece viața împreună.

Un fapt nu-i iese niciodată din minte: nici una dintre faimoasele lui legături romantice nu a durat mai mult de 136 de zile. Asta nu poate să fie o întâmplare. Toate au durat exact 136 de zile.

Şi nici nu e ca și cum Maxwell ar presa-o să facă sex. E foarte detașat, foarte plăcut, dar atât de distant, încât Penny se întreabă dacă nu cumva mințea Alouette D'Ambrosia când spunea că el ar fi fost cel mai grozav amant pe care l-a cunoscut. Frumoasa franțuzoaică trebuie să fi fost cu bărbați mai buni, cu bărbați deosebit de pasionali. Maxwell nu este tocmai focos. Nu prea

face altceva în afară de privit și ascultat și notat în caietelul lui. La petreceri date pe iahturi, femei pe care Penny nici măcar nu le cunoaște se uită dușmănos la ea. Supermodele slabe ca un țâr rânjesc disprețuitor către șoldurile ei normale. Dau din capul cu pomeți înalți, parcă nevenindu-le să creadă. Bărbații se uită la ea cu priviri libidinoase, închipuindu-și că Penny posedă cine știe ce talent erotic care l-a vrăjit pe Maxwell. Holbatul lor lasciv lasă să se ghicească scenele de sodomie desfrânată și felațiile experte pe care și le imaginează. Ce amuzant ar fi să le spună tuturor că cel mai bogat bărbat din lume a dus-o la schi la Berna și la coridă la Madrid, dar niciodată în patul lui.

Penny nu e virgină, nu era nici când s-a cunoscut cu Maxwell. A făcut sex cu băieți la facultate, cu câțiva, dar cu câte unul singur o dată. *Doar* cu băieți. Şi *niciodată* pe la spate! Nu era o perversă și nu era o curvă. Iubiții ei au fost, în majoritate, studenți din Sigma Chi care o făceau pe domnii deschizându-i portiera. Îi aduceau buchețele de flori mov, ca nuanța de ruj Icy Orchid, și i le prindeau cu degete emoționate de corsajul rochiei. Din experiența ei, toți bărbații se cred dansatori înnăscuți și toți se cred buni la pat. Dar adevărul e că cei mai mulți știu un singur pas de dans – de obicei pogo – iar în așternut sunt ca niște maimuțe într-un documentar despre natură, împungând cu bățul un mușuroi de furnici.

A avut relații sexuale, dar n-a avut niciodată un orgasm. Nu un *orgasm*-orgasm, nu unul dintr-alea de se cutremură pământul și încep să-ți amorțească gingiile, genul despre care citea mereu în *Cosmopolitan.*

Nu, Penny nu era virgină când a absolvit Facultatea de Drept, dar nici nu căuta să se așeze la casa ei.

La Paris, la o petrecere exclusivistă de pe terasa de sus a Turnului Eiffel, Penny are ocazia să o cunoască pe Alouette D'Ambrosia în persoană. Cu un avion supersonic privat mereu la dispoziția lor, Parisul nu pare cu nimic mai departe decât centrul Manhattanului. Maxwell poate să o ducă rapid aproape oriunde în lume pentru o cină liniștită, apoi să o aducă înapoi la apartamentul ei sordid din Jackson Heights, înainte de

miezul nopții. Și faptul că vede aceleași chipuri ranchiunoase și libidinoase ale scenei mondene internaționale în fiecare seară la petreceri și premiere cinematografice face ca lumea să pară încă și mai mică. Până și acolo sus, în Turnul Eiffel, cu Parisul sclipind la picioarele ei, Penny nu face decât să ia câte o gură de șampanie din pahar, prea timidă să intre în vorbă cu alți potentați. Aerul serii e cald, dar Penny simte un fior pe șira spinării, lăsată expusă de spatele decoltat al rochiei Vera Wang. Maxwell, de obicei foarte atent, a fost chemat de lângă ea, și Penny simte o privire ostilă ațintită asupra ei. Uitându-se în jur, vede că nu s-a înșelat. Din celălalt capăt al terasei deschise, doi ochi ca niște lasere aruncă fulgere spre ea. E starul de cinema, câștigătoarea a patru Premii Oscar. A fost nominalizată și anul acesta și e dată ca favorită pentru câștigarea celui de-al cincilea peste câteva săptămâni. Iat-o pe femeia pe care Penny a văzut-o multiplicată pe micile ecrane ale nenumăratelor telefoane mobile. Acum e una singură și se profilează imensă și amenințătoare.

O confruntare este iminentă și toți oaspeții se uită cu bucurie răutăcioasă cum Alouette se apropie cu pași mari, relaxați. Dă târcoale; este evident că își urmărește prada. Actrița se mișcă întocmai ca o panteră în combinezonul mulat din piele neagră. Nările ei minunate freamătă de mânie. Cu dinții încleștați, clocotește de furie.

Vânzătoarea de la Bonwit Teller s-a ținut de promisiune și i-a făcut cunoștință lui Penny cu creatori de modă care o îmbracă astfel încât să arate splendid dar, în comparație cu acest prădător mâncător de oameni, se simte ca o cerșetoare fără casă, care-și ține tot avutul în boccelele pe care le cară peste tot după ea. Ca întotdeauna, e cuprinsă de impulsul de a fugi de pe câmpul de luptă. De s-ar întoarce Maxwell... Monique ar ști cum să o pună la punct pe această amazoană furioasă. Jennifer Lopez sau Penelope Cruz ar fi gata să se încaiere cu franțuzoaica. Singurul lucru la care se poate gândi Penny este să se întoarcă cu spatele și să se pregătească pentru impactul iminent.

— Șoricelule, zice o voce cu accent puternic, ușor de recunoscut din atâtea filme.

Vârfurile ascuțite ale unor unghii lungi o apucă pe Penny de umăr și o trag încet, răsucind-o cu fața către cea care vorbește. Trăsăturile acelea neverosimil de îngrijite sunt acum distorsionate de ură.

— Ești speriată, șoricelule? întreabă Alouette D'Ambrosia și își împinge bărbia în față. Ar trebui să fii foarte speriată. Te afli în mare pericol.

Penny strânge mai tare paharul de șampanie. Dacă e să fie împinsă, o să-i arunce actriței în ochi vinul spumos și dulce. Și apoi o să o rupă la fugă.

— Orice ai face, nu te culca cu Max. Nu trebuie să faci *niciodată* sex cu Maxwell, zice Alouette, scuturându-și prin fața lui Penny, în semn de avertisment, un deget lung, cu manichiură impecabilă.

Mulțimea e vizibil dezamăgită când vedeta de cinema se îndepărtează. Lumea se dă la o parte, făcându-i loc să traverseze încet terasa. Până să apuce cineva să vorbească, ea urcă în lift și dispare.

Lui Penny îi e clar că Alouette e moartă de gelozie. Zeița franțuzoaică este încă foarte îndrăgostită. Penny se amuză în sinea ei. Ea, banala Penny Harrigan, stârnește invidia celui mai atrăgător sex-simbol din lume. Peste puțin timp, Maxwell se întoarce și se așază lângă ea. Ca de obicei, mâzgălește însemnări în caietelul lui. Ce aerian poate să fie!

— Ești bine? întreabă el, văzând că Penny nu vorbește.

Ea îi relatează scena pe care a ratat-o. Cum a abordat-o Alouette. Cum a amenințat-o.

Chipul inexpresiv al lui Maxwell capătă pentru o clipă o mină ciudată. E ceva ce Penny n-a mai văzut, mânie amestecată cu o altă emoție. Iubire, poate. Vântul cald îi răvășește părul blond.

Indiferent ce-o fi, Penny nu-i poate rezista. Fie că e atracție fizică sau perspectiva de a o înfuria pe Alouette, Penny nu poate rezista ideii de a se culca cu Max. Îl ia de mână, spunându-i:

— Hai să nu zburăm înapoi în seara asta. Își duce mâna lui rece la buze și i-o sărută, adăugând: Hai să rămânem peste noapte și să ne întoarcem dimineață la New York.

În pat, atingerea lui Maxwell este atât de precisă, încât pare aproape medicală. Își folosește degetele ca pe un șubler, de parcă s-ar afla acolo doar pentru a o măsura. Întocmai ca un medic sau ca un om de știință, vârful degetelor lui o apasă de parcă i-ar lua tensiunea arterială. Adesea, se oprește în mijlocul unei mângâieri, se apleacă spre noptieră și mâzgălește o notiță cu misteriosul și punctiformul lui scris prescurtat.

În această primă noapte la Paris, Penny se pomenește nițel beată, dezbrăcată în patul lui, în timp ce el îngenunchează între picioarele ei desfăcute.

Pe noptieră se află o combinație stranie de obiecte. Sticluțe din cristal fațetat, asemănătoare cu cele de parfum, cu un alt lichid viu colorat în fiecare. Seamănă cu niște rubine, topaze și smaralde mari. Îi amintesc lui Penny de safirul uriaș pe care l-a văzut la gâtul lui Alouette D'Ambrosia. Printre ele sunt pahare de laborator din sticlă simplă și eprubete din acelea pe care Penny le-a asociat întotdeauna cu orele de chimie de la liceu. E și o cutie mică din carton, ca cele pentru șervețelele cosmetice, dar care pare a fi plină cu mănuși din latex, iar una se ițește ușor deasupra, gata să fie scoasă din cutie. Un balon din sticlă e plin cu o mulțime de sortimente de prezervative. Carnețelul lui Maxwell e așezat printre toate aceste lucruri. Bineînțeles că e acolo. Carnețelul ăsta e aproape ca un apendice. Ultimul obiect pe care reușește să-l identifice Penny este un mic reportofon digital, genul de dispozitiv în care și-ar dicta gândurile un director executiv ocupat. Obiectul cel mai apropiat este o sticlă de șampanie.

Maxwell are deja erecție, dar nu prea pare conștient că e excitat. La doar câțiva centimetri de goliciunea lui Penny, se apleacă pe jumătate din pat. Mai întâi destupă sticla de șampanie și toarnă din ea într-un pahar de laborator. Șampania roz fâsâie. Îi dă paharul lui Penny. Ridicând sticla, face un toast:

— Pentru inovație și progres!

Fiecare bea din băutura înspumată.

— N-o da pe toată pe gât, draga mea.

Maxwell pocnește din degete în semn că vrea paharul înapoi. Mai toarnă puțină șampanie în el și pune sticla deoparte. După ce se gândește îndelung, alege dintre sticluțele de cristal. Din unele toarnă picături de

sirop viu colorat în paharul de laborator cu șampanie roz. Tot întoarce paginile în carnețelul lui, de parcă ar consulta o rețetă codificată.

În timp ce lucrează foarte concentrat, Maxwell cugetă cu glas tare:

— Oamenii sunt atât de prost îndrumați! Se apucă să studieze orice, în afară de ceea ce are cea mai mare importanță. Buzele i se curbează într-un rânjet zeflemitor. Eu am studiat până în cel mai mic detaliu tărâmul senzual. Am învățat de la medici și anatomiști. Am disecat multe cadavre, atât de bărbați, cât și de femei, pentru a înțelege mecanica plăcerii.

Agitând violent paharul de laborator pentru a amesteca bine conținutul, Maxwell îi aruncă lui Penny o privire încruntată și o întreabă:

— Ai avut vreodată parte de un orgasm?

— Desigur, răspunde Penny repede. Prea repede. E o minciună și sună a minciună.

— Am fost ucenicul celor mai pricepuți experți ai sexului din lume, continuă Maxwell, zâmbind afectat. În vorbele lui nu e pic de lăudăroșenie, ci doar o fermitate categorică. Am studiat cu șamani tantrici în Maroc. M-am dedicat învățării și stăpânirii depline a energiei kundalini. Pentru a înțelege coeficientul de frecare dintre diverse tipuri de piele, i-am consultat pe cei mai de seamă specialiști în chimie organică din lume.

Penny își lasă privirea să cutreiere pe trupul lui gol. Știe din *National Enquirer* că are 49 de ani. Ar putea să-i fie tată, dar trupul lui zvelt aduce aproape cu al unei insecte. Fiecare membru e bine definit și proporționat, ca acela al unei furnici sau al unui gărgăun. Pielea lui albă, fără păr, e la fel de fără cusur precum hainele pe care le poartă, fără un rid sau vreo cută la vedere. Îi cercetează umerii și mâinile în căutare de pistrui sau alunițe, dar nu descoperă nici una. La cum vorbește despre îndelungatele sale cercetări sexuale, Penny mai că se așteaptă să vadă că are piercing-uri în sfârcuri. Că are bustul plin de tatuaje sau de cicatrici rămase în urma jocurilor de tortură sexuală. Însă nu există nici o astfel de dovadă. Are pielea imaculată a unui copil, întinsă peste musculatura trupului unui bărbat.

— Rețeta mea secretă, zice el, oferindu-i lui Penny recipientul să-l miroasă. Șampanie cu adaosuri

misterioase.

Nu mai are la fel de multe bule, dar încă arată a șampanie roz. Miroase delicios de dulceag. A căpșune.

— Vrei să beau asta? întreabă Penny uitându-se cu îndoială la recipientul plin.

— Nu chiar, spune Maxwell.

Dintr-un sertar al noptierei scoate ceva ce seamănă cu o jucărie din cauciuc. E o minge ovală roșie, moale, cam de mărimea unui grepfrut. La un capăt al ei se ițește un fel de canulă lungă, albă.

— E o seringă vaginală, explică Maxwell, ridicând-o ca să o vadă Penny.

Îi arată cum se deșurubează de minge, dezvăluind o gaură filetată în cauciuc. În această gaură, Max toarnă amestecul de șampanie roz. Când înșurubează la loc canula, Penny își dă seama ce are el de gând.

— E un irigator? întreabă ea neliniștită.

Max aprobă din cap.

— Nu crezi că sunt curată? se agită ea, stânjenită.

— Chestia asta nu trebuie să-ți atingă pielea, spune Maxwell, în timp ce își bagă mâinile în mănușile din latex.

Lui Penny nu-i place cum sună asta. Păi nu avea el de gând să introducă substanța asta roz în ea?

— Nu-ți face griji, chicotește el încet. E doar un foarte ușor stimulant și euforic neuronal. O să-ți placă mult.

Maxwell îi bagă canula subțire între picioare. Aceasta alunecă adânc în interiorul ei.

— Distracție plăcută, zice el, începând să apese mingea din cauciuc. Seringa.

Penny simte cum o umple lichidul rece, efervescent. Cu mâna rămasă liberă, Maxwell o ține nemișcată, mângâindu-i abdomenul cu mișcări circulare lente. Are tot trupul la fel de rece și de tare ca degetele.

Când balonul se golește, Maxwell scoate canula. Folosește un prosop curat, moale, ca să șteargă firicelul roz ce se prelinge din ea.

— Ce fată cuminte! îi spune. Doar ține-l înăuntru un minut. Maxwell mușcă din ambalajul din plastic al unui prezervativ, după care și-l rulează pe penisul erect. Te descurci foarte bine, o liniștește el.

Penny încearcă să nu și-o imagineze pe demna doamnă președintă Hind supunându-se unui lavaj similar cu șampanie magică.

— Te iubesc pentru că ești atât de obișnuită, zice el, încă în genunchi între picioarele ei depărtate.

Dacă ăsta era un compliment, Penny auzise altele mai bune.

— Te rog să nu te simți jignită, zice el cu blândețe. Uită-te la tine. Ai un vagin ca la carte. *Labia majora* sunt perfect simetrice. Ai o cută perianală magnifică. Iar *frenulum clitoridis* și comisura posterioară... Pare să nu-și poată găsi cuvintele și își duce mâna la inimă, oftând adânc: Biologic vorbind, bărbații prețuiesc foarte mult o astfel de uniformitate. Proporțiile organelor tale genitale sunt ideale.

Sub privirea lui, Penny se simte mai mult un experiment științific decât o femeie. Un porcușor de Guineea sau un șoarece de laborator. Nu o ajută nici faptul că Maxwell adaugă:

— Femeile din grupa ta de vârstă și din pătura ta economică sunt consumatoarele-țintă pentru cea mai mare parte a bunurilor fabricate în lume.

Ceva, poate irigația vaginală, o face pe Penny să-și simtă dinții de parcă i s-ar dizolva în gură. Oasele din picioare i se topesc.

— Asta o să-ți sporească plăcerea.

Maxwell își depărtează genunchii, silind-o să își desfacă și mai mult picioarele. Erecția lui se ridică deasupra ei, îmbrăcată deja într-un prezervativ. Rulând un al doilea prezervativ peste primul, el vorbește alene. În timp ce vorbește, se uită din nou cu atenție la colecția de sticluțe sclipitoare de pe noptieră. Alegând una, își pune în palmă câteva picături dintr-un lichid transparent, apoi alte câteva din încă două sticluțe.

— PH-ul pielii tale e ușor acid. Amestec lubrifiantul perfect pentru nevoile tale erotice.

Își trece încet mâna uleioasă în jurul vulvei ei, atent să nu bage degetele prea mult. Ce rămâne își întinde pe organul sexual în erecție.

Penny chicotește, moale ca o păpușă din cârpe.

Max ia ceva de pe noptieră. E mini-reportofonul digital. Apăsând pe un buton, zice:

— Dacă nu te superi, aș vrea să înregistrez partida noastră pentru cercetarea mea. O luminiță roșie strălucește pe aparat. Dictând în el, Maxwell zice: Deducând după comportamentul oarecum *jucăuș* al subiectului, se poate presupune că lavajul vaginal își face efectul pe deplin.

Apoi se urcă pe ea, vârându-și tăria contra presiunii lichidului. Împingându-l și mai mult în ea. Amestecând și agitând mixtura.

Lui Penny i se taie răsuflarea. Scoate un țipăt, atât de disconfort, cât și de plăcere. Simte cum iese umezeala din ea, îmbibându-se apoi în așternuturi. Simte lichidul mărindu-și volumul în interiorul ei. În zadar se zvârcolește, încercând să scape de această senzație. Pe măsură ce plăcerea crește, punând stăpânire pe ea, Penny înțelege de ce era Alouette atât de amărâtă și de înfuriată. Indiferent din ce-o fi făcut fluidul roz, mișcarea ritmică a feselor lui Max și penisul lui cercetător par să-l silească să intre în fluxul ei sangvin. Treptat, își simte picioarele atât de relaxate, că ar jura că îi plutesc. Senzația i se răspândește în brațe. Sânii par să i se umfle. Mintea i se dilată pentru a-și face loc unei bucurii despre care nu a știut niciodată că există.

E doar vag conștientă de prezența lui Maxwell. În timp ce șoldurile lui se lovesc încet de ale ei, privirea lui netulburată îi observă reacțiile de pe chip. Își linge degetele și o trage ușor de sfârcuri, concentrat ca un spărgător de seifuri. Fără să-și întrerupă ritmul, ia stiloul și notează o însemnare în carnețel.

O mângâie pe interiorul coapselor și pe clitoris. Face cu șoldurile ajustări infinitezimale ale unghiului și vitezei mișcărilor. Evaluându-i reacția, calibrează profunzimea fiecărei penetrări. Adresându-se reportofonului, zice:

— Diafragma pelviană a subiectul este relaxată la maximum.

Își pune o mână înmănușată în latex pe zona ei lombară, pipăindu-i coloana până găsește ceea ce căuta. În acel punct micuț, vârful degetelor lui își intensifică masajul.

— Ca să înțelegi ce se întâmplă, folosesc două degete pentru a-ți comprima artera Hibbert anterioară, îi explică Maxwell. E o tehnică tantrică simplă, pe care un

yoghin din Sri Lanka a fost îndeajuns de amabil să mi-o împărtășească. Vorbește ca un ghid turistic, prietenos și cu un oarecare aer de superioritate: Limitând fluxul sangvin mai profund către vintrele tale, îți amorțesc clitorisul.

Indiferent ce-o fi făcând, Max n-are nevoie să se uite. Degetele sale își cunosc sarcina. Ochii lui continuă să-i fixeze pe ai lui Penny.

— Feedbackul tău e foarte important pentru acest proces, zice Maxwell.

Glasul lui începe să se estompeze, dar Penny încearcă să se concentreze.

— Înțelegi? o întreabă el. Dă din cap dacă înțelegi.

Penny aprobă din cap.

— Trebuie să te pregătești. Să nu-ți fie teamă! Să nu-ți fie teamă să țipi, zice el. Trebuie să lași plăcerea să treacă prin tine, spune, apoi o țintuiește cu o privire gravă și adaugă: Dacă împiedici curgerea șuvoiului de satisfacție, asta ar putea să te ucidă.

Penny dă din cap. Parcă e pe altă lume. Când o inundă plăcerea, nu mai există trecut și viitor. Nu mai există nimic în afară de momentul acela de senzații care ating intensitatea maximă. Nu mai există altă lume în afară de energia care ia naștere în trupul ei.

— Peste o clipă, când nu voi mai ține apăsat aici, sângele va da năvală în *uris major* și vei simți mai multă satisfacție decât ai visat vreodată că ar fi posibil.

Odată cu acest avertisment, Penny simte vârful degetelor lui Max retrăgându-se de pe coloana ei. Ceva, ceva strălucitor și imens erupe brusc în ea.

— Ţipă! îi ordonă Maxwell. Nu-ți stăpâni extazul. Nu fi o pudică proastă, Penny. Ţipă!

Însă Penny nu poate. În gât i se strânge un țipăt lung plin de obscenități, dar își ține dinții încleștați. Membrele i se zbat și i se agită scăpate de sub control. Un șuvoi de înjurături și de sunete animalice fără sens amenință să i se reverse din gură, iar reportofonul digital este pornit. Penny își înăbușă urletele. O mână rece îi atinge partea laterală a gâtului și zăbovește acolo.

— Să se consemneze că pulsul subiectului este rapid și neregulat, anunță Maxwell, vorbind pentru reportofon. Respirația este extrem de superficială și toate

semnele indică faptul că subiectul intră într-o comă de natură erotică.

Penny simte că moare. Imaginea lui Max îngheață și devine întunecată pe la margini.

Maxwell ia ceva de pe noptieră. Cu degetul mare acoperit de mănușa din latex, îi ridică una dintre pleoapele lăsate și îi luminează irisul cu o mică lanternă-creion.

— Dilatarea pupilei este înceată, spune el.

Pe tot parcursul acestei torturi, șoldurile lui continuă să se miște ritmic, introducând și retrăgând constant penisul tare ca oțelul.

— De ce să fie sexul diferit? întreabă retoric Max. Totul – filmele, muzica, pictura – este gândit pentru a ne manipula și excita cât mai tare.

Își linge două degete și le freacă înainte și înapoi, un șir de atingeri scurte și rapide, pe părțile femeiești umflate ale lui Penny. Aceste mici trucuri o inundă pe fată cu și mai multă plăcere, golindu-i mintea. Indiferent la ce s-ar gândi, e imediat dat uitării.

— Medicamentele sunt concepute pentru a fi cât mai eficiente, zice el. De ce să nu dedicăm aceeași atenție detaliilor legate de sex?

Penny se zgâlțâie ca un criminal aflat pe scaunul electric. Membrele i se lovesc unul de altul, iar trupul îi tresaltă ca o marionetă spasmodică. Limba îi iese din gură și plescăie în aer.

— Nu-ți pierde cunoștința, Penny, rămâi cu mine, îi spune el sever, ca un antrenor. O să intri în stare de șoc.

Penny simte ceva pe frunte.

— Temperatura subiectului scade... 36,9 grade. 36,3 grade...

E un termometru cu infraroșu. O gură rece i se lipește de buze. Sunt buzele lui Maxwell. Răsuflarea lui călduță îi umple gâtul și îi umflă plămânii.

— Subiectul nu mai respiră, anunță el.

Plămânii lui îi mai umplu o dată pe ai lui Penny. Exact în clipa în care o umple și penisul lui.

— Încerc să resuscitez subiectul.

În tot acest timp, Penny este foarte vag conștientă că el încă o fute cu aceeași cadență, cu mișcări lungi și line. Îi monitorizează pulsul la gât.

— Folosește respirația mea, o îndeamnă el. Folosește răsuflarea pe care ți-o dau și țipă. Exprimă-ți exaltarea. Cu un glas calm, inexpresiv, adaugă: Nu muri când încă te mai așteaptă atât de multă plăcere...

Acum Penny știe de ce îl numesc tabloidele „Climax-Well”. Asta va fi prima și ultima dată când Penny îl va vedea dezbrăcat. Va urma o grămadă de sex, prea mult, poate, dar nici o partidă nu va mai implica organele genitale ale lui Max.

După ce Maxwell se scuză și se duce la baie, Penny dă înapoi banda reportofonului și încearcă să-și găsească țipătul. Ca să-l șteargă. Mizeriile care i s-au revărsat din gură sunt cumplit de degradante. Chiar și pentru urechile ei, sună de parcă ar fi țipat cineva posedat de un demon. Parcă era ieșită din minți. Vocea nu semăna cu a ei, ci era mai degrabă strigătul unui animal în călduri, urlând la o lună primordială.

Dacă ar fi să-i dea crezare lui Climax-Well, acest strigăt animalic este cel care a salvat-o. A permis tensiunii orgasmului care-i amenința viața să treacă prin ea fără a provoca o vătămare de durată. Ţelul unei femei, afirmă el, nu este să fie un receptacul, ci un conductor. Pentru ca ea să supraviețuiască, toate lucrurile trebuie să treacă prin ea.

Între partide-maraton de excitare sexuală culminând cu orgasme care-i zguduie mintea, Maxwell îi ține lui Penny prelegeri. Își strecoară un deget umed în ea, spunându-i pe un ton cât se poate de firesc:

— Asta e uretra ta. Învârtind degetul, zice: Iar ăsta... ăsta este buretele uretral, numit adesea punctul G.

Ocolul pe care-l face degetul lui îi provoacă lui Penny fiori de plăcere în tot corpul.

Își unge mâinile cu un gel roz, cu miros de trandafir, și își bagă două degete în ea, zicând:

— Când îți masez peretele posterior al boltei vaginului...

Asta trebuie să fi făcut, pe nevăzute, căci Penny tresaltă și tremură de fericire nestăpânită. Orice o fi făcând Max, ea își împinge șoldurile spre mâna lui, dorind mai mult.

— Acesta este buretele perineal, o masă de țesut erectil care se leagă de clitorisul tău prin nervul

pudendal, îi explică el.

Penny nu are nevoie să se uite ca să știe că i se întărește clitorisul. Fără să fi fost atins, este mărit dureros și zvâcnește.

Masând orice o fi găsit acolo, Max îi stimulează clitorisul de la distanță.

— Buretele perineal e motivul pentru care femeile pot atinge orgasmul în timpul sexului anal.

Își bagă înăuntrul ei un al treilea și apoi al patrulea deget, zicând:

— Ce fată cuminte! Vaginul tău se „balonează”.

Când e excitată, îi explică el, partea interioară a vaginului se mărește, alungindu-se pentru a crea un capăt închis dincolo de cervix. Acum, are toată mâna băgată înăuntru.

Penny se uită în jos doar pentru a vedea cum încheietura netedă și albă a mâinii lui dispare în ea. Această priveliște îi smulge un geamăt.

Privirea lui Max este sticloasă, îndepărtată, nefixând nimic anume. E limpede că, folosindu-se de mână, el explorează o lume ascunsă.

— Acesta este, cred, cervixul tău. Dacă aplic o presiune constantă...

Penny își duce involuntar degetele la gură și mușcă scâncind din încheietura unuia. Închide ochii, stânjenită de țipetele care-i urcă din străfundul gâtului. Este înspăimântător să fie ademenită atât de departe de controlul ei rațional. E la fel de înspăimântător pe cât își închipuie că ar trebui să fie un atac de cord, însă nu vrea ca această senzație să înceteze vreodată.

— Excepțional, zice Maxwell, cu vocea înăbușită de admirație și uimire. Întotdeauna ejaculezi atât de mult?

Penny deschide ochii și aruncă o privire furișă. De lângă partea de sus a păsăricii ei țâșnește un firicel de suc sclipitor. Se scurge pe brațul lui Maxwell până începe să îi picure de pe cot.

— Scuze, șoptește ea, roșinându-se imediat.

— Pentru ce? întreabă Maxwell, răsucindu-și mâna adânc în ea.

— Fac pipi pe tine.

El râde. Cu mâna liberă ia un pic din lichidul scurs. Îl freacă între două degete, le duce la nas și îl miroase,

gustându-l apoi cu vârful limbii.

— Enzime, se pronunță el. Din glandele Skene. De aceea ți-a ieșit prin uretră, în loc de vulvă. Dorești să te guști? o întreabă el, apropiindu-și degetele umede de gura ei.

Oricât ar fi de excitată, torcând și zvârcolindu-se ca un animal, lui Penny tot nu-i vine să lingă degetele lui Max. Însă nici nu e nevoie să o facă.

El i le vâră în gură. Sufocând-o. Înecând-o. Gustul propriilor emisii senzuale este metalic și sărat. Preț de o scurtă eternitate, Penny nu poate să vorbească sau să respire.

— Parcă spuneai că porți diafragmă, îi zice Maxwell, cu reproș în glas.

Nu poartă. Diafragma ei e în Jackson Heights – încuiată în siguranță într-o cutie de valori de la Chase Manhattan. Penny nu încearcă să rămână însărcinată. Pur și simplu nu plănuia să facă sex în seara asta.

Degetele se retrag din gura ei, permițându-i să respire iar.

— Să nu crezi că poți să mă păcălești, domnișoară Harrigan. Degetele aflate în ea încă se mișcă încolo și încoace, cartografiind lumea aceea ascunsă. Când și dacă mă voi căsători vreodată, o voi face din dragoste. Mi-am făcut o vasectomie acum mulți ani.

Penny vrea să-i explice, dar este epuizată. Așa că se întinde pe spate, afundându-se mai adânc în plăcere, în timp ce el îi mângâie glandul clitorisului. Îi descrie cum rădăcina scurtă a clitorisului coboară în pielea ei. Apăsând foarte blând, urmează conturul clitorisului până în punctul unde se împarte în două picioare pe care le numește *crura.* Acestea, îi explică Maxwell, se înfășoară în jurul cavității vaginale.

El mai spune încă multe altele, un lung jurnal de călătorie despre un tărâm pe care Penny nu l-a vizitat niciodată. O lecție de istorie despre lumea care se află în interiorul ei.

Maxwell îi explică cum, de pe vremea lui Hipocrate și până pe la 1920 și ceva, medicii erau întotdeauna învățați cum să își aducă pacientele la „paroxism”. Cu ajutorul degetelor și al uleiului, medicii și moașele tratau în mod curent isteria, insomnia, depresia și alte numeroase afecțiuni des întâlnite la femei. Se numea

praefocatio matricis. Sau „sufocarea mamei”. Chiar și marele Galen recomanda ca vaginul să fie manipulat în mod viguros până când se manifesta acumularea de fluid.

Vibratoarele, susține el, au fost printre primele aparate de uz casnic alimentate cu electricitate. În 1893, un tip pe nume Mortimer Granville a făcut o avere după ce a inventat un vibrator cu baterii. O gamă întreagă de astfel de jucării sexuale erau comercializate de obicei prin revistele de circulație națională și în catalogul *Sears, Roebuck & Co.* Abia când au apărut în vulgarele filme pornografice ale anilor ’20 au devenit penisurile artificiale vibratoare obiecte rușinoase.

Galen. Hipocrate. Ambroise Pare. Penny nu reușește să își ordoneze în minte numele și datele. După secolul al XVI-lea, adoarme. Visează că pică în gol de pe Turnul Eiffel. Se prăbușește pentru că a împins-o Max.

Când se trezește, partea de pat a lui Maxwell e goală. Ușa de la baie e închisă și se aude zgomotul înăbușit al apei care curge.

Oare Betty Friedan sau Gloria Steinem? Penny nu reușește să-și aducă aminte, dar crede că una dintre ele a scris despre „futaiul fără fermoare”[11], un tip ideal de sex, satisfăcător din punct de vedere fizic, dar fără să implice obligații emoționale. Se prea poate ca sexul cu Maxwell să fie ceea ce avea în minte autoarea. Partida a lăsat-o pe Penny vlăguită. Se simte de parcă ar avea gripă. Asta doar pentru câteva minute, după care se simte înfometată. Mănâncă și se fut, iar mănâncă și iar se fut. La nesfârșit. Fără fermoare.

Este oficial. Până acum, Penny Harrigan nu mai avusese un orgasm adevărat. Nimic asemănător cu senzațiile tulburătoare pe care le-a smuls Maxwell din trupul ei dornic. Pentru prima oară, descrierile despre focuri de artificii și convulsii pe care le-a citit de atâtea ori în *Cosmo* i se par bagatelizări, nu exagerări.

— Aș vrea să te rad, îi zice Maxwell, mângâindu-i pubisul. Asta ar face ca testele să fie mai exacte.

Ea consimte. Nu e mare lucru. S-a mai ras și s-a mai epilat cu ceară până acum, ca să poată să poarte costum de baie în vacanța de primăvară.

— De data asta n-o să mai crească la loc, o previne el.

Max folosește un amestec special transmis de mii de ani, din generație în generație, de triburile uzbece, o loțiune din aloe-vera și piure din muguri de pin care o să-i lase pentru totdeauna pielea catifelată ca a unui copil.

Penny se uită cu tristețe la smocurile tunse care zac printre așternuturi. Încearcă să-și spună că oricum nu i-a plăcut niciodată să fie păroasă.

Ce pare să-i placă cel mai mult lui Max în pat e să găsească noi modalități de a o obliga să obțină și mai multă satisfacție. Aceasta pare a fi singura lui sursă de plăcere. De câte ori îl întreabă Penny dacă vrea să-și dea și el drumul, Max doar ridică din umeri și spune: „Poate data viitoare”. După prima dată când au făcut-o, acum nici măcar nu-și mai dă vreodată jos cămașa. Curând, ajunge să poarte un halat alb de laborator ca să-și protejeze hainele.

Pentru o frumusețe ca Alouette, o femeie obișnuită să le provoace bărbaților izbucniri furibunde de dorință, faptul că Maxwell nu își dădea drumul trebuie să fi fost înnebunitor. Penny încearcă să nu se gândească la franțuzoaica frumoasă care i-a amenințat viața, dar asta nu-i ușor. Alouette s-a bucurat de 136 de zile de intimitate cu Maxwell. Gwendolyn a avut și ea 136 de zile. *National Enquirer* nu minte niciodată. Doar dacă nu cumva nu a socotit ea bine, Penny crede că mai are 103 de zile. Dacă sexul o să decurgă tot așa, are îndoieli că va reuși să trăiască atât. Însă ce mod minunat de a muri!

Numai de-ar găsi înregistrarea cu urletele ei! Să o găsească și să o șteargă. Atunci fericirea lui Penny ar fi deplină. Ușa de la baie rămâne închisă. Dincolo de ea, apa continuă să curgă.

Luând reportofonul de pe noptieră, derulează înregistrarea înapoi. Apăsând pe butonul de *play,* aude: „...nu fi o pudică proastă”. Penny se simte ca o ipocrită, dar nu vrea ca o altă ființă omenească să audă vreodată bolboroseala nestăvilită care i s-a revărsat din gură. Apasă din nou pe butonul de *play.* De data asta aude un țipăt.

Cum dușul curge la presiune maximă, speră că Maxwell nu l-a auzit din baie.

Cineva țipă în franceză. Nu că Penny ar fi în stare să priceapă franceza, dar poate ghici din experiență că asta e limba. E Alouette, aflată sub influența șampaniei roz și a ingredientelor secrete. Dă pe *Fast Forward* și apasă *play.* „Nu-ți pierde cunoștința, Penny, rămâi cu mine”, se aude înregistrarea.

Chiar în timp ce ea ascultă ca vrăjită, aparatul din mâinile ei scoate un sunet de apel ascuțit. Nu e doar un reportofon, e și telefon! Penny se sperie atât de tare, că e cât pe ce să-l scape pe jos, însă îl azvârle la loc pe noptieră, unde acesta continuă să sune întruna. Când se uită să vadă cine sună, pe ecran apare „Privat”.

Penny sare din pat. Bate la ușa băii.

— Max, îți sună telefonul!

Încearcă mânerul rotund, dar e încuiat. Aude dușul, aude vocea lui cântând ceva ce nu reușește să identifice. După ce telefonul mai sună de câteva ori, Penny e învinsă de curiozitate. Îl duce la ureche și zice:

— Alo?

Tăcere.

Ușa de la baie se deschide și iese Max cu un prosop înfășurat în jurul taliei. Îi picură apă din păr. Când o vede răspunzând la telefon, sprâncenele i se unesc de furie și pocnește din degete, făcându-i semn să închidă.

— Alo? Corny? întreabă o voce. E o voce familiară. O femeie. Max, zice vocea, nu e vina mea. Nu-mi face rău, te rog! îl imploră ea.

Penny îi dă telefonul lui Maxwell. Încă aude vocea de pe fir vorbind tare, foarte tulburată. Implorând. El își duce aparatul la ureche și ascultă. Treptat, lasă privirea în jos, plimbându-se preocupat. Cu cât vorbește mai mult persoana care a sunat, cu atât expresia lui mânioasă se schimbă mai tare în una de adâncă preocupare.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă, zice el. Ingredientele active nu intră în nici una dintre listele federale pentru substanțe controlate sau periculoase. Max își ascultă interlocutoarea, clătinând din cap, apoi îi spune: Ei bine, atunci numește un nou președinte la FDA[12]. Dă-i postul ăsta cuiva care *să vrea* să urgenteze treaba cu produsele.

Cea care a sunat e o persoană pe care Penny a văzut-o la televizor. E o voce care o face să se gândească la o tunsoare comodă, până la nivelul umerilor. Un taior

albastru. Un colier din perle. O femeie care vorbește de după o pădure de microfoane.

Vorbind la telefon, dar uitându-se atent la Penny, Maxwell zice:

— Chiar acum sunt în faza finală de testare. Programăm producția în serie pentru o lansare la vară. Luna viitoare vom fi în jumătate de milion de magazine. Se întoarce cu spatele la Penny și intră pe ușa de la baie, spunând: Ştii ce e în joc aici. Nu mă sili să iau măsuri pe care le vei regreta.

Ușa se închide. Poate pentru a masca zgomotul conversației, dușul pornește din nou la presiune maximă.

Dacă Penny nu se înșală în bănuiala ei, vocea, femeia care a sunat, este președinta Statelor Unite, Clarissa Hind.

Penny se întreabă ce minunăție de invenție nouă or fi pe punctul să termine de testat.

Această joacă sexuală constantă a devenit calapodul după care se desfășoară toate zilele și nopțile pe care le petrec împreună. Max are întotdeauna la îndemână vreo jucărie, vreo poțiune sau vreun lubrifiant minune cu care vrea să-i facă cunoștință lui Penny.

O duce la orgasm până o apucă durerea de spate și picioarele nu-i mai sunt bune de nimic și o terorizează cu glas blând, spunând: „Aproape-am terminat. Încă o ajustare”. Spunând: „Avem un program de respectat...”

O examinează cu o mână înfiptă în ea, zicând: „Îți caut plexul pudendal. Ar trebui să fie chiar *aici”.*

Cu alte ocazii, complet blocat, își folosește mâna liberă pentru a desface o hartă anatomică, asemănătoare cu una rutieră pliantă, pe care o pune lângă ea pe pat. E dreptaci și își ține degetele înfipte în vaginul ei de parcă le-ar fi pus ca semn într-o carte. *Te afli aici.* Cu o mână în ea, o folosește pe cealaltă pentru a netezi hârtia șifonată și a trasa cu degetul cine știe ce rută, în timp ce bombăne ca pentru el: „Nervii pelvici splanhnici se ramifică aici, lângă nervii tăi *erigentes...”.* Găsindu-și destinația, agită ceva adânc în ea și exclamă triumfător: „Penny? Ştiai că plexul tău coccigian este deplasat cu doi centimetri spre partea anterioară?” Pipăind orbește, adaugă: „Nu-ți face griji. Pare să se încadreze în parametrii normali”.

Din când în când, retrage din ea cine știe ce instrument al plăcerii pe care îl testează. Îl sprijină pe lungime de un colț al noptierei și îndoaie ușor metalul sau plasticul. Sau se mai întâmplă să utilizeze cleștele universal ori cleștele cu autofixare pe care-i ține în sertarul noptierei. Mai rău e când dă cu instrumentul de noptieră, cu lovituri zdravene, repetate, stricând mobila elegantă, până obține curba dorită.

Când se întâmplă asta, dormitorul aduce cu fotografiile acelea în nuanțe sepia pe care Penny le-a văzut cu laboratorul din Menlo Park al lui Thomas Edison. Sau cu atelierul lui Henry Ford. În ce o privește, ea se simte mai mult ca o asistentă de laborator decât ca o iubită. Ca dr. Watson sau Igor. Sau câinele lui Pavlov. În timp ce Max meșterește mai departe, provocându-i noi convulsii și crize de plăcere, în ciuda stărilor ei de spirit, în ciuda detașării și a resentimentului ei crescând, Penny mai că se așteaptă ca el să strige: „Evrika!”.

Maxwell zăbovește asupra sarcinii sale, la fel de concentrat ca un ceasornicar elvețian sau ca un neurochirurg. Adesea, le cere valetului sau majordomului să aducă un cărucior de servit plin cu instrumente sterile lângă pat, pentru a nu fi nevoit să își mute privirea de la procedura aflată în desfășurare. „Șubler!” ordonă întinzând o mână, iar servitorul îi pune instrumentul în palma deschisă. „Șterge-mă!” comandă Max, iar servitorul tamponează cu o bucată de prosop din hârtie picăturile de transpirație de pe fruntea lui.

Uneori, Max se lasă pe vine între genunchii ei, cu o mică lanternă vârâtă între dinți și o lupă de bijutier într-o mână, și meșterește. De concentrare, i s-a lăsat fața. „Te-am ales pe tine pentru că n-ai avut niciodată un orgasm”, îi explică el. „Un bărbat își dă seama. Ai rămas adormită și nimeni nu te-a deșteptat încă. Ești absolut tipică pentru femeile pe care încerc să le ajut.”

— „De prea mulți ani, femeilor le e imposibil să se bucure de plăcerea deplină disponibilă în corpul lor”, recită Max. Citește de pe o pagină scoasă la imprimantă. Un comunicat de presă. „Cred, așa cum cred mulți specialiști din domeniul medical, că o mare proporție a afecțiunilor mintale și fizice cronice de care suferă femeile sunt cauzate de acumularea stresului care ar

putea fi eliberat rapid și ușor cu ajutorul instrumentelor adecvate...”

Până și pentru urechile deloc sofisticate ale lui Penny, discursul sună ca un șir de eufemisme. În opinia lui Maxwell, așa și trebuie să fie. Discursul vinde sex. Și ceea ce e încă și mai controversat, le vinde femeilor mijloacele pentru a se bucura de un sex mai bun decât au avut vreodată parte cu vreun bărbat. Pentru unii ascultători, anunțul va suna a păsărească de specialitate, semănând cu o reclamă demodată la un spray pentru igiena intimă feminină. Însă pentru alți ascultători, și anume bărbații care prețuiesc doar nevoile lor sexuale lacome, va suna ca sfârșitul lumii.

Cei doi stau în pat. În ultima vreme, sunt mereu în pat. Penny nu mai îmbracă nimic altceva decât halatul de baie, iar asta doar pentru a accepta o masă rafinată adusă de majordom.

— „Acesta este motivul pentru care suntem mândri să vă prezentăm gama de produse de îngrijire personală Beautiful You...”, continuă Maxwell.

C. Linus Maxwell se pregătește să-și extindă uriașa corporație și să intre în stil mare în domeniul vaginelor goale. Toate gelurile și lichidele colorate ca pietrele prețioase de pe noptiera lui. Magicul irigator cu șampanie roz. Fluidele create pentru a modula coeficientul de frecare. Le va pune pe toate la dispoziția consumatorului feminin care suferă de singurătate.

Ambalajul va fi roz, dar nu vomitiv. Toată gama de produse va fi pusă în vânzare sub numele generic de Beautiful You. Apăsând cu degetele mari butoanele de la *smartphone,* Maxwell îi arată lui Penny un prototip al reclamei, cu cuvintele Beautiful You scrise curbat cu litere albe. În partea de jos a fiecărei reclame e un slogan care spune: „Mai bun ca iubirea”. Irigatorul, îi explică Maxwell, urmează să fie vândut alături de pulberi solubile, la pliculeț, care poate fi amestecată cu apă sau șampanie. Este doar unul dintre cele câteva produse de îngrijire personală șocant de inovatoare. În curând, fiecare femeie va putea să se bucure de orgasme incredibile la un preț moderat.

Toată cercetarea și pregătirea erotică pe care Maxwell le-a făcut cu tot felul de *swami,* vraci și curtezane, toate secretele sexului din vremuri străvechi –

el este pe cale să le vândă femeii moderne. Orice fată, din Omaha până în Oslo, va savura în curând zguduitoarele orgasme eliberatoare pe care le-a descoperit Penny. Este uimitor, dacă încerci să-ți imaginezi cum ar putea asta să schimbe lumea. Așa cum demonstrează fostele iubite ale lui Maxwell, dacă li se oferă satisfacția sexuală corespunzătoare, femeile pot înflori, pot slăbi, pot renunța la droguri. Împlinirea personală a tuturor femeilor se află la doar câteva săptămâni distanță.

Doar în ultimele câteva zile, sechestrată în apartamentul parizian de lux al lui Maxwell, Penny a slăbit vreo trei kilograme și jumătate. Doarme ca un prunc. Nu s-a simțit niciodată mai relaxată și mai în largul ei.

În taină, e un pic mândră că a avut o contribuție la acest proiect. Max încă mai aduce mici îmbunătățiri unora dintre rețete. Le desăvârșește. În viitorul apropiat, fete exact ca ea, fete obișnuite, fără corpuri splendide și chipuri cu vino-ncoa', vor avea acces la genul de plăcere amețitoare de care în prezent se bucură doar vedetele de cinema.

Trecând în revistă pozele prototipurilor jucăriilor sexuale, ale lubrifianților și cămășilor de noapte, Penny întreabă:

— De ce „Beautiful You”?

Maxwell ridică din umeri.

— Tocilarii de la publicitate au spus că ăsta a ieșit cel mai bine la teste. În plus, se traduce în orice limbă.

Tinere sau bătrâne. Grase sau scunde. Milioane de femei vor învăța să iubească trupurile în care trăiesc. Beautiful You va fi o binecuvântare pentru întreaga suflare femeiască. Penny știe că dacă produsele vândute în serie vor funcționa fie și doar pe jumătate la fel de bine ca prototipurile pe care le-a testat pe ea, C. Linus Maxwell își va dubla rapid averea.

— N-ai destui bani? îl întreabă ea în glumă.

Şi iată-l din nou – zâmbetul acela trist îi trece fugar pe buze.

— Nu-i vorba de profituri, îi spune el. Nu la prețul pe care-l am în minte.

Are legătură cu mama lui, bănuiește Penny. Nu e visul fiecărui băiat să își onoreze mama îndelung

suferindă? Mama lui Maxwell a muncit ca o sclavă pentru a-i oferi băiatului ei un început cu dreptul în viață, iar apoi a murit înainte ca el să își poată arăta recunoștința. E un pic aiurea: ideea că el îi aduce un omagiu mamei sale răsfățând femeile cu sex nemaipomenit... dar motivele lui sunt nobile și emoționante.

O lovește un gând. Nu e treaba ei, dar întreabă:

— Încă ți-e dor de ea? De mama ta?

El nu răspunde. Reia în tăcere cititul comunicatului de presă.

Dintr-un impuls, Penny se apleacă spre el și-l pupă pe obraz.

— Pentru ce-a fost asta? întreabă el.

— Pentru că ești un fiu atât de iubitor.

Şi iată-l din nou. Zâmbetul trist și fugitiv al unui copilaș orfan.

— Nu e ca musca spaniolă. Nici nu încape comparație, insistă el.

Cei doi sunt în timpul unei rare apariții publice. Iau cina într-un restaurant șic din cartierul St. Germain din arondismentul șase. Ca de obicei, masa lor, luminată de lumânări, se află în centrul atenției. Până și parizienii cei atât de rezervați se holbează la ei fără jenă.

Legendarul afrodiziac cunoscut sub denumirea de muscă spaniolă, îi explică Maxwell, este gândacul-de-frasin verde ca smaraldul, *Lytta vesicatoria*[13]. Când insectele moarte sunt uscate și măcinate într-o pulbere fină, pot fi amestecate într-o băutură. Băutura măsluită provoacă o gravă inflamare a tractului urinar. Acesta este efectul faimos care le face, chipurile, pe femei să implore după actul sexual. În realitate, efectul e cam la fel de excitant ca un caz de iritație, dar internă, din cauza atingerii unui sumac otrăvitor.

— Asta, asta e ceva diferit, zice Maxwell, rotind între degete o capsulă roz.

A scos noua invenție din buzunar cu doar o clipă în urmă. Ca toate celelalte jucării ale lui, capsula roz este un produs din noua gamă Beautiful You. Cam de mărimea unui ou de măcăleandru, seamănă cu o bomboană. Cu ceva ce ar trebui să fie pitit într-un coșuleț de Paști. Are culoarea gumei de mestecat din care se pot face baloane.

— Deci ar trebui să înghit asta? întreabă Penny, luându-i mărgica din mână.

Maxwell se amuză de naivitatea ei.

— Nu, draga mea, clatină el din cap, este un supozitor vaginal perfect conceput pentru a spori excitarea femeilor.

Se uită atent la Penny cum răsucește mărgica roz între degete.

— Observă caracterul ușor lipicios al învelișului exterior, zice el. E un strat de silicon impregnat cu un ușor stimulent din plante medicinale. Dacă un penis ar pătrunde în cavitatea vaginală și ar întâlni mărgica, ambii parteneri ar simți plăcerea efectului.

Penny strânge mărgica între degete. O simte moale. Pare surprinzător de grea în palma ei. Zâmbește hâtru, apoi își ia șervetul din poală și se șterge delicat în colțul gurii.

— *Excusez moi,* unde este *toilette*? îl întreabă pe un chelner aflat în trecere.

Când se întoarce de la baie, Penny o zărește pe vrăjmașa ei, Alouette. E așezată pe o banchetă discretă dintr-un colț, retrasă din vizorul atenției publice. Alouette e foarte trasă la față, cu obrajii mai supți decât și-i amintește Penny. Ochii actriței sunt înfundați în orbite.

Cumva, chinurile din dormitor din săptămâna aceea au calmat-o pe Penny și au umplut-o de o încredere în sine foarte calmă. Merge sfidător, cu pași mari și siguri, până la masa rivalei. Mărgica roz e înăuntrul ei, făcându-și efectul magic pe care l-a creat Maxwell.

— Alouette, arăți bine, zice Penny privind-o pe femeia care pare epuizată.

— Ba nu, nu arăt, îi dă actrița replica tăios. Arăt ca naiba și e numai vina lui Max.

— Mă urmărești? întreabă Penny, mijindu-și ochii amenințător.

Alouette oftează. Își trece degetele de la o mână prin părul lung și bogat.

Penny nu se poate abține să remarce că printre degete îi rămân șuvițe de păr desprinse de pe scalp. Fire de păr căzut acoperă deja masa și tapițeria separeului.

— Impulsul meu a fost să te salvez, șoricelule, începe Alouette. Însă acum văd că l-ai lăsat să te reducă

la o târfa proastă.

Penny tresare auzind cuvântul dur.

— În ciuda avertismentului meu, i-ai permis lui Maxwell să te vrăjească. Ochii lui Alouette se umplu de milă în timp ce spune, fără urmă de ranchiună în glas: înainte, erai cineva. Cât de repede ai renunțat la visurile tale ca să ajungi doar o *conass*[14] lacomă!

Penny dă să plece, dar Alouette o întreabă:

— Spune-mi, ți-a dat deja mărgica neagră?

— Ce mărgică neagră? întreabă Penny cu prudență.

Însă actrița doar zâmbește.

— Asta ar trebui să fie amuzant, zice ea disprețuitor.

Când se întoarce la masa ei, Maxwell nu se ridică să o ajute să se așeze. În schimb, îi face semn să vină la el și să țină mâna întinsă. Îi ia mâna și i-o ține cu tandrețe o clipă. I-o sărută, punându-i ceva în palmă, iar când Penny deschide palma, iat-o acolo: o mărgică neagră. Ca dimensiune și formă pare identică cu prima. Doar culoarea este diferită.

— Roz pentru vagin, negru pentru minunatul tău anus, o informează Max. Cel mai bine e ca lucrurile să fie simple. Toată gama de produse Beautiful You va folosi același cod de culori.

Ascultătoare, Penny face un al doilea drum la toaletă înainte să ajungă înapoi la masă, mărgelușele încep deja să își facă efectul. Maxwell o ajută să se așeze, apoi se întoarce la scaunul lui de vizavi. Răsfoiesc meniul.

Senzația începe ca o flacără care îi arde plăcut în vintre. Apoi niște crampe delicioase. Acestea se intensifică până încep să se simtă de parcă ceva înfometat, cu niște dinți minunat de moi, o ciugulește pe dinăuntru, devorând-o.

Penny scoate un sunet care atrage atenția oamenilor. Capete coafate se întorc și se zgâiesc la ea. Ca să scape onorabil, își duce șervetul la gură și simulează un acces de tuse. Preferă ca lumea să creadă că are tuberculoză decât să afle că îndură un șir de orgasme multiple.

— Nu-ți face griji, nu vor face daune permanente, zice Maxwell. Învelișul din silicon e foarte moale.

Ceva se răsucește și se zbate, îngropat adânc sub pielea ei.

— Ambele mărgelușe sunt niște magneți telurici, îi explică Max. N-am putut să ți-i dau pe amândoi în același timp din cauză că atracția dintre ei este foarte puternică. Își ridică stiloul și se pregătește să ia notițe, spunând: Străvechiul trib peruan Chichlachi îi numea „pietrele căsătorite”, deoarece odată ce se găseau unul pe celălalt, erau aproape imposibil de despărțit.

Conform explicației lui, mărgica neagră se lipește de peretele anterior al rectului ei. Cea roz se instalează pe peretele posterior al vaginului. Pietrele, chiar și acoperite în silicon și introduse în cele două orificii ale lui Penny, s-au găsit una pe cealaltă. În acest moment, peretele muscular subțire dintre cele două cavități, cu toată rețeaua lui bogată de terminații nervoase, este masat și frământat zdravăn de cei doi magneți puternici, de parcă ar vrea să macine punctul acela deosebit de sensibil.

Savurând cu mândrie reacția ei, geniul îi face semn unui chelner.

— Îi separă doar sensibilul tău burete perianal. Ești lipsită de apărare. Întregul tău sistem nervos erogen este supus acestui asalt.

Ca să nu țipe, Penny își mușcă degetul cu manichiură meticulos făcută. Sfârcurile i se întăresc atât de mult, încât sânii îi par gata să leviteze din cupele sutienului *push-up.*

— Încă ești foarte tânără, zice Maxwell, studiindu-i atent reacția. Înțeleg dacă nu poți să faci față potențialului deplin al unui trup de femeie.

O ia peste picior, provocând-o să îndure această cazană în public. Înconjurată de cupluri elegante care iau cina și conversează în apropierea lor, Penny este cuprinsă de valuri orgasmice de energie sexuală.

Un chelner vine la masa lor și întreabă:

— Ați dori să comandați, doamnă?

Își simte pelvisul de parcă acolo s-ar ciocni planete, sfărâmându-se înăuntrul ei. Mări imense se agită cu putere, măcinându-i sănătatea mintală. Își încrucișează strâns picioarele, într-o încercare zadarnică de a stăvili șuvoiul care crește.

— În seara asta, doamnei i-ar plăcea foarte mult să se răsfețe cu o bucată groasă de friptură, îi spune Maxwell chelnerului pe un ton amuzat. Adresându-i-se ei, adaugă: Sau ți-ar plăcea mai mult o porție de limbă suculentă?

Chiar și în starea în care e, cuprinsă de spasmele extazului care-i cutremură tot trupul, Penny simte cum vârful pantofului lui Maxwell îi alunecă în sus pe interiorul piciorului. De la gleznă până la genunchi, duritatea lui catifelată cutreieră tot mai sus, până ce o împunge între picioare. Îi aduce aminte de momentul în care s-au întâlnit prima oară: ea întinsă pe covor, văzându-și chipul vraiște reflectat în bombeul lustruit al pantofilor lui lucrați manual. Nu poate să vorbească. Cu mâini tremurânde, atinge poala rochiei și constată că e umedă. Şervetul din poala ei e și el ud. Fără să se gândească la chelner, împinge la o parte piciorul lui Max și se chinuie să se ridice. Apucând strâns de spătarele scaunelor, deranjându-i pe înstăriții lor ocupanți, merge împleticindu-se către toaletă. Picioarele îi tremură, slăbite de spasmele de plăcere. Când aproape că a ajuns la ușă, o lasă genunchii și se prăbușește. Este atât de extenuată... Cu părul atârnându-i pe față, face ultimii pași târâș și se refugiază în sanctuarul căptușit cu faianță și gresie. Ascunsă în siguranță într-o cabină, își ridică rochia jilavă și își vâră două degete înăuntru. Simte mărgica roz, dar nu reușește să o prindă. Siliconul e prea alunecos.

Arcuindu-și spatele, Penny își bagă două degete în anus și încearcă în van să găsească mărgica neagră.

— Nu ți le poți scoate singură, zice o voce din spatele ei.

E Alouette. Vedeta de cinema a intrat după ea în cabina de toaletă. Stă acolo, evaluând cu calm dilema erotică a lui Penny.

— Anul trecut, am fost captivă exact în această toaletă, îi mărturisește Alouette. Un picol mi-a salvat sănătatea mintală. Un adolescent curajos. Mi-a supt mărgica neagră din posterior ca pe un venin de șarpe.

Împingându-și înainte pubisul expus, Penny o imploră:

— Te rog...

Vocea ei nu e decât un scâncet.

Alouette îi cântărește din ochi vulva dezgolită și fluieră încetișor:

— Așadar, asta îl atrage pe Maxwell la tine, șoricelule. Ai cea mai frumoasă păsărică pe care am văzut-o vreodată. Minunată, adaugă ea, umezindu-și buzele.

Secrețiile lui Penny picură pe pardoseală, unde încep să se strângă într-o mică băltoacă.

— Dă-ți drumul, o sfătuiește Alouette. Doar fluxul intens al lichidelor tale intime poate disloca piatra iubirii de la locul ei, trăgând-o afară după ele.

Alouette îngenunchează pe gresie și o apucă de șolduri pe Penny. Punându-și gura ei de vedetă deasupra vaginului picurând al femeii mai tinere, începe să sugă. Penny se lasă în jos, călărind fața aceea minunată ca pe o șa. Simte degetele lui Alouette explorându-i rectul.

Treptat, valul de stimulare scade. Alouette își ridică gura de pe vintrele lui Penny și scuipă mărgica roz în vasul de toaletă. Despărțită de partenera ei, mărgica neagră alunecă afară cu ușurință, prinsă între degetele actriței, care o ridică în sus, să o poată examina Penny, apoi îi dă drumul în apă. Cei doi magneți se lipesc cu o forță înspăimântătoare, cu un păcănit, iar Alouette trage apa după ei. Evaluând daunele aduse înfățișării lui Penny, îi zice:

— Nu-mi mulțumi, șoricelule. Într-o zi, îți vei dori să te fi lăsat să mori de plăcere. Ducându-se la oglindă și începând să-și retușeze rujul întins, adaugă: Deja e prea târziu pentru tine. În curând vei fi la fel ca noi, celelalte – sclava lui.

Când nu se ospătează cu mâncare savuroasă înconjurați de oameni celebri, șoferul îi duce cu mașina de la apartamentul de lux din Paris la castelul de pe Valea Loarei sau invers. La castel, Penny colindă prin saloanele în care răsună ecoul, examinând neprețuitele obiecte vechi care au aparținut atâtor celebrități înainte de Max. Să fii faimos implică o anumită izolare. Penny hoinărește prin grădinile în stil *parterre*[15] ale castelului, în timp ce patrulele de la serviciul de pază o urmăresc înarmate cu mitraliere de pe acoperiș, iar camerele de luat vederi ale sistemului de televiziune cu circuit închis

folosit pentru monitorizare și supraveghere îi înregistrează fiecare pas.

Penny își mușcă până la sânge încheieturile degetelor pentru a-și înăbuși țipetele de extaz. Crede că, dacă s-ar delecta în exces timp de câteva luni, această supradoză de plăcere ar lăsa-o satisfăcută pentru toată viața. E posibil ca, pentru o clipă, să se gândească la vreun subiect mai important, cum ar fi foametea din Sudan, dar apoi Max strecoară în taină în ea cine știe ce nou produs care-i dă fiori de plăcere, iar mintea ei se golește. Euforia șterge tot. Nu îi mai rămâne energie să se îngrijoreze pentru cariera ei juridică aflată în impas sau pentru viitorul sumbru al părinților care îmbătrânesc în Nebraska. Sau pentru schimbările climatice de pe glob. Este complet ancorată în trupul ei, în momentul prezent al minunatei senzații. Nu există nici trecut, nici viitor, iar Max poate să o țină aici pe veci. Sub atingerea lui, lumea se prăbușește. Nu există nimic în afară de Paris, de patul lui, de clitorisul ei care pulsează.

Primește tot ce a fost învățată că o va face fericită – haine Gucci, sex nemaipomenit, numele ei devenit celebru –, dar se simte mai nefericită cu fiecare zi. Nu o ajută nici faptul că lumea se așteaptă ca ea să fie în al nouălea cer. Nimeni nu vrea să audă de problemele unei Cenușărese dezamăgite; se presupune că o să trăiască fericită până la adânci bătrânețe, însă asta... nimic din toate astea nu reprezintă marea misiune a vieții ei, pe care spera să o descopere.

Numără zilele aproape cu nerăbdare. Au mai rămas doar optzeci și șapte.

La vârsta ei, Penny știe că s-ar cuveni să trăiască la limită, să lase oamenii să se apropie de ea și să aibă parte de peripeții. Tânjește să se facă praf la una dintre petrecerile alea zgomotoase pe care probabil că le dă prietena ei Monique chiar în acest moment. S-ar mulțumi chiar și cu o petrecere Sigma Chi udată din belșug cu bere de la butoi și unde băieții din frăție își folosesc erecțiile permanente pentru a-și amenința colegele.

În apartamentul luxos sau la castel, când sunt singuri, Max nu vrea niciodată să stea de vorbă. Vrea doar să-și testeze chestiile alea tantrice pe ea. Penny își spune că Max e stresat. Cum până la lansarea pe piață a

gamei Beautiful You mai e doar o lună, totul trebuie să fie perfect. Totuși, ea încearcă să-i îmbunătățească starea de spirit. Îi spune bancuri. Îi face complimente pentru mașinile pe care le are, la păr, la haine, însă el nu-i ia în seamă laudele.

Nici măcar legendarele cumpărături în capitala franceză nu sunt cine știe cât de distractive. Nu după ce a intrat în nenumărate buticuri elegante săptămâni în șir. Creatori de modă de top se iau la întrecere să le poarte ea hainele. Indiferent ce probează, ei îi spun că arată fantastic. Ba chiar îi oferă șpăgi ca să le poarte mărcile la evenimente foarte importante. Totul este extrem de fals. Penny știe că arată groaznic și că ei nu vor decât să-și facă reclamă. Are gâtul prea scurt și prea gros. Sânii sunt prea mici și nici măcar nu au dimensiuni egale. Are șoldurile prea late. Oglinzile din ateliere nu mint.

Înainte să ajungă faimoasă, oamenii din New York îi insultau fățiș corpul, dar măcar îi spuneau adevărul.

Singura parte frumoasă a anatomiei ei sunt organele genitale. Însă Penny nu prea poate să-i ceară lui Christian Lacroix să creeze o rochie care să i le pună în evidență.

Când iese la cumpărături, caută cadouri care ar putea să-l amuze pe Max, dar asta e ceva foarte greu de realizat. Ce să-i ofere bărbatului care are tot? Care *a avut pe toată lumea*? Singurul lucru care pare să-i facă plăcere lui Max este când un prototip sau o formulă nouă o aduce pe Penny pe culmi și mai înalte ale extazului. Cu cât e mai mare excitarea ei, cu atât crește și entuziasmul lui. Dându-și seama de asta, Penny decide să-i ofere un dar în singurul fel posibil.

Într-o noapte, când un anumit dispozitiv – o jucărie semănând cu un con de pin menit să se mărească înăuntrul ei, bazat pe o chestie precolumbiană – dă greș, Penny nu lasă să se vadă nimic. Obiectul îi dă o senzație plăcută, dar asta e tot. Penny se teme că e posibil să devină insensibilă. Poate că suferă de o oboseală a centrilor nervoși ai plăcerii. Simțind dezamăgirea lui Max, nu se poate abține și își exagerează performanța. Se zbate prin pat ca un leu de mare și flutură din brațe. Latră ca un câine și face ca un cocoș.

Când ajunge pe culmea orgasmului ei bine intenționat, deși fals, Maxwell îi spune:

— Oprește-te.

Se uită la ea cu maxilarul încordat. Trage de cordonul de mătase de care e prinsă jucăria și o face să alunece afară dintre picioarele lui Penny. Ca un copil bosumflat, înfășoară cordonul în jurul dispozitivului, zicându-i:

— Să nu-ți imaginezi că mă poți minți vreodată. Un om de știință este, întâi de toate, un foarte fin observator. Ritmul tău cardiac nu a crescut deloc peste 105 bătăi pe minut. Tensiunea arterială nu ți s-a clintit de când am început.

În mod limpede dezamăgit, așază dispozitivul necorespunzător pe noptieră.

— Ce prețuiesc cel mai mult la tine este feedbackul tău sincer, necenzurat. Apasă pe buton pentru a-l chema pe valet, adăugând: S-o lăsăm baltă în seara asta. Seara asta e irosită.

Maxwell ia telecomanda și aprinde televizorul. Zgomotul de focuri de armă și scârțâit de roți umple dormitorul. Fără a-și lua ochii de la ecran, Max îi zice fetei:

— Să nu te mai prefaci niciodată, absolut niciodată cu mine. Apoi, fără ca privirea lui să părăsească ecranul televizorului, adaugă: Dacă voiam rezultate prefăcute, încă aș face teste pe prostituate.

Mai târziu în seara aceea, Penny e trezită brusc de ceva. Un zgomot înăbușit. Își ține respirația, ascultând tăcerea din dormitorul apartamentului luxos. Aerul condiționat mișcă ușor draperiile de la fereastră. Max e întins lângă ea, adormit în așternuturile din satin. Ceasul de pe noptiera lui arată ora 3:18 dimineața. Înainte să apuce să alunece din nou în lumea viselor, sunetul se aude iar: o voce de bărbat, bombănind încet.

Maxwell vorbește în somn. Rostind cuvinte care abia dacă sunt mai mult decât niște mormăieli, zice: „Poate”. Sau sunt două cuvinte: „Hrănește-mă”[16]? Penny nu poate fi sigură. Se ridică într-un cot și se apleacă mai aproape de el. Max bolborosește din nou: „Să ai nevoie de mine”[17].

Penny se apleacă și mai mult. Prea aproape. De parcă ar fi un avertisment, vocea lui răgușită de panică izbucnește într-un țipăt: „Phoebe!”[18]. Iar forța strigătului

său înnebunit o înlemnește de uimire. Cuvântul îi răsună în minte. *Phoebe.* După asta, el rămâne tăcut.

Iată că apele aparent liniștite ale lui C. Linus Maxwell sunt de fapt foarte adânci. În pieptul slab și palid al acestui om de știință bate o inimă adevărată. De-ar putea el să-și împărtășească secretele, relația lor s-ar ridica dincolo de sexul fantastic și ar înflori, devenind o adevărată poveste de dragoste, se gândește Penny cu o ușoară tristețe.

E mereu uimită de cât de meschin poate să se poarte Maxwell. În aparență, rămânea mai degrabă un puști studios, obsedat de știință decât un bărbat. Un tiran distant, care-și ține pentru sine emoțiile și sentimentele. Pielea lui e lipsită de miros și la fel de rece ca metalul, de parcă ar fi un robot dintr-un film științifico-fantastic. Însă când o stimulează pe ea...

Când Max o stimulează, senzația e asemănătoare cu audierea unui tenor de renume la Opera din Paris sau cu o cină în aer liber la care se servește mâncare italiană absolut delicioasă. Chiar dacă Max nu o iubește, când îi stimulează clitorisul, Penny nu se poate abține. În ciuda răcelii și a cruzimii lui, ea se pomenește îndrăgostindu-se temporar de el. Când dispozitivele lui din gama Beautiful You îi trezesc pasiunea din interior, Penny se uită în ochii lui albaștri și distanți și nu-și dorește nimic altceva pe lume în afară de el. E ca și cum i-ar fi făcut o vrajă.

Penny vrea să creadă că a face dragoste înseamnă mai mult decât simpla atingere repetată a terminațiilor nervoase până ce în sistemul limbic se revarsă niște substanțe chimice impetuoase. Dragostea adevărată, Penny știe, e ceva de durată și plin de emoții profunde. Ceva ce-ți oferă sprijin și te hrănește. „Dragostea" căreia îi dă naștere Max pare să se evapore când iau sfârșit orgasmele ei. În ciuda efectelor minunate, produsele Beautiful You nu aduc decât un puternic substitut pentru dragoste.

Cea mai neagră temere a ei este că femeile din întreaga lume nu-și vor da seama de diferență.

A doua zi, o lovește inspirația. Îi dă telefon mamei ei, în Omaha.

— Cum e la Paris? întrebă mama ei, tachinând-o. Te rog, spune-mi că nu ți-a venit ciclul!

— De unde știi că sunt la Paris? vrea Penny să afle.

În convorbirea intercontinentală, mama ei țâțâie, apoi îi răspunde:

— Scumpo, apari zilnic pe prima pagină din *National Enquirer,* cu Turnul Eiffel în spatele tău!

Penny se cutremură. De săptămâni în șir sună la birou ca să spună că nu merge la serviciu pentru că e bolnavă. I-a spus lui Brillstein că are hepatită C. Dacă nu cumva toți cei de la BB&B trăiesc închiși undeva și habar nu au ce se întâmplă pe lumea asta, atunci e clar că știu cu toții că minte.

— Ţi se spune „Cenușăreasa Tocilarului", țipă mama ei în receptor. Întotdeauna țipă așa la convorbirile interurbane.

— Mami?

— Ai văzut poza aia cu președinta Hind pe care au publicat-o săptămâna trecută? țipă mama ei. Arată groaznic!

— Poate are hepatită, se aventurează Penny, dându-și cu presupusul.

— Iar Alouette D'Ambrosia aia arată și mai rău. Să nu-l lași pe Max să-ți scape, o previne mama ei. Toate femeile care se despart de el ajung ca dracu'.

— Uite de ce te sun, mami, zice Penny, încercând să preia controlul conversației. Ai numerele mai vechi din *Enquirer*?

— Spune-mi data, răspunde mama ei cu mândrie în glas. Am toate numerele începând cu 1972.

— Glumești.

— E munca mea de-o viață, se fălește maică-sa.

— Aș vrea să-i fac o surpriză lui Max, dar nu știu prea multe despre el, zice Penny. Ştii tu – despre copilăria lui, ce-i place și ce nu-i place...

— De ce nu folosești chestia aia, Wiki-cum-îi-zice?

— Wikipedia, mami. Nu e de nici un folos. Cu resemnare în glas, Penny îi explică mamei ei cum „Climax-Well" a angajat echipe de hackeri care nu fac nimic altceva decât să scormonească internetul și să se ocupe de imaginea lui publică. Max controlează fiecare detaliu care se poate găsi. Penny adaugă: Eu caut mici întâmplări petrecute înainte de epoca internetului.

— E vorba de *Enquirer,* scumpo, nu de *The New York Times,* zice mama ei, cu îndoială în glas.

— Te rog, mami.

— Ce anume ai în minte?

Penny se gândește o clipă, apoi zice:

— Numele animalelor de companie din copilărie. Hobby-uri vechi. Poate ceva drăguț despre mama lui; o chema „Phoebe”?

— A murit.

— Știu, dar ar fi drăguț să descopăr o poreclă veche, insistă Penny. O înghețată preferată. Un cântec de leagăn. Ceva de genul ăsta.

— Mă duc chiar acu’ în beci, zice mama lui Penny cu o voce energică, din care răzbate entuziasmul de a fi cooptată într-un astfel de proiect.

— Mulțumesc, mami.

Adevărul este că după ce Penny a mimat un orgasm, s-a pomenit punându-le la îndoială pe toate. A încetat să mai aibă încredere în propriile-i reacții fizice. Cu fiecare ședință nocturnă, se teme tot mai tare că reacționează prea puțin sau prea mult la atențiile lui. Nu l-a iubit niciodată pe Maxwell, dar îi plăcea la nebunie ceea ce putea să iște el în trupul ei. Acum, până și orgasmele își pierd puterea.

Se întreabă dacă tot așa s-a încheiat și legătura lui cu Clarissa Hind. Şi cu prințesa Gwen. Şi cu Alouette.

Au mai rămas doar 67 de zile.

Intenționat sau nu, Penny continuă să se prefacă din când în când. În nopțile acelea, nici măcar amintirea excitantă a gurii fierbinți a lui Alouette vârâtă între picioarele ei nu reușește să o aducă la orgasm. De câteva ori, îl convinge pe Max. Cel mai adesea, nu. El știe mai multe despre trupul lui Penny chiar decât ea însăși.

Când e prinsă – trădată de valorile pulsului, de pH-ul transpirației sau de paloarea pielii –, Maxwell scoate imediat prototipul din ea, în chip nu tocmai ceremonios. Smulge din carnețel paginile corespunzătoare și face mare caz din ruperea lor în bucățele și împrăștierea în coșul de gunoi de lângă pat. Își deschide laptopul și începe să analizeze prima generație de materiale promoționale pentru Beautiful You.

Odată, pentru a-i potoli îmbufnarea, Penny se uită țintă la carnețelul lui și îl întreabă:

— Sunt toate acolo?

— Cine? întreabă Max fără să ridice privirea de la reclama TV destinată vizionării în vederea aprobării finale.

Pentru Penny, toate filmulețele acelea sunt la fel: femei care zâmbesc exagerat, cu ochii strălucind, dând fuga acasă de la magazin sau de la oficiul poștal și ținând în mână aceeași cutie roz-aprins pe care e tipărit logo-ul cu înfloriturі al gamei Beautiful You. Sloganul care se aude din *voice-over* la finalul fiecărei reclame este rostit de un glas dulce de femeie, ca un tors de pisică: „Un miliard de soți sunt pe cale să fie înlocuiți!”.

— Toate fostele tale iubite, îl lămurește Penny. Sunt toate acolo în carnețelul ăla? întreabă ea arătând din cap spre agenda umplută cu scrisul lui punctiform, cu prescurtări. Președinta, prințesa, moștenitoarea imperiului oțelului?

Penny știe că sunt acolo. Maxwell adună date cu obstinația unui colecționar.

— Acesta este doar cel mai recent dintre numeroase carnețele, zice bărbatul, care se uită pe ecran la machetele reclamelor tipărite ce vor împânzi toate magazinele pentru femei din lume. Logoul Beautiful You în bască, franceză, hindi, afrikaans, chineză mandarină. Ești sigură că vrei să auzi asta? o întreabă el pe un ton rece.

Nu e sigură, dar dă aprobator din cap.

— Am, indexate și adnotate, specificațiile medico-legale a 7.824 de femei, cu vârste cuprinse între 6 și 207 ani. Întorcându-se pentru a-i întâlni privirea, adaugă: înainte să suni la protecția copilului, aventura mea cu cea de 6 ani a avut loc pe vremea când aveam amândoi această vârstă și ne jucam de-a doctorul în beciul din casa familiei ei, în Ballard. Subiectul bicentenar a fost o mistică, o femeie care trăia undeva sus pe Muntele Everest. Zâmbește, apoi continuă: M-am pregătit astfel încât să am capacitatea să satisfac orice femeie, zice el ferm. După părerea lui, nu se laudă spunând: Tinere sau bătrâne. Grase sau slabe. De orice rasă. Din orice cultură. Pot să aduc, rapid și eficient, orice femeie pe culmi ale orgasmului mai înalte decât a visat vreodată că

ar fi posibil. Întorcându-se la ecranul computerului, adaugă: Am cules date despre reacțiile sexuale ale liceenelor, studentelor, tinerelor de carieră. Am studiat trucurile erotice ale prostituatelor din templele din Tadjikistan, ale terapeutelor sexuale germane... ale dansatoarelor din buric sufite. Femeile de care știi tu, cele bogate și puternice, sunt doar vârful aisbergului meu sexual. La vremea când m-am culcat cu ele, eram deja foarte versat într-o mulțime de metode prin care să ofer plăcerea.

Penny își dă seama că, fiind vorba de un număr așa de mare, foarte puține dintre partenerele lui au avut parte de mai mult de câteva minute din atenția lui Max.

— De-asta ai curtat-o pe Clarissa Hind?

— Nu, scopul femeilor de genul Clarissei sau al lui Alouette nu a fost cercetarea, ci testarea. Testarea și un sistem de relații. Ca să nu mai spun de reclamă. Mi s-a părut foarte util să le cunosc pe președintă și pe regina Angliei la un nivel atât de intim. Iar prestigiul pe care mi l-a adus faptul că le cunosc a atras și mai mulți subiecți de testare în brațele mele.

— Subiecți ca mine? întreabă Penny, deopotrivă onorată și revoltată de idee.

Maxwell o privește cu blândețe. Stă picior peste picior în pat, cu laptopul deschis în fața lui.

— Nu, fata mea cuminte. Tu ești turneul meu de învingător.

A creat cea mai neobișnuită colecție de dispozitive erotice din lume. Știe că ele funcționează. De fapt, unele funcționează chiar prea bine. Plăcerea pe care o provoacă ar putea să ucidă o femeie obișnuită. Această rundă finală de teste a avut menirea să reducă puterea celor mai periculoase jucării. Acum, colecția Beautiful You poate să intre în lume fără teama de procese în instanță.

— Înainte să începi să te simți folosită, continuă el, te rog să-ți aduci aminte că ai avut parte de multă bucurie și plăcere în timpul petrecut împreună. Ai fost celebrată de presa internațională. Iar garderoba ta a devenit impresionantă.

Penny nu poate să nege aceste afirmații, dar acum reușește și să înțeleagă de ce o femeie ca Alouette ar cere daune morale în valoare de 50 de milioane de dolari.

— Dacă asta îți gâdilă orgoliul, copila mea, să știi că ai salvat vieți nevinovate, zice Maxwell, lovind rapid câteva taste și aducând pe ecran o nouă selecție de reclame. Însă, adaugă el, folosesc termenul de „nevinovat” în sens destul de larg.

Câteva ore după fiecare sesiune-maraton de extaz erotic, Penny își simte mușchii încordați și dureroși, de parcă ar fi urcat pe Everest sau ar fi traversat înot Canalul Mânecii. Unele episoade, cele mai intense, o fac să se simtă ca și cum s-ar recupera după o criză de poliomielită. Mai mult sex nu intră în discuție până când nu își revine, iar Maxwell știe asta. Nu forțează nota. Pentru unele dintre pozițiile pe care le încearcă e nevoie ca picioarele ei să fie la fel de flexibile ca ale unui contorsionist. Un mușchi întins sau un tendon rupt ar întârzia testarea multe săptămâni.

Prin apartamentul luxos se perindă un batalion de fizioterapeuți. Ca s-o ajute să se recupereze rapid, maseurii o mângâie ore în șir cu uleiuri aromatice, frământându-o temeinic cu mâinile lor puternice și pricepute. Specialiști în acupunctură fac minuni înțepând-o cu acele lor subțiri. Abia când e pe deplin refăcută, Maxwell o abordează cu următorul dispozitiv sau afrodiziac. Execută asupra ei tortura plăcută, consimțită, lăsând-o cu răsuflarea tăiată și cu trupul dureros, și atunci echipa de recuperare o ajută din nou să-și revină în formă, la timp pentru o altă rundă de plăcere paralizantă.

— Nu vreau ca oboseala să-ți afecteze simțurile, îi spune Max.

În timp ce un zdrahon turc o masează brutal pe interiorul coapselor care o dor, Max stă în picioare, complet îmbrăcat, purtând un costum de 12.000 de dolari făcut pe comandă, și îi examinează trupul gol, în căutare de vânătăi.

— Este extrem de important să fii pe deplin odihnită și să ai reflexele la capacitate maximă atunci când ne desfășurăm experimentele, adaugă el.

Se apropie de masa pentru masaj, pe care Penny stă întinsă cu fața în sus, lucind de ulei. Labiile îi sunt roșiatice și umflate din cauza abuzului senzual la care au fost supuse în noaptea anterioară. Aplecându-se mult

deasupra trupului femeii, Max își lipește buzele de clitorisul ei inflamat.

Penny se strâmbă de durere.

— Acidul lactic trebuie să se disipeze. Încă te doare prea tare la atingere, constată Max. Vom amâna testările cu două zile.

În ultimele săptămâni, Penny a pierdut șirul produselor din gama Beautiful You pe care el le-a testat pe corpul ei. Câteva s-au dovedit mediocre, prea puțin excitante, deloc remarcabile. Însă majoritatea au lăsat-o stoarsă de vlagă și paralizată de satisfacție sexuală. Ba chiar, temându-se pentru propria-i sănătate mintală, l-a rugat pe Max să reducă din efectele unora. Ea este o tânără sănătoasă, în formă fizică bună, care tocmai a absolvit Facultatea de Drept. În cazul unei femei mai în vârstă sau al cuiva care suferă de vreo afecțiune, cele mai eficace dintre ele ar putea fi fatale.

În serile când joaca erotică i-a produs prea multe vătămări ca să o mai poată practica, Penny zace în pat și îl roagă pe Max să-i citească din carnețelul lui cu rezultatele testelor. Proaspăt masată și bând încet dintr-un pahar de Cotes du Rhone, se ghemuiește în cuibul așternuturilor din satin. Max se așază pe un scaun cu spătar drept de lângă pat. Îmbrăcat în sacou elegant, cu papion alb la gât, el își linge vârful arătătorului și dă paginile carnețelului înainte și înapoi până găsește subiectul care trebuie.

— „Data: 17 iunie, anul 20...”, citește el. „Locul testării: Mall of America din Minneapolis, Minnesota. Produsul: articolul Beautiful You numărul 216, Modelatorul de Legume, un dispozitiv pentru procesarea alimentelor ce transformă rapid orice legumă crudă într-un instrument erotic.”

Cu vocea lui inexpresivă, robotică, Maxwell descrie cum a stat la o masă pliantă în timp ce pe lângă el treceau o mulțime de femei aflate la cumpărături. Câteva au zăbovit lângă el, uitându-se cum băga morcovi și dovlecei cruzi într-un recipient din plastic. Dintr-o singură mișcare rapidă și iscusită, apăsa o pârghie. Lame nevăzute din interiorul aparatului tăiau leguma și o transformau într-un falus modelat pentru maximum de satisfacție sexuală. În timp ce cumpărătoarele curioase se înmulțeau, strângându-se ciorchine în jurul lui,

Maxwell le-a arătat cum se puteau ajusta lamele pentru a face ca jucăria sexuală rezultată să fie mai lungă sau mai scurtă, mai groasă sau mai subțire. Alte lame sculptau canale și striații care să excite deschizătura vaginală. Publicul lui a chicotit și a rămas cu răsuflarea tăiată de amuzament, dar nu a plecat. O voce din spate a strigat:

— Merge și pe vinete?

Maxwell le-a asigurat că da.

— Dar pe cartofi? a întrebat o altă cumpărătoare.

Maxwell a cerut o voluntară.

Citindu-i lui Penny, așezat pe un scaun cu spătar înalt de lângă pat, stând picior peste picior cu agenda pe genunchi, Max continuă:

— „Subiectul de testare numărul 1.769, și-a dat numele ca fiind Tiffany Jennifer Spalding, o mamă casnică în vârstă de 25 de ani. Înălțime: 1,70 m. Greutate: 61 kg”.

Acolo, în Mall of America, el a reglat butoanele.

— Cât de gros îți place? a rânjit el lasciv. Cartoful, vreau să zic.

— Cu o circumferință nu foarte mare. Mediu, a răspuns femeia roșind.

— Neted sau texturat?

Tiffany Jennifer și-a dus un deget la tâmplă, lovind-o ușurel și gândindu-se o clipă, după care a răspuns:

— Texturat.

— Striații sau mici protuberanțe?

— Se pot face ambele? a întrebat ea.

Mulțimea și-a ținut răsuflarea când el a ridicat capacul dispozitivului de tăiat și a introdus leguma în el. Ca un magician care face un truc pe scenă, a rugat-o ceremonios pe voluntară să apese pârghia de activare a lamelor.

— E prima oară când faci asta? a întrebat-o el.

Femeia a dat aprobator din cap, tremurând. Realitatea și-a încetinit ritmul, care s-a sincronizat cu cel al sexului.

Pentru a o sprijini, Max și-a trecut un braț în jurul taliei lui Tiffany Spalding. I-a pus ambele mâini pe pârghie, apoi le-a așezat și pe ale lui deasupra.

— Trebuie să apeși repede și cu putere.

După ce au numărat până la trei, au apăsat împreună și publicul și-a ținut respirația la unison.

Maxwell a ridicat capacul de siguranță pentru a dezvălui un falus perfect. Neted, lucios și ușor curbat, nu semăna nici pe departe cu tuberculul grosolan cultivat în Idaho care intrase prin partea de sus a dispozitivului. Maxwell le-a asigurat pe privitoare că dacă se luau suficiente măsuri de igienă și dacă era gătit bine, nu exista nici un motiv să nu poată ajunge de pe câmp în dormitor și apoi pe masă la cina familiei. În cazul unei mame tinere, cu un buget pentru mâncare limitat, dispozitivul avea să-și scoată banii în doar câteva săptămâni.

— Acum, puteți să vă distrați și apoi să le mâncați! s-a lăudat el.

Mai multe femei au râs. Toată lumea a aplaudat. Cu banii în mână, l-au luat cu asalt ca să cumpere. Nimeni nu l-a recunoscut. Niciodată nu îl recunoșteau. Deghizarea pe care o adopta pentru aceste ocazii era simplă și eficace. Chiar și când îi cădea mustața falsă în timpul cunilingusului, cum se întâmpla adesea, subiecții nu-și dădeau niciodată seama cu cine făceau prostii. Era de neconceput ca C. Linus Maxwell, cel mai bogat bărbat din lume, să fie străinul care-și pescuia mustața falsă de prin așternuturile lor.

Citind în continuare în apartamentul său din Paris, Maxwell își mută cu mișcări lente scaunul mai aproape de pat. Ţinând carnețelul deschis cu o singură mână, o întinde pe cealaltă între cearceafuri, până când degetele sale găsesc organele genitale extenuate ale lui Penny.

— Modelatorul de legume s-a vândut rapid. Chiar și după ce stocul s-a epuizat, o cumpărătoare zăbovea încă pe acolo. Subiectul testului 1.769 a întrebat: „Şi cu mine cum rămâne?” Vocea scăzuse, devenind un murmur plin de conotații sexuale.

În dormitorul din apartamentul luxos, vârfurile degetelor lui Maxwell trasează cu grijă contururile moi ale păsăricii îndelung muncite a lui Penny. Cu mici mișcări circulare, o face să se umezească.

Subiectul numărul 1.769 își ținea încă strâns în mână cartoful sculptat. Privindu-l pe sub genele fluturânde, i-a spus:

— Ești un vânzător foarte bun.

Era dată cu ruj culoarea Pink Palace de la Avon și ținea cartoful apropiat în mod sugestiv de gură. După

culoarea pielii, Maxwell a estimat că era la 17 zile de la ovulație. Potrivit însemnărilor lui, ea l-a întrebat:

— Mai ai și altceva ce-ar putea să mă intereseze? Vreun alt dispozitiv care să scutească timp?

Continuând pe același ton egal și monoton, Max își înmoaie degetele în umezeala fierbinte a lui Penny. Spre deosebire de ceva mai devreme, Penny nu se strâmbă. De fapt, geme de plăcere și își rotește pelvisul abuzat după greutatea mâinii lui.

— „Subiectul de testare 1.769 s-a dovedit a fi o participantă dornică și nerăbdătoare la evaluarea preliminară a irigatorului cu șampanie...”

În carnețel mai sunt însemnări. Maxwell citește mai departe, ore în șir. Însă în timp ce mâna lui își face magia dintotdeauna, Penny nu mai ascultă.

Într-o altă noapte de recuperare, Maxwell își trage un scaun la marginea patului în care stă întinsă Penny. În seara aceasta, alegând, dintre însemnările despre gheișe, animatoare și curtezane, îi citește despre o casnică banală, recrutată aproape la întâmplare.

— „Subiectul de testare cu numărul 3.891”, citește el. „Loc: Bakersfield, California, amfiteatrul școlii elementare Hillshire. Data și ora: 2 octombrie, 20..., 7:00 p.m.”

Pentru a testa produsul numărul 241, era în căutarea unei femei mai solide. Șervețelul vaginal era minunat de absorbant și, ca să exploateze această calitate, Maxwell a inventat Pulverizatorul Exploziv, un vibrator cu patru cavități interne. Fiecare funcționa ca un rezervor ce putea fi umplut cu lichid, iar utilizatoarea putea programa dispozitivul să elibereze anumite cantități exacte în timpul folosirii, fie că era vorba de cafea pentru o revigorare rapidă, ori de sirop de tuse pentru ceva mai euforic. Chiar și antibiotice. Sau un ulei esențial pentru lubrifiere suplimentară – după necesități. Vârful vibratorului împroșca la momentul ales. Pentru a-i demonstra eficacitatea, Maxwell a abordat o mamă singură și a intrat în vorbă cu ea. Ca să o despartă de grupul celorlalte mame, i-a făcut complimente legate de felul cum arată. Strategia a avut succes și curând a sechestrat-o pe femeie într-o sală de clasă din grădinița în rest pustie.

— „Acolo, printre gerbilii din cuști, am curtat subiectul.”

Cu ochii închiși, ascultând, Penny oftează. Cunoaște foarte bine produsul numărul 241. Secrețiile lui cofeinizate au ajutat-o să rămână trează în multe dintre nopțile lungi de teste de rezistență.

— „În ciuda indicelui ei de masă corporală, subiectul de testare a răspuns cu entuziasm la dispozitiv.” Ca de obicei, glasul lui Maxwell este monoton, iar lectura nu trădează nici o emoție. „După ce a început introducerea dispozitivului, subiectul a strigat în mod inexplicabil numele Fabio la intervale regulate.”

Penny zâmbește văzând că Max nu pare să înțeleagă trimiterea culturală.

— „Pulsul subiectului s-a accelerat rapid la 157 bătăi pe minut”, citește Max. „Conductivitatea pielii ei a crescut dramatic.” Face o scurtă pauză pentru a da pagina, apoi continuă: „Să se noteze că cercetătorul care a desfășurat acest experiment a întâmpinat mari dificultăți în a rămâne în posesia produsului. Subiectul de testare cu numărul 3.891 a manifestat o enormă forță pelviană și era hotărâtă să preia controlul asupra dispozitivului și să încheie procedura pe cont propriu”.

Penny își imaginează scena. O femeie singură luptându-se cu Maxwell cel palid și slab pentru posesia unei jucării sexuale care împroașcă lichid. Un șir de cuști cu hamsteri și iepuri – martori docili ai acestor purtări caraghioase.

— „Era la apogeul orgasmului ei – 25 de inhalații pe minut, tensiunea arterială 175 cu 102 când condițiile de testare s-au modificat radical.” Descifrându-și propriul scris prescurtat, Maxwell citește: „Deși aplicarea produsului a fost un succes total, locul de testare nu a reușit să ofere intimitatea adecvată”.

A intrat cineva peste ei.

— „Prezbiterii școlii religioase au intrat neanunțați, alertați, pare-se, de zgomotul foarte puternic, iscat de procedura noastră”, citește Max. Într-o observație științifică complementară, Max a notat: „A se consemna că subiectul testului trebuie să se fi bucurat de un *corpus spongiosum* deosebit de mare. La intrarea în scenă a celorlalte persoane, ea a eliminat un șuvoi de ejaculație din uretră, udându-i complet”.

Max îi lovește rapid și ușor clitorisul hipersensibil cu încheieturile lipsite de păr ale degetelor, gest care o aduce pe Penny în pragul nebuniei. Penny chicotește încet. Biata femeie din Bakersfield și-a revărsat fluidele pe mai-marii școlii ei religioase autonome[19]. Penny speră că plăcerea de scurtă durată pe care i-a oferit-o jucăria lui Maxwell a meritat. Însă, cunoscând personal puterea Pulverizatorului Exploziv, bănuiește că femeia nu a regretat nici o clipă aventura ei vinovată.

Majordomul intră în dormitor cu o tavă din argint. Tolănită între pernele de satin și cutele moi ale așternuturilor, Penny acceptă un pahar de șampanie. Ia o gură din băutura rece, care o înfioară, dă din cap și face semn spre caietul care stă deschis pe genunchii lui Max.

— Mai citește-mi una, îl roagă ea.

Vătămările fizice și extenuarea nu sunt singurele care împiedică uneori testele lui Maxwell. Când lui Penny îi vine ciclul, el nu-și pierde calmul. Văzând-o cum tremură din cauza crampelor, cu abdomenul umflat, Maxwell îi vine în ajutor cu tablete de morfină și păhărele de cherry dulce. Ea moțăie, pe jumătate adormită, uitând complet de orice altceva în afară de Max, care stă așezat lângă ea și îi citește cu voce tare din carnețelul lui.

— „Subiectul cu numărul 3.828”, spune. „Locul: Lower Manhattan, Zuccotti Park. Data: 17 septembrie 20...”.

Descrie cum a sedus o tânără idealistă care venise cu doar câteva zile înainte din Oklahoma pentru a participa la evenimentul Occupy Wall Street.

— „A spus că are nouăsprezece ani”, continuă el, „un fapt pe care i-am cerut să-l confirme cu permisul de conducere, deoarece nu doream câtuși de puțin să denaturez vreun tipar statistic cu date obținute de la organe genitale pre-adulte, incomplet formate”.

Scena s-a petrecut noaptea târziu. În timp ce majoritatea protestatarilor dormeau, Maxwell i-a făcut cunoștință subiectului cu produsul Beautiful You numărul 223, Șopârla Iubăreață. Este un mecanism simplu, dar ingenios, care funcționează ca o limbă telescopică foarte lungă. O proteză din silicon sub formă

de limbă, calibrată să se mărească în timpul coitului oral și să facă contact zdravăn cu cervixul.

Chiar și acum, cu mintea hoinărindu-i fără țintă în toropeala indusă de drog, Penny își aduce aminte de ingeniosul instrument și de felul în care oferea apendicelui oral relativ scurt al lui Maxwell șansa să aibă acces la o profunzime uimitoare în interiorul ei. Când își amintește de atențiile lui, Penny se zvârcolește de dorință.

— „Într-un act simbolic de teatru politic stradal, subiectul a solicitat ca omul de știință care a desfășurat experimentul să o înlănțuiască de porțile Băncii Americii, cu brațele și picioarele desfăcute precum aripile unui vultur.”

Scena se conturează aievea în imaginația încețoșată de drog a lui Penny. Fata era goală în lumina lunii, cu membrele netede mult depărtate și încătușate. Subiectul cu numărul 3.828 s-a oferit pe ea însăși drept jertfa fragedă pe altarul capitalismului. Maxwell a îngenuncheat la picioarele ei și a potrivit limba extensibilă la lungimea funcțională maximă. Şi-a pus gura deschisă peste pubisul ei.

— „Trucul era să miști limba ca atunci când cânți”, citește el mai departe. „Pentru a preveni oboseala mușchilor mandibulei, falca nu se ține țeapănă. După o utilizare de scurtă durată a produsului, subiectul și-a exprimat aprobarea strigând: «Vă dăruiesc trupul meu vouă, celor 99%!»”.

Maxwell relatează cum strigătele ei au atras o grămadă de radicaliști bărboși, cu toții dornici să participe la testare.

— „După doar câteva instrucțiuni succinte, toți cei prezenți au fost capabili să opereze cu succes produsul numărul 223”, citește Maxwell din notițele sale.

Pentru Penny, hotarele dintre închipuire și realitate dispar. Scufundată în visele provocate de morfină, se simte asaltată ea însăși de limbile a legiuni întregi de activiști politici bărboși. Vocea lui Maxwell răzbate printr-o halucinație în care la locul faptei apare un echipaj al poliției din New York. Fără chip în spatele apărătorilor din Kevlar ale căștilor, ei își scot bastoanele de cauciuc și amenință silueta nudă și nerușinată a subiectului.

— „După ce s-a terminat testarea, subiectul a părut stânjenit și a afirmat că a ingerat o cantitate nespecificată din drogul cunoscut îndeobște sub denumirea de LSD”, conchide Max. „A cerut să-i fie desfăcute cătușele și a solicitat o sumă de bani suficientă pentru a acoperi costul unui bilet de avion dus pentru Tulsa...”

Tabere de antrenament pentru Olimpiadă. Cluburi de lectură ai căror membri nu bănuiesc nimic. Cercuri de cusut cuverturi. În toate aceste locuri își găsea Max subiecții și aceasta este comunitatea de femei exclusivistă în care a intrat Penny.

După ce Maxwell o mustră a enșpe' mia oară pentru că mimează orgasmul, Penny se pomenește făcând contrariul, își ascunde reacția la eforturile lui. Indiferent cât s-ar chinui Maxwell să o satisfacă, ea începe să-și reprime strigătele prin care obișnuia să-i confirme geniul. E limpede că-l pedepsește, dar lui Penny nu-i pasă. A început să-i poarte pică. În lumea lui Max, ea nu se simte altceva decât un instrument al cărui unic scop e să dea măsura succesului său.

Într-o seară, testează pe ea o pereche de clame pentru sfârcuri, supunând-o unor fluctuații de joasă tensiune care îi provoacă valuri de excitație de-a lungul coloanei vertebrale, ramificându-i-se apoi în brațe și picioare. Scântei de extaz electric îi țâșnesc din vârful degetelor și îi strălucesc în creștetul capului, ca o aură. Cât durează această plăcere chinuitoare, Penny își impune să rămână tăcută. Încearcă să-și abată gândul la cele câteva întrebări de la examenul de intrare în barou pe care încă reușește să și le aducă aminte. Se silește să recite în gând discursul de la Gettysburg[20], cuvânt cu cuvânt.

Fără nici un avertisment, el dezactivează bateriile și face mare caz din îndepărtarea neceremonioasă a clamelor de pe sfârcurile ei. Înainte să zică ceva, Maxwell înfășoară firele într-un ghem strâns și pune aparatul deoparte. Abia după aceea îi spune:

— Ești supărată pe mine, nu-i așa?

— Nu da vina pe mine, îi răspunde Penny. Gadgetul ăsta al tău e sigur un rateu.

— Un rateu? pufnește el în râs. Mijindu-și ochii la notițele pe care le-a mâzgălit în carnețel, zice:

Domnișoară Harrigan, pulsul tău a fost de 180 de bătăi pe minut. Temperatura anală a fost de 39,44°C. Dacă acest „gadget” ar fi mai eficient de atât, ți-ar provoca un atac de cord sau o embolie cerebrală fatală.

Ultima oară când Penny o vede în persoană pe Alouette D'Ambrosia e la un cocktail pe Rue St. Germaine. Actrița a venit însoțită de Pierre Le Courgette, un romancier chipeș, câștigătorul din acest an al Premiului Nobel pentru literatură. Alcătuiesc o pereche care atrage toate privirile. Penny le pierde urma dar, spre sfârșitul petrecerii, Alouette se apropie de ea.

— Unde-i Max? întreabă frumoasa franțuzoaică, uitându-se agitată în jur. Fără să mai aștepte un răspuns, șoptește: Am greșit că n-am avut încredere în tine. Trebuie să fim aliate, tu și cu mine. Altfel, o să fim amândouă în mare pericol.

Aceasta e prima oară când cele două femei se întâlnesc de la incidentul cu pietrele îndrăgostite. Franțuzoaica pare înfometată, numai carcasa fostei sale persoane. Nu se simte nici un damf de băutură în respirația ei, dar e clar că e agitată Safirul masiv care îi atârnă la gât strălucește în decolteul ei înroșit.

— O să te facă să nu-ți mai placă niciodată alți bărbați.

Maxwell a intrat pe o ușă de la capătul îndepărtat al salonului. Ca de obicei, merge cu capul plecat și face însemnări în carnețelul său. Încă nu a zărit-o pe Alouette, iar aceasta insistă:

— Noi, comunitatea asta de femei, toate iubitele lui părăsite, suntem haremul lui din întreaga lume. Încordându-se tot mai tare pe măsură ce Max se apropie, zice: Sunt nominalizată din nou la Oscar, așa că trebuie să fiu acolo, dar luna viitoare vom vorbi mai pe larg, da?

— Mi-ar face plăcere, se bâlbâie Penny.

În minte îi vine, nechemată, senzația frumoasei guri a lui Alouette pe trupul ei.

— N-o să-ți placă ce am de spus, o previne actrița. Cu toate acestea, privirea pe care i-o aruncă lui Penny e plină de căldură. Vom fi prietene de suflet, nu? adaugă ea.

Când Maxwell se apropie agale, ea o sărută pe Penny pe ambii obraji și se întoarce în grabă la

însoțitorul ei.

Fără a-și lua ochii de la trupul ei tremurător, Maxwell trage un sertar de la noptieră. Ia de acolo un obiect și îl ține ridicat în dreptul unui ochi ca pe o mască. E o cameră video, pe care el o mișcă încet în sus și în jos pentru a-i surprinde goliciunea.

Lui Penny nu-i e teamă. Cumva, știe că e în siguranță. Dacă această înregistrare ar deveni vreodată publică, Maxwell ar avea probleme de imagine mai mari decât ea. În multe dimineți, se trezește și-l descoperă pregătind un nou dispozitiv pentru plăcerea ei. În timp ce învârte încet în ea o nouă jucărie, îi explică străvechile ritualuri sexuale magice ale triburilor sudaneze. Apar încă și mai multe instrumente de bază. Versiuni în roz-pal ale clemelor medicale, ce îi desfac fesele și le țin depărtate pentru ca el să aibă acces comod.

Privind-o prin lentila camerei video, îi zice:

— Nu te zbate, copilă cuminte. Nu e film în aparat. Vreau doar să te simți ca și cum ai fi sub observație, o asigură el.

Indiferent dacă o înregistrează sau nu, Penny savurează faptul că cineva îi acordă atât de multă atenție. Se întreabă dacă tuturor femeilor care au fost subiecții lui de testare le-a plăcut asta la fel de mult ca (sau chiar mai mult decât) senzațiile fizice pe care le-a oferit.

În timpul zilei, lumina soarelui cade pe pat dinspre ferestrele înalte și Penny se cuibărește în așternuturile moi, dezbrăcată, ronțăind dintr-o brioșă, bând încet dintr-un *latte* și studiindu-și vechile manuale despre legislația în domeniul răspunderii civile delictuale. Acum, casele de modă își aduc hainele la ea. Creatorii îi fac chiar ei probele. Dacă ea insistă, Maxwell o scoate în oraș la concerte simfonice sau la teatru; altminteri, Penny părăsește arareori apartamentul luxos.

Beautiful You se va lansa peste o lună, iar ea se întreabă dacă după aceea Maxwell va mai avea nevoie de ea. Nu se amăgește. După cum o demonstrează răceala lui calculată, el nu a iubit-o niciodată. Dar a fost de-ajuns să aibă pe cineva care să-i poată ghici nevoile într-un mod atât de intuitiv. Adesea, Max punea pe liber

echipa de maseuri și fizioterapeuți și o trata el însuși. Doar atingându-i mușchii încordați, și știa exact în ce dispoziție se afla. Îi asculta respirația cu aceeași atenție pe care o acorda lucrurilor pe care le spunea.

Maxwell a ajuns să o cunoască atât de bine, încât Penny rareori trebuia să mai vorbească.

Iată un bărbat căruia ea i se pare nespus de fascinantă și care e încântat să o facă să se simtă mai vie decât a visat vreodată că e posibil. Se delectează cu ea și o prețuiește.

Miliarde de oameni îl privesc fascinați – cel mai bogat și, zice-se, mai puternic bărbat din lume – iar el o privește fascinat pe Penny. Obiectivul camerei lui video, însemnările lui prescurtate dau și mai multă valoare vieții ei. Sub observația lui atentă, Penny se simte în siguranță. Prețuită. Însă nu, nu și iubită.

Cu două săptămâni înainte de lansarea gamei de produse Beautiful You, Max înlemnește brusc în toiul unei partide de amor. Cu o lentoare resemnată, retrage cu grijă din ea aparatul pe care-l folosea și îl așază pe noptieră. Scoțându-și mănușile din latex, îi zice:

— Nu-mi mai ești de folos. Ridicându-și carnețelul, adaugă: Integritatea... autenticitatea... *adevărul* reacțiilor tale a fost compromis. În timp ce își face însemnările, se uită la ceasul de mână. Avionul meu e deja pregătit. Vei vedea că toate hainele și lucrurile tale personale au fost împachetate, iar bagajul tău se află deja la bord și te așteaptă.

Maxwell se întoarce spre ea. Penny are capul încă adâncit în perna de satin alb. El îi pune două degete pe o parte a gâtului și îi ia pulsul.

— Pilotul are instrucțiuni să te ducă oriunde dorești.

Penny nu are ocazia să protesteze. Încă nici nu și-a apropiat picioarele.

Max notează ultimele date statistice despre pulsul și temperatura ei.

— Am depus 50 de milioane de dolari într-un cont pe numele tău la o bancă elvețiană. Îți trimit detaliile pentru a avea acces la cont dacă vei consimți să nu mă mai contactezi vreodată. Pentru a-și întări ordinele, Max se uită la ea, adăugând: Nu trebuie să discuți niciodată

despre experiența noastră împreună, căci altfel îți voi bloca accesul la fondurile acelea.

Trece un răstimp de tăcere cât o eternitate. În ciuda purtării lui glaciale, ea simte că inima de băiețel a lui Max se frânge.

— Înțelegi? întreabă el în cele din urmă.

Clipind ca să-și rețină lacrimile și strângându-și genunchii laolaltă, Penny nu răspunde. E surprinsă de bruschețea cu care o respinge el.

— Înțelegi? țipă el.

Furia din vorbele lui o trezește din șoc și Penny aprobă din cap.

— Subiectul testării nu răspunde, bombăne el aplecat peste carnețelul lui.

Nu încape îndoială. Vocea îi pare înecată de durere.

Penny se ghemuiește pe o parte, cu fața întoarsă de la el. S-a terminat. A fost un vis să fie Cenușăreasa, dar acum e vremea să se trezească.

— Aș vrea să știi că ți-ai adus o contribuție importantă la dezvoltarea gamei Beautiful You, continuă el cu glas monoton. Ca semn al aprecierii mele, ți-am pus un mic dar la bordul avionului. Sper că-l vei aprecia.

Penny simte patul mișcându-se. Greutatea lui a părăsit salteaua. Ascultă cum picioarele lui goale traversează pardoseala acoperită de covor.

— Vei pleca din casa mea într-o oră.

Ușa de la baie se închide.

S-au făcut exact 136 de zile.

La bordul avionului marca Gulfstream, Penny găsește o cutiuță legată cu fundă pe singurul scaun care nu e plin cu mormane de valize grele și huse de transport pentru îmbrăcăminte. A fost scoasă atât de repede din apartamentul luxos, încât nu poartă decât o haină din blană de șinșilă, lungă până la pământ, și o pereche de pantofi cu toc înalt de la Prada. Singură în cabina tăcută, ia cadoul și îl pune în poală, cât timp își prinde centura de siguranță și pilotul anunță decolarea.

Când sunt în aer, trage panglica de pe cutiuță și îi desface capacul. Înăuntru e un lănțișor subțire din aur. Când îl ridică, dând să-l scoată din cutie, vede că de el atârnă un rubin. Este rubinul pe care Maxwell îl purta tot timpul montat într-un inel, transformat acum într-un

pandantiv, al treilea cel mai mare rubin descoperit vreodată într-o mină din Sri Lanka. În aceeași cutiuță se află o libelulă din plastic roz-aprins. Are aripi groase și moi, iar pe ele este ștanțat logoul Beautiful You. Penny îi studiază antenele și burta corpului din plastic.

Suvenirul în formă de libelulă e o jucărie sexuală. E versiunea de serie a unui prototip pe care Maxwell l-a testat pe ea de mai multe ori. Penny nu se plictisea niciodată de efectele pe care le creau aripioarele ei fluturânde. Acele partide dezlănțuite sunt printre cele mai intense amintiri ale ei, iar vederea micului dispozitiv o face să roșească.

Un cont cu 50 de milioane de dolari. Suficiente haine pentru a umple un magazin. Nu, nu a fost tratată prea rău, își zice Penny. După ce își prinde lănțișorul în jurul gâtului și simte greutatea rubinului rece între sânii calzi, Penny strecoară libelula din plastic în buzunarul hainei și începe să-și planifice prima zi din noua ei viață. Lângă ea se află o sticlă de șampanie destupată, fâsâind în frapieră. La rugămintea lui Penny, însoțitoarea de zbor îi toarnă un pahar și stinge luminile din cabină.

Bând din spumantul sec, o cuprinde tristețea când își aduce aminte cum, cu doar câteva luni înainte, gustul acestei băuturi a fost un răsfăț special. Între orgasmele multiple zguduitoare și șampanie, viața cu Max a răsfățat-o peste măsură, a stricat-o iremediabil.

E stricată, dar nu disperă. Dacă simte ceva, e mai degrabă entuziasm cu privire la viitor. În seara asta va avea nevoie de ceva mai mult decât șampanie ca să o ajute să adoarmă.

După ce se asigură că echipajul nu o vede, își desface haina și își strecoară libelula între picioare, așezând-o confortabil la locul potrivit. L-a privit de zeci de ori pe Max făcând asta. Ca o funcție specială menită să crească vânzările, Max a proiectat jucăria în așa fel încât să se încălzească automat până la temperatura ideală. Chiar și fără să se uite, Penny simte butonul care activează jucăria.

Se întreabă cu ce o să-și umple Max timpul după lansarea gamei Beautiful You. Poate că plănuiește deja noi produse. Poate că o să-și găsească altă iubită cu organe genitale „ideale” pe care să testeze prototipurile. Cineva care nu-și ascunde deloc excitarea.

„Iubită” nu e cuvântul potrivit. Mai degrabă „porcușor de Guineea”.

În întunericul de cerneală de deasupra Atlanticului, Penny își toarnă un al doilea pahar de șampanie și se lasă pe spate delectându-se cu pulsațiile delicioase dintre picioarele ei.

Primele ei săptămâni după revenirea în New York se scurg ca prin ceață.

Banii pe care i-a dat Maxwell vin sub forma unei rente anuale. Nu poate să retragă întreaga sumă, dar poate să trăiască foarte bine, pentru tot restul vieții, din dobânzile care se acumulează. A investit, prudent, într-o mică vilă din Upper East Side. Când agentul imobiliar i-a arătat bucătăria însorită îmbrăcată în gresie și faianță, liftul cu înfloriturи complicate din fier forjat și șemineurile din marmură sculptată, Penny a scris un cec pentru toată suma de pornire. Are spațiu de depozitare din belșug, pe care garderoba ei care tot crește l-a umplut aproape la maximum.

În prima zi când se întoarce la BB&B, găsește pe cineva cu care să împartă casa.

În ciuda identității sale mult trâmbițate de boemă cu vederi ecologiste și de stânga, Monique e încântată să renunțe la garsoniera ei sordidă de sub Podul Kosciuszko, pe care o împărțea cu două colege de cameră aparținând unor etnii minoritare. Înainte ca Penny să apuce să se răzgândească, Monique a și început să care cutii de carton de la taxi în foaierul elegant al casei. Mirosul de santal e imposibil de trecut cu vederea, însă muzica ciudată, de sitar, a lui Monique mai umple puțin golul. Pentru a marca prima seară împreună, neo-hippioata strămutată gătește un festin cu tofu și curry. După aceea, cele două tinere se tolănesc pe canapeaua din camera multimedia. Cu câte un bol de floricele în poală, se uită la transmisiunea în direct a ceremoniei de decernare a Premiilor Oscar.

Când camera de filmat oferă o imagine panoramică a publicului numeros, Penny nu se poate abține. Se uită după chipul palid, juvenil și părul blond și moale ale lui Maxwell. Iată-l, așezat lângă interval, pe Pierre Le Courgette, iubitul lui Alouette. Bineînțeles că participă și el, de vreme ce ea este dată drept câștigătoare sigură a

premiului pentru cea mai bună actriță. Penny recunoaște și alte fețe, oameni importanți care au jignit-o ignorând-o sau fiind nepoliticoși cu ea ori care i-au aruncat ocheade lascive. E greu de crezut că a avut de-a face cu ei. Acea parte din viața ei se estompează, întocmai ca un vis cu încărcătură sexuală. I-a permis lui Max să o izoleze într-o fantezie a plăcerii creatoare de dependență și lipsite de atașament emoțional, dar acum e liberă.

Examinată permanent de Maxwell și judecată întruna de bogătașii plimbăreți, cu maniere alese, cu care se întâlneau în public, Penny s-a lepădat de sensibilitatea pe care a avut-o când lumea se holba la ea. Poate că aude când și când țăcănitul aparatelor de fotografiat ale paparazzilor, dar nu mai reacționează. A ajuns să presupună că toate privirile sunt îndreptate asupra ei și se poartă într-un fel nou, relaxat.

Indiferent că e din cauza nou-căpătatei încrederi în sine sau a noii garderobe, îi surprinde adesea pe bărbați uitându-se insistent la ea. Ori de câte ori merge pe Lexington Avenue, aproape că nu-și recunoaște propria reflexie din vitrinele de la Bloomingdale's. Cea care merge agale, cu pași mari, e o amazoană cu picioare lungi și frumoase. Colăceii au dispărut. Părul se unduiește pe spate ca un văl strălucitor.

Privind retrospectiv, Penny se bucură că în Orașul Luminilor nu s-a auzit de marca aceea de înghețată cu caramel.

În camera multimedia, ea și Monique se bat în glumă pe telecomandă. Amândouă strigă insulte spre ecran, unde operatori de imagine și producători mai puțin cunoscuți își exprimă recunoștința prin cuvântări prolixe. Câștigătorul la categoria cel mai bun film discursuri este condus în culise, iar postul de televiziune trece la o reclamă.

Apare un grup de tinere zâmbitoare și încântate, strânse în jurul unei mese. În centru, cea mai frumoasă dintre ele suflă în lumânările de pe un tort aniversar, iar prietenele ei îi oferă daruri. Spre amuzamentul tuturor, fiecare cadou se dovedește a fi câte o cutie roz-aprins stanțată cu un logo alb – Beautiful You. Fetele chicotesc, scuturând din umeri. De parcă și-ar împărtăși o taină minunată, își țuguie buzele și se apleacă pentru a-și șopti

ceva una alteia la ureche. Sărbătorita țipă de fericire, ca și cum cutiile roz ar conține însăși nirvana.

După Penny, e foarte puțin probabil ca astfel de fete – slabe, cu ochi de căprioară, cu ten curat – să aibă probleme în a-și găsi bărbați care să le curteze. Sunt ultimele femei care ar avea nevoie să cumpere gadgeturile lui Maxwell.

Brusc, Penny își închipuie un miliard de soții nefericite sau de femei singure satisfăcându-se într-o resemnare izolată, în blocuri din ghetou sau în ferme vechi, care stau să cadă. Fără să se mai ostenească să întâlnească potențiali parteneri. Trăind și murind fără altă companie intimă în afară de jucăriile Beautiful You. În loc să fie târfe sau sfinte, devin celibatare care-și petrec timpul trăgându-și-o singure. Lui Penny nu i se pare că asta înseamnă progres social.

Reclama TV se încheie cu sloganul cunoscut – o voce melodioasă de femeie intonează: „Un miliard de soți sunt pe cale să fie înlocuiți...”.

— Au un magazin pe Fifth Avenue, zice Monique, cu gura plină de floricele. Abia aștept să se deschidă mâine.

Penny se gândește la cel mai important magazin al lanțului, unde se formează deja o coadă lungă de femei, ce șerpuiește cale de două cvartale, până aproape de Strada 55. Fațada clădirii e acoperită de oglinzi roz, așa că oricine încearcă să tragă cu ochiul înăuntru își vede doar propria reflexie înfrumusețată, trandafirie.

Penny speră că produsele existente pe piață sunt mai bune decât cel pe care i l-a lăsat Maxwell la bordul avionului. A adormit simțindu-i pulsațiile liniștitoare dar, pe când coborau pentru a ateriza pe LaGuardia, s-a trezit brusc și a descoperit că jucăria se stricase. Cele două aripi ale libelulei din plastic căzuseră, iar corpul din silicon roz se despicase pe mijloc. Aproape ca și când chestia aia ar fi scos pui. O metamorfoză, s-a gândit ea. Însă omizile sunt cele care se transformă în fluturi. Fluturii pur și simplu mor. Își depun ouăle pe frunze de varză și mor. Pe când pilotul se pregătea de aterizare, Penny a strâns discret din ea bucățelele de silicon sfâșiat și le-a îndesat în buzunarul hainei.

E hotărâtă acum să-și găsească un iubit adevărat, din carne și oase, înainte să recurgă și ea la statul la

coadă pe Fifth Avenue.

— Fii atentă, fată din Omaha! îi strigă Monique, începând să arunce în ea cu boabe de popcorn sărate, cu aromă de unt.

La televizor, Alouette urcă pe scenă cu pas lent și relaxat, pentru a primi premiul pentru cea mai bună actriță. Rochia lungă până la pământ i se rotește în jurul picioarelor tonifiate. Cu umerii goi trași spre spate, cu pieptul ținut sus de corsajul fără bretele, ea este imaginea perfectă a siguranței de sine și a succesului. E incitant să o privești.

— Doamne, o iubesc, oftează Monique. Bijuteria aia de la gâtul ei e adevărată?

Safirul uriaș sclipește în mijlocul decolteului actriței.

Camera de filmat se oprește asupra lui Maxwell, așezat cu zece rânduri mai în spate, spre interval. Adorabilul tăntălău pare să se joace pe un joc electronic portabil. În timp ce degetele lui mari dansează pe tastele cutiuței negre, el pare să ignore triumful lui Alouette de pe scenă.

La polul opus, numele mari din public aplaudă cu admirație sinceră. Din spatele podiumului de plexiglas transparent, frumoasa franțuzoaică radiază, acceptându-le cu grație onorurile. Câțiva se scoală în picioare. Apoi se ridică toată lumea. Un val mareic de adorație. Când aplauzele scad în intensitate, lăsându-i loc să vorbească, pe chipul delicat al lui Alouette pare să treacă o umbră de durere. Buzele și fruntea i se încordează aproape imperceptibil. Dar umbra trece și zâmbetul îi revine. Chiar și sub machiaj, pare îmbujorată și firicele de transpirație îi lipesc șuvițe de păr de obraji.

Pare un pic ametită, dar cine n-ar fi? se gândește Penny.

— *Merci,* începe să spună actrița, dar se încruntă din nou. *Alors,* strigă ea, trăgând cu putere aer în piept. Ţinând strâns în brațe statueta aurie, face un pas în lateral, dar pare neobișnuit de nesigură pe picioare în pantofii cu tocuri cui.

Când mai face un pas, se împiedică și cade. Statueta aurie se trântește cu zgomot și se rostogolește câțiva metri. Un murmur de îngrijorare se propagă în sală.

— S-o ajute cineva! strigă Monique spre ecran.

Alouette e întinsă pe scenă, încercând să se ridice în coate, dar picioarele încep să-i tremure. Un spasm îi cuprinde labele picioarelor, se întinde rapid în sus până la genunchi și curând tot corpul începe să-i tremure de la talie în jos. Gleznele i se depărtează ușor. Poziționate spre public, picioarele i se desfac treptat, întinzându-i bine poalele rochiei. Chiar când Alouette se apleacă, apucând strâns de poala rochiei și încercând să o țină la un nivel decent, tensiunea la care e supusă țesătura se dovedește prea mare. Materialul țâșnește în sus, strângându-se deasupra zonei genitale. Penny își dă seama că actrița nu poartă nimic pe dedesubt. Când îmbraci o rochie atât de mulată, niciodată nu porți ceva pe dedesubt.

— Tu vezi ce se întâmplă? întreabă Monique în șoaptă. O mână i-a rămas nemișcată, suspendată în aer între castronul cu floricele și gura căscată.

Lui Penny i se pare că femeia laureată de cinci ori cu premiul Oscar a luat-o razna. Își răsucește violent capul dintr-o parte în alta, biciuind scena cu părul ei lung. Dă ochii mult peste cap, până când nu li se mai zărește decât albul. Pieptul îi tresaltă și spatele i se arcuiește, ridicându-i șoldurile în aer, ca pentru a veni în întâmpinarea unui iubit fantomă.

— Nu! țipă ea, într-o engleză cu accent pronunțat. Te rog, nu! Nu aici! urlă ea. Pare că vedeta de cinema în suferință se uită țintă la C. Linus Maxwell.

Postul de televiziune întrerupe emisia cu o reclamă, dar parcă nu îndeajuns de repede.

Imediat, femeia care geme întinsă pe spate, mișcându-și pubisul dezgolit spre un public alcătuit din milioane de telespectatori, e înlocuită de o nouă gașcă de fete de douăzeci și ceva de ani care râd fluturându-și pungile de cumpărături roz-aprins.

Toată lumea de la BB&B vorbește despre asta. Alouette D'Ambrosia a murit. Potrivit primei pagini din *Post,* a suferit un anevrism cerebral pe scenă și a murit înainte să sosească ambulanța.

Umblă zvonul că după ce transmisia în direct s-a întrerupt pentru o pauză de urgență, camerele de filmat au continuat să ruleze. În fața publicului alcătuit din

magnați ai industriei puși la patru ace, Alouette s-a purtat ca un animal în călduri, mergând până la a se masturba violent cu statueta placată cu aur. Se zice că această filmare suplimentară se află pe internet, dar Penny nu e în stare să se convingă să se uite la ea. Acest episod șocant nu a făcut decât să-i întărească impresia că Alouette era grav bolnavă psihic. E un gând trist, dar e foarte posibil să fi reînceput să abuzeze de droguri și alcool.

Oricum ar fi, e o tragedie. Din mai multe puncte de vedere. Brillstein a sperat să o facă pe Penny parteneră în firmă. Plănuia să o numească șefa echipei de avocați care reprezentau reclamanta, pe Alouette, la proces. Asta ar fi dat foarte bine: cea mai recentă iubită a pârâtului apărând-o pe fosta, acum respinsă, ca martor al acuzării. O astfel de strategie ar fi făcut-o pe Alouette să pară vătămată, ar fi lăsat impresia că banii ăia i se cuveneau. BB&B ar fi câștigat cazul, dar nu înainte ca firma să înregistreze o grămadă de ore de consultanță pentru care să încaseze bani. Acum că actrița a murit, a murit și procesul. BB&B va trebui să găsească o nouă vacă de muls, iar Brillstein, o nouă vitrină în care să etaleze talentele avocățești ale lui Penny.

Brillstein nu e singura persoană care are grijă de ea la BB&B. Tad a apărut din nou în peisaj. Tad Smith, care o striga mereu „țărăncuțo”. Este tânărul avocat specializat în dreptul brevetelor[21], la ale cărui zone intime se referea Monique când folosea termenul „mormolocul”. După transformarea Beautiful You de la Paris a lui Penny, Tad mai că n-a recunoscut-o. Acum o femeie atrăgătoare, frumoasă într-un mod îndrăzneț, Penny nu mai e câinele gras și împuțit al nimănui. Chiar dacă Tad ar mai avea încă pata pusă pe Monique, nu o mai întreabă niciodată de ea. În schimb, o invită să ia prânzul cu el.

O însoțește la La Grenouille și o delectează cu anecdote despre vremurile când era redactor la *Yale Law Review*[22]. După prânz, iau o trăsură și se plimbă prin parc. Tad îi cumpără un mănunchi de baloane umplute cu heliu de la un vânzător ambulant, un gest simplu, romantic, pe care Maxwell, în ciuda inteligenței sale, nu s-ar gândi niciodată să-l facă.

Tad nici măcar nu o tachinează în legătură cu faptul că a fost „Cenușăreasa Tocilarului”. *New York Post* a trecut de mult la alte știri. Moartea lui Alouette, de pildă. Un incendiu de pădure din Florida. Regina Angliei s-a prăbușit în convulsii în timpul unei întrevederi de negociere a taxelor vamale pentru bunurile de consum fabricate în China. În timp ce trăsura lor străbate Fifth Avenue, în țăcănitul potcoavelor calului, Penny încearcă să ignore clădirea îmbrăcată în oglinzi roz care se profilează la orizont, spre Strada 57. Cumpărătoarele stau la coadă la intrare. Șirul se întinde până departe, cât vezi cu ochii.

— Ia uite, zice Tad. Aia nu e Monique?

Penny îi urmărește privirea până dă de o fată care bate pasul pe loc pe trotuar, cu brațele încrucișate la piept. Toate persoanele care așteaptă la coadă sunt femei. Pe bancheta ei din trăsură, Penny își lasă umerii în jos și se trage înapoi, făcându-se mică de dezamăgire și resemnare și trăgând baloanele ca să se ascundă.

— Mo! strigă Tad, fluturând din mână până când fata îi zărește.

— Vă vine să credeți? țipă Monique. E mai rău decât atunci când mi-am cumpărat BlackBerry-ul! Soarele amiezii sclipește pe unghiile ei cu strasuri și pe mărgelele tribale viu colorate împletite în păr.

Tad îi cere vizitiului să oprească lângă bordură.

La fel ca odinioară, Penny se simte nebăgată în seamă, retrogradată la statutul de prietenă urâțică a fetei atrăgătoare, dar superficiale. Ridică privirea, prefăcându-se că abia acum își observă colega de apartament. Știe că Monique are o listă de produse Beautiful You pe care e nerăbdătoare să le ia acasă și să le încerce. Recenziile de pe internet postate de primele utilizatoare sunt pozitive. Mai mult decât pozitive – sunt entuziaste. În ciuda faptului că înainte de lansare s-au făcut stocuri uriașe de marfă, fabricile din străinătate au dificultăți în a ține pasul cu comenzile. Laudele s-au răspândit cu viteza luminii. Glumeții din presă spun că sunt atât de multe femei care lipsesc de la serviciu pe motiv de „boală” ca să rămână acasă pentru a se delecta cu jucăriile lor, încât pe termen scurt produsul național brut va suferi o mică scădere.

Penny detestă modul în care bărbații din presă tratează această poveste, ca pe o glumă deocheată, pe care o spun făcând cu ochiul și lăsând să se subînțeleagă câte un „mamă, mamă” la fiecare pauză din conversație.

— Mai bine ți-ai păstra banii în portofel, îi strigă Tad lui Monique. Jerald de la drepturile de autor a făcut o pasiune pentru tine.

Calul mișcă fără astâmpăr din picioare. Un taxi din spatele lor claxonează.

— Tu n-ai aflat încă? Bărbații sunt depășiți! îi strigă Monique drept răspuns.

Declarația ei iscă urale din partea femeilor adunate la coadă. Monique le dă apă la moară:

— Orice poate să îmi facă un bărbat, eu pot să fac mai bine! zice ea. Pocnește disprețuitor din degete, făcând cristalele lipite pe unghiile ei să strălucească în soare.

Asta atrage urale și mai zgomotoase. Râsete și fluierături răsună în sprijinul ei.

Taxiul claxonează din nou. Coada începe să se miște.

— O jucărie erotică poate să te scoată la cină? o provoacă Tad, flirtând în mod evident.

— Pot să-mi cumpăr singură cina!

După încă un pas, Monique și femeile din imediata ei apropiere sunt înghițite de marele magazin roz.

De parcă ar avea nevoie de vreo dovadă că s-a întors în sălbaticul New York, Penny e atacată în prima lună de la revenire. Este pe peronul pustiu de la metrou, îndreptându-se spre centru după ce a stat peste program la serviciu. În timp ce se gândește absentă dacă să comande mâncare thailandeză sau pizza, din spate o apucă două brațe, care o strâng de nu mai poate să respire și îi apasă pieptul și gâtul. Nu mai vede decât un pic din neoanele din tavanul stației.

E pe spate, cu pantalonii Donna Karan trași în jos în jurul pantofilor Jimmy Choo. Mai târziu, ceea ce își va aminti cel mai mult despre atacatorul ei este duhoarea de urină stătută și de vin cu suc de piersici și gheață. Ce nu reușește să înțeleagă e cât de repede s-a întâmplat totul. Acum se hotărăște să mănânce pui cu lămâiță, iar

în clipa următoare simte erecția necunoscutului opintindu-se să intre în ea.

În minte îi vine imediat Maxwell. Nu pentru că atacatorul ar fi foarte curios sau ar fi acționat chirurgical, ci pentru că atacul este foarte impersonal.

Chiar când Penny se simte cedând, când simte membrul tare și furios intrând în ea, îl aude pe bărbat cum țipă.

Mai repede decât s-a lăsat peste ea, el sare în picioare, cu mâinile pe penisul împuțit care-i atârnă din prohabul pantalonilor zdrențuiți. Ţipă întruna, cu lacrimi șiroindu-i din ochi în timp ce se uită în jos și se cercetează.

Prima impresie a lui Penny e că bărbatul și-a prins pielea în fermoar. Înainte să-și poată aduna puterile ca să țipe sau să o ia la fugă, vede că dintr-o înțepătură de pe glandul penisului atacatorului țâșnește o picătură mare de sânge.

Atenția necunoscutului se mută de la mădularul însângerat la ea, și ochii lui o privesc cu mânie.

— Ce ai în pizdă, cucoană? Un tigru bengalez? se jelește el cu glas sfios.

Penny se uită cum picătura de sânge se transformă într-un mic șuvoi constant. Se dă înapoi, mutându-se din locul spre care picură sângele, care se strânge într-o băltoacă tot mai mare pe peron. Vede că bărbatul își pusese un prezervativ și că latexul este și el sfâșiat.

Peste o clipă, vine un metrou și bărbatul dispare. Asta e tot ce poate să îi spună polițistului care a răspuns apelului ei la 911.

Medicul la care se duce să-și facă analizele pentru bolile cu transmitere sexuală îi spune că nu prezintă urme de infecție, dar insistă să revină pentru alte analize peste șase săptămâni. Doctorița, o femeie cumsecade și mai în vârstă, cu păr zburlit, roșcat, care a început să încărunțească, insistă să-i facă un consult ginecologic și să preleveze probe ADN. În timp ce îi spune lui Penny să-și ridice picioarele ca să și le așeze pe suporturile scaunului de consultație, își pune o pereche de mănuși din latex. Îi zice să expire și îi introduce un specul în vagin.

Pe când doctorița aprinde o mică lanternă și își începe examinarea atentă, Penny cere să i se facă o

radiografie a pelvisului.

— De obicei, asta nu e necesar, o liniștește doctorița.

— Vă rog, stăruie Penny, a cărei rugăminte este alimentată de un val de spaimă.

— Ce anume te îngrijorează? întreabă doctorița, încă privind cu atenție cu ajutorul speculului, rotind fasciculul de lumină al lanternei.

Penny îi spune despre înțepătura din penisul bărbatului care a atacat-o. Despre prezervativul sfâșiat.

— Ei bine, aici nu e nimic care să poată explica o rană prin înțepare, spune doctorița. Prima ta impresie a fost probabil corectă: și-a prins penisul în fermoar. Așa-i și trebuie ticălosului, adaugă ea, începând să scoată încet speculul.

I se face o radiografie, dar pe ea nu apare nimic.

Penny își spune că nu s-a întâmplat nimic. Probabil doar zimții metalici ascuțiți ai fermoarului de la pantalonii bărbatului. Abia după aceea își dă Penny seama de partea cea mai rea. Îngerii ei păzitori, în costume la comandă și cu ochelari de soare cu oglindă... pentru prima oară în viața ei, nu au venit să o salveze.

La serviciu, Penny tocește ca nebuna pentru examenul de barou. Brillstein caută încă procesul colectiv perfect de care să se ocupe ea, însă asta nu se poate întâmpla decât dacă devine avocat pledant. Până atunci, încă mai trebuie să facă ocazional echilibristică cu cafelele și să care scaune suplimentare pentru ședințele importante.

Faptul că Monique se tot învoiește de la serviciu pe caz de boală nu o ajută deloc. Din ziua când a târât după ea acasă două pungi de cumpărături roz-aprins, fata s-a baricadat în spatele ușii încuiate a dormitorului ei. Din câte își poate da seama Penny, nu iese de acolo nici măcar ca să mănânce. Zi și noapte, de după ușă se aude un zumzăit slab. Când Penny bate în ea, zumzăitul încetează.

— Mo?

Penny așteaptă. Zumzăitul îi este foarte familiar. Bate din nou la ușă.

— Pleacă de aici, fată din Omaha!

— Brillstein a întrebat de tine azi.

— Pleacă!

Zumzăitul reîncepe. Penny pleacă din fața ușii.

Miercuri, Monique intră împleticindu-se în bucătărie, mijindu-și ochii din cauza luminii soarelui, de parcă ar fi stat prinsă luni de zile într-o mină de cărbuni surpată. Bâjbâind în frigider după o cutie de lapte, bombăne:

— Afurisită de porcărie prost făcută! spune și bea direct din cutie. Trăgând adânc aer în piept înainte să ia o altă înghițitură de lapte, adaugă: Abia aștept să cumpăr alta în loc.

Penny ridică privirea din manualul în care subliniază esențialul.

— S-a stricat? întreabă ea.

— Cred că da, răspunde Monique. Cel puțin, s-au desprins aripile.

Penny înlemnește. Stă jos, având în față măsuța pentru micul dejun acoperită de cărți și carnețele cu notițe.

— E vorba despre libelulă?

Bând cu poftă din lapte, Monique mormăie afirmativ. Toate strasurile strălucitoare i s-au luat de pe unghii, iar codițele ei împletite sunt răvășite și încurcate.

— S-a despicat pe mijloc? întreabă Penny, neliniștită.

Monique aprobă din cap, adăugând:

— Dormeam.

Penny își pune în minte să discute cu Brillstein. Acesta s-ar putea să fie procesul răsunător de care are ea nevoie. La ce volum de vânzări au magazinele de desfacere Beautiful You, dacă fie și numai un mic procent din produse au defecte de fabricație, s-ar putea ca asta să ducă la retragerea lor de pe piață. Dacă ar putea să probeze daune reale și să strângă un grup de reclamante din întreaga lume care au fost rănite în orice fel de libelule sfărâmate, ar putea să se aleagă cu un proces colectiv enorm. Ideea nu e fără precedent; se pare că de fiecare dată când apare pe piață un nou tip de tampoane interne sau o nouă metodă contraceptivă, mor femei. Şoc toxic. Rupturi ale peretelui vaginal. Bărbații sunt cei care creează aceste inovații, dar întotdeauna femeile plătesc prețul.

Alouette, de exemplu. S-a numărat printre șobolanii de laborator ai lui Maxwell. Cine poate să spună că embolia ei nu a fost rezultatul pe termen lung al vreunui înveliș din silicon impregnat cu stimulente? Nu e de neconceput ca regina Angliei și președinta Statelor Unite să fie silite să depună mărturie. Penny se și vede ca pe o altă Erin Brockovich neînfricată. Ăsta e un caz care i-ar schimba cursul carierei.

Maxwell ar fi furios, desigur. S-ar putea să-i taie plățile din cont, însă veniturile și prestigiul obținute din câștigarea unei înțelegeri între părți la o despăgubire uriașă s-ar putea să-i aducă mai mult decât ar pierde.

— Mi-era teamă c-ai murit în pat, zice Penny, subliniind pasajele din text despre dreptul brevetelor.

— Doar de vreo trei mii de ori, glumește Monique.

— Ai folosit irigatorul?

Monique desface folia de aluminiu de pe un iaurt și amestecă în el cu o lingură.

— Când o să-l folosești, citește instrucțiunile, continuă Penny. Asigură-te că pui în el șampanie importată, nu vin spumos de pe la noi. În nici un caz să nu folosești șampanie foarte seacă. Iar temperatura trebuie să fie între 4,44°C și 10°C.

Se întreabă dacă așa se simțea Maxwell când o îndruma pe ea. Notând un citat pe marginea unei pagini, parcă intră în pielea lui. Fără să se uite în ochii curioși ai lui Monique, zice:

— Când folosești produsul numărul 39, începe cu oscilațiile la 15 bătăi pe minut și mărește-le treptat la 45 de bătăi pe minut. După aceea, vei obține cele mai bune efecte dacă alternezi între 27,5 și 35,5.

Monique este impresionată. Încă n-a mâncat iaurtul din lingură. Împinge cu piciorul un scaun de la masă și se așază.

— Ce este produsul numărul...?

— Mingea Fericită Cu Miericică, termină Penny propoziția. Ştii unde este buretele tău uretral? întreabă ea.

— În baie? se aventurează Monique. Pe etajera de lângă cadă?

Penny îi aruncă o privire care-i retează elanul.

— Ai cumpărat o pereche din monstruozitățile alea de pietre îndrăgostite peruane?

— Ce?

— Foarte bine, zice Penny, amintindu-și scena groaznică de la restaurant, când Alouette a venit să o salveze. Să nu cumperi.

Monique își pune iaurtul pe masă, atentă să nu atingă vreunul dintre materialele de studiu ale lui Penny.

— Vorbești de parcă le-ai fi proiectat tu.

Penny gândește, dar nu spune: „Într-un fel, chiar le-am inventat”. Resentimentele față de colega ei de apartament scad. Viața e prea scurtă. Câteva zile de răsfăț fizic n-o s-o omoare pe Monique. Nu e decât plăcere, fără afecțiune; Monique o să-și dea seama de asta și o să se oprească.

— Să fii atentă, zice Penny. Când folosești Bagheta Iubirii, ține minte coeficientul de frecare și utilizeaz-o doar cu Crema De Alunecare Rapidă.

Expresia de pe fața lui Monique este una de uimire totală.

— Căcatul ăsta o să schimbe structura de bază a societății, se minunează ea.

Rupând o pagină goală din carnețel, Penny ia un stilou și se pune pe treabă, spunând:

— Nu-ți face griji, o să-ți notez toate astea.

În aceeași zi, se duce în biroul lui Tad și îl invită la prânz. Ca posibil iubit, Tad are mai multă energie decât pricepere. E amuzant și spontan, furându-i adesea câte un sărut și încercând să-și strecoare degetul în ea când se află în vagoane de metrou aglomerate. La un hotdog pe o bancă din parc, ea deschide discuția. Poate că e ea hipersensibilă la subiect, dar pare că jumătate din femeile de pe stradă cară pungile roz-aprins de cumpărături de la Beautiful You. Chiar dacă jumătate dintre ele ar fi doar refolosite pentru a transporta prânzul la pachet, tot înseamnă că au devenit noul simbol de statut pentru femeile emancipate, puternice și stăpâne pe viața lor din Union Square.

Penny se gândește că realizarea cea mai importantă a lui Maxwell nu sunt jucăriile în sine, ci ideea de a combina două dintre cele mai mari plăceri ale femeilor: cumpărăturile și sexul. E ca în serialul *Totul despre sex,* însă cele patru petrecărețe nu au nevoie de curele Gucci sau iubiți tinerei și problematici. Nu au nevoie nici

măcar să bea cocktailuri Cosmopolitan sau să stea la o bârfă între fete.

— Teoretic vorbind, ce-ar fi dacă ar exista un nou produs de consum care are un succes fabulos? începe ea treptat, ocolind privirea lui Tad. Care i-ar aduce inventatorului său o avere.

Tad ascultă atent, cu coapsele aproape atingându-le pe ale ei.

Penny încearcă să nu se gândească din ce sunt făcuți hotdog-ii.

De când s-au pus în vânzare jucăriile lui Maxwell, newyorkezele par foarte relaxate. Cel puțin jumătatea care a făcut drumul până la marele magazin roz, ca să-și lase banii acolo. Singura încordare pare a exista la cumpărătoarele care așteaptă la coadă scrâșnind din dinți și bătând ușurel din picioare. Coada e mai lungă cu fiecare zi. Astăzi, *The Post* a publicat pe prima pagină un articol despre o femeie care a încercat să se bage în față la coadă. Cumpărătoarele frustrate care așteptau deja aproape că au omorât-o în bătaie.

— Să presupunem că un potențial client a avut un rol esențial în testarea și îmbunătățirea acestor noi produse de succes, se aventurează Penny.

Pungile roz chiar sunt omniprezente. Pe lângă ei trece un autobuz care are o latură acoperită cu sloganul „Un miliard de soți sunt pe cale să fie înlocuiți”.

Penny nu ține neapărat să-i povestească lui Tad amănuntele scabroase despre ce a făcut ea cu Maxwell, dar în joc se află principii mai importante.

— Să zicem că persoana în cauză e o femeie, propune ea, o tânără neștiutoare, care îi dă voie bărbatului să experimenteze pe ea un anumit număr de prototipuri de jucării sexuale.

— Ipotetic vorbind, confirmă Tad, cu un huruit în voce. Ridicând o sprânceană, adaugă: Asta sună sexy.

— Ipotetic vorbind, îl abate Penny de la astfel de gânduri, crezi că subiectul testării ar putea să aibă temei pentru a revendica în instanță coproprietatea asupra brevetelor de invenție ulterioare?

Tad linge o picătură de muștar care amenință să-i picure de pe hotdog pe pantalonii Armani.

— Reclamanta are peste douăzeci și unu de ani? întreabă el.

— Cu câțiva ani, răspunde Penny, ciugulind discret din ceapa de pe hotdogul ei.

— O cunoști personal?

Penny aprobă cu tristețe din cap.

— E foarte drăguță? o tachinează el. Cu piele impecabilă și o minte sclipitoare de om al legii?

— Nu face pe deșteptul, protestează Penny. Nu e o târfa. Fata asta chiar are nevoie de un sfat juridic avizat.

Se poate să fie de vină doar imaginația ei, dar unele dintre femeile cu pungi roz-aprins par să șchiopăteze.

Penny își face griji că dacă solicită să i se recunoască contribuția parțială la produsele Beautiful You, asta înseamnă și că va putea fi trasă la răspundere dacă acestea – mai ales Libelula – se vor dovedi defecte și periculoase. O parte din profituri ar putea însemna, de asemenea, și o parte din vină, care se poate cuantifica prin intermediul unei acțiuni în justiție.

Tad o privește, cu chipul întunecat de îngrijorare.

— Clienta este gata să meargă în instanță și să descrie în public procesul de testare? o întreabă el.

— Ar fi absolut necesar? zice ea, înghițind în sec.

— Mă tem că da. Există martori care să confirme faptele? întreabă el.

Penny se gândește. A fost echipajul de zbor de la bordul avionului particular al lui Maxwell. Personalul casnic de la castel și de la apartamentul de lux. Şi diverșii lui șoferi și asistenți care, uneori, când ea își pierdea de tot controlul și își mișca nestăpânit brațele și picioarele, erau instruiți să o țină cu membrele desfăcute și nemișcate pe pat. Nici una dintre aceste persoane nu putea fi citată altfel decât ca martor ostil. Înseninându-se, zice:

— Însă există consemnări scrise pe care le putem solicita în instanță.

— Ce fel de consemnări?

Penny se gândește la toate numele care s-ar putea afla în carnețelele lui Maxwell. Femeile anonime, dar și prostituatele și liderii mondiali.

— S-ar complica lucrurile dacă însemnările acelea ar putea fi considerate o amenințare la adresa siguranței naționale? întreabă ea.

— Vrei să zici dacă ele o prezintă pe președinta Statelor Unite în niște situații compromițătoare? întreabă Tad cu părere de rău.

Tad i-a luat-o cu mult înainte. Are o viziune luminoasă, de învingător, asupra vieții, iar Penny descoperă că îi place să tragă în ham cu acest ambițios optimist.

— Dacă reclamanta va face o depoziție, putem să o depunem în instanță și să începem procedura de strângere a informațiilor și a documentelor pe care ne vom baza pentru a ne susține cauza, zice el, văzând că Penny nu spune nimic. Ia o gură de suc și adaugă: Dacă

obținem înregistrările scrise ale pârâtului și ele se potrivesc cu depoziția, clienta ipotetică ar avea un proces cu șanse bune de a fi câștigat.

Penny nu stă prea mult pe gânduri ca să răspundă. Nu are nevoie.

— Care e primul pas? întreabă ea.

Peste nici două zile, Penny este chemată în biroul domnului Brillstein. Se pare că la BB&B există un turnător. Cineva din interior le-a șoptit celor din conducere despre posibilitatea unui proces iminent, iar șeful ei nu e prea bucuros. Pentru a înrăutăți și mai mult situația, președinta se află în oraș pentru a ține o cuvântare la ONU, iar asta înseamnă că traficul în metropolă s-a blocat. Echipaje înarmate de la brigada antitero patrulează pe la metrou însoțite de câini geniști. Cei câțiva cetățeni care nu sunt cu nervii încordați la maximum sunt femeile relaxate și liniștite care țin în mâini pungi roz-aprins. Privindu-le cum merg pe străzi cu pași mari și siguri, calme și lipsite de griji, până și lui Penny îi vine să se așeze la coadă pe Fifth Avenue.

De cealaltă parte, bărbații din oraș – mai exact cei heterosexuali – sunt mai prost dispuși ca oricând. Nici un bărbat nu ar putea să concureze cu pregătirea de o viață a lui Maxwell în ale erotismului, iar efectele studiilor lui tantrice se pot cumpăra acum cu un card de credit Beautiful You roz-aprins.

Ideea lui Tad a fost să înceapă imediat să caute posibile reclamante. Au făcut o campanie televizată pentru a le identifica pe consumatoarele care au cumpărat dispozitivul defectuos Libelulă și a afla dacă acesta s-a rupt în timp ce îl utilizau. Au fost contactați de milioane de femei. În lumea întreagă, utilizatoarele au adormit în timp ce se delectau cu pulsațiile lui, apoi s-au trezit și au descoperit jucăria făcută bucăți. În toate declarațiile pe care le-au luat, detaliile erau aceleași: aripile s-au desprins; corpul libelulei s-a despicat. Exact ce au pățit Monique și Penny.

Va fi dificil să se demonstreze daune fizice reale, deoarece nici o femeie nu a fost măcar zgâriată. Multe dintre ele s-au dus la doctor, dar nu s-a putut descoperi nici un fragment de jucărie care să fi rămas înăuntru.

În biroul lui Tad, Penny își îndeasă însemnările într-un dosar, pe care îl bagă în geanta Fendi, ca să-l ia acasă. După ce face asta, pleacă zorită spre biroul lui Brillstein de la tăcutul etaj 64 cu lambriuri din lemn, sanctuarul mochetat unde l-a întâlnit prima oară pe Max.

În fața ușii, Penny se oprește și ciocăne.

— Intră, te rog, zice o voce familiară.

E un glas de femeie. Penny răsucește mânerul rotund, intră pe ușă și se pomenește față în față cu o persoană pe care a văzut-o de nenumărate ori la știri. Femeia are pometi înalți și depărtați. În combinație cu bărbia mică și ascuțită, lasă impresia că zâmbește mereu. Ochii căprui cu irizații aurii strălucesc de o compasiune plină de căldură.

Șeful arțăgos al lui Penny e așezat la biroul lui lustruit.

Președinta Hind își întoarce zâmbetul senin spre Brillstein, spunându-i:

— Sunteți amabil să ne lăsați singure câteva minute pe mine și pe domnișoara Harrigan?

— Domnișoară Harrigan, începe ea.

— Penny, o întrerupe tânăra.

Președinta îi face semn să ia loc. E cam de aceeași vârstă cu mama lui Penny, dar mult mai îngrijită și mai elegantă. Costumul ei făcut la comandă se cambrează ca o uniformă. Pe un rever poartă o broșă din filigran de argint, ca pe o insignă. Așteaptă ca șeful lui Penny să părăsească încăperea, apoi închide ușa și o încuie. Președinta îi face semn lui Penny să se așeze pe un scaun cu brațe, tapițat cu piele roșie. Ea se pune pe cel de vizavi, așa că stau față în față, foarte aproape, ca două vechi prietene care ar sta în tihnă la taifas.

— Draga mea, mă aflu aici într-o chestiune de siguranță națională deosebit de gravă, zice ea pe un ton împăciuitor. Vorbește de parcă ar ține un discurs în Biroul Oval. Te rog să nu întreprinzi nici o acțiune în justiție împotriva lui C. Linus Maxwell.

Penny ascultă, mută de uimire. Îi este imposibil să și-o imagineze pe această conducătoare hotărâtă supunându-se exercițiilor pasionale ale lui Max. Penny nu prea poate să și-o închipuie pe această femeie, atât de bine îmbrăcată, care vorbește atât de clar și de coerent, redusă la mâzgălelile acelea dezlânate dintr-un carnețel

de însemnări. Clarissa Hind a fost modelul ei în viață, însă liderul curajos pe care și l-a imaginat întotdeauna Penny nu seamănă deloc cu persoana care se uită acum pe furiș la ușa încuiată a biroului și îi vorbește atât de domol.

— În calitate de colegă, ca avocată, pot să înțeleg dorința ta de a se face dreptate, dar această confruntare nu trebuie să se desfășoare într-un for public. Crede-mă când îți spun că milioane de oameni din lumea întreagă vor fi puși imediat în pericol de acțiunile în justiție pe care ești pe cale să le începi. Căci dacă tu organizezi acest proces colectiv sau contești brevetele lui Maxwell, pui în pericol viața lor, dar și pe a ta.

Nu mai este femeia drăguță care zâmbește pe coperta *National Enquirer*. Cei trei ani petrecuți în Biroul Oval i-au gravat riduri pe frunte.

— Am înțeles că ai fost atacată acum câteva săptămâni pe peronul de la metrou, zice președinta, pe un ton nesigur, mai scăzut și încărcat de empatie. Asta trebuie să fi fost înspăimântător, draga mea, dar să nu presupui că a fost un delict întâmplător. Indiferent cine a fost angajat să facă așa, Max nu a făcut-o ca să-ți facă vreun rău. Ochii președintei sunt sinceri și rugători. Maxwell pur și simplu și-a demonstrat puterea. Pentru tot restul vieții tale, trebuie să știi întotdeauna că, oriunde ai fi, el poate să ajungă oricând la tine și să te distrugă.

Penny este frapată de faptul că președinta stă pe același scaun pe care l-a ocupat Maxwell când ea i-a căzut la picioare. Astăzi, covorul nu mai are nici o pată care să stea drept mărturie a cafelelor vărsate pe el. Penny rememorează ultima dată când a auzit această voce înfrântă. Suspiciunea o face să izbucnească pe un ton tăios:

— Cu cât vă plătește Max? îi aruncă ea acuzația. Dumneavoastră l-ați ajutat. Când am răspuns din greșeală la Paris, dumneavoastră erați la telefon. Așteaptă o negare care nu vine, apoi continuă: Dumneavoastră ați convins FDA-ul să aprobe vânzarea dispozitivelor lui de... îngrijire personală. Penny e lividă de supărare când adaugă: Oamenilor le sunt vândute jucării sexuale defecte, periculoase, iar dumneavoastră sunteți complice.

— În schimbul cooperării tale, sunt gata să fiu mentorul tău, să te pregătesc, să devii protejata mea în plan politic, continuă netulburată femeia mai în vârstă.

Penny le înțelege planul. Pentru a evita să fie dați în vileag, Max și președinta îi oferă o felie din plăcinta politică mondială. O vor pregăti să le moștenească dinastia coruptă. O persoană mai slabă poate că ar accepta, însă ea nu simte altceva în afară de silă pentru târgul lor.

— Nu contează pentru ce poziție vei candida, își continuă președinta oferta. Dacă vei fi de partea noastră, vei obține, practic, toate voturile exprimate de femeile între 18 și 70 de ani.

Lăsând la o parte politica, Penny știe că asta e o promisiune nebunească.

— Nu puteți garanta așa ceva, îi zice ea președintei.

— Eu nu, dar Max poate, zice Hind. Președinta ridică mâna și dă deoparte mâneca de la sacou ca să se uite la ceas, apoi spune: Trebuie să vorbesc la ONU. Putem să continuăm discuția asta în mașină?

Peisajul cenușiu din Manhattan se prelinge pe la geamurile limuzinei. Președinta Hind închide ochii o clipă și își apăsă tâmplele cu vârful degetelor, de parcă avea o migrenă.

— Mai întâi te face celebră, atât de celebră încât nu-ți mai poți arăta chipul în public, zice președinta cu glas stins.

Apoi susține că, de la primul instantaneu făcut de paparazzi, Maxwell a angajat presa să o vâneze pe Penny. A stârnit curiozitatea publicului. A creat circumstanțele care au făcut-o să stea tot timpul în casă, captivă. Hind zâmbește cu regret, ca cineva care știe exact despre ce e vorba, și adaugă:

— În cele din urmă, singurul loc în care te simți în siguranță este apartamentul lui luxos. Te izolează. Devine singura persoană în care poți avea încredere și îți oferă singura alinare pe care o cunoști.

Tabloidele care par să-l ponegrească? Potrivit președintei Hind, toate sunt în proprietatea lui Max. Le-a cumpărat cu câțiva ani în urmă, când jurnaliștii au început să sape un pic prea adânc. În urma acestui aranjament, ca proprietar din umbră, poate să publice

orice pentru a crea diversiuni. S-a calomniat pe el însuși cu povești scandaloase, perdele de fum menit să ascundă adevărul-adevărat, și în același timp să submineze credibilitatea tuturor mediilor de informare în masă.

— Chiar dacă afli adevărul despre Max, nu vei putea să-l faci niciodată public, o previne președinta. Nimeni nu mai crede nimic din ceea ce citește despre el. Și, apropo, n-am vrut niciodată să fiu președinta a ceva, mormăie Hind ca pentru sine.

În drum spre sediul ONU, sună telefonul mobil al președintei. Așezată pe bancheta din piele, despărțită de șofer prin panoul antifonic, Penny își ține gura și se uită afară, pe geamurile fumurii.

— Încerc să o fac să priceapă, îi spune Hind interlocutorului de la capătul firului. Te rog să nu iei nici o măsură. Face o pauză de o clipă, uitându-se cu atenție la Penny. Nu, nu i-aș spune niciodată. Și chiar dacă aș face-o, nu m-ar crede.

Fără să audă un cuvânt al celui care a sunat, Penny știe că e Max.

Coloana de mașini alunecă pe străzi, nestingherită de semafoare sau alte vehicule. Când trec pe lângă Bryant Park, Penny zărește o coadă lungă de oameni care așteaptă să intre într-un magazin de pe Sixth Avenue numit Bootsy. În mare măsură, același eșantion demografic de cumpărători care a luat-o razna după gama Beautiful You se înghesuie acum să cumpere un nou model de încălțăminte. E o modă pe care Penny nu reușește deloc s-o priceapă. După ea, pantofii ăia sunt butucănoși și urâți, cu niște curele late peste bolta piciorului și cu tocuri groase, însă pe cumpărătoare a pus stăpânire aceeași mentalitate de turmă. Și același eșantion demografic, la scară națională, transformă acum un banal roman de dragoste despre vampiri într-un mega-bestseller.

Președinta încheie convorbirea și bagă mobilul în buzunar. Atenția ei se îndreaptă vag spre mulțimea de femei care așteaptă să cumpere pantofi.

— Relația mea cu Maxwell a început ca orice altă dependență, reflectează ea cu glas tare. Era ceva distractiv. Eram de vârsta ta. Pe vremea aceea, credeam că Max e tot ce-mi trebuie pe lumea asta.

Are o mină tragică în timp ce vorbește despre sinele ei mai tânăr și mai naiv.

— Aveam încredere în el, zice ea, cu glasul încărcat de scârbă de sine.

Penny se foiește stânjenită pe locul ei. În timp ce președinta vorbește, trupul tinerei răspunde unui impuls sexual. Indiferent care o fi stimulul, sfârcurile i se întăresc aproape dureros, atât de ridicate, că până și sutienul din dantelă de mătase i se pare ca o bucată de glaspapir. Poate e din cauza mișcării mașinii sau a mirosului tapițeriei din piele, dar Penny simte cum între picioare i se strânge o umezeală caldă.

— Ai încercat să ai contact sexual cu cineva după el? o întreabă președinta Hind.

Penny se gândește la violator, dar scutură din cap în semn că nu.

— El crede că ne protejează, dar ne controlează. Pentru Maxwell, e același lucru.

Pe Lexington Avenue, respirația lui Penny a devenit atât de greoaie, că trebuie să deschidă gura larg pentru a trage mai mult aer în piept.

— L-am rugat să nu facă asta, îi spune președinta Hind, privind-o cu ochi triști.

Pentru o conspiratoare malefică, femeia face ceva ciudat: din locul în care stă, cu fața spre Penny, se apleacă mai aproape de fată și îi apucă mâinile tremurânde și febrile, spunându-i:

— Respiră. Continuă să respiri. Vocea Clarissei Hind e hipnotică: Prefă-te că e ca vremea, ca o furtună neașteptată. Nu poți să faci nimic să te-mpotrivești, așa că pur și simplu lasă-te purtată de val. Las-o să treacă. Pune două degete calde pe o parte a gâtului lui Penny și numără în tăcere. Gata. Uite, îți revii la normal, zice ea. Luând mâinile lui Penny într-ale ei, Hind o roagă: Ascultă! O singură persoană poate salva femeile de pe lume. Persoana asta trăiește într-o peșteră, sus pe Muntele Everest. O cheamă Maica Barbă-Sură și este cel mai mare mistic sexual în viață. Președinta o trage pe Penny lângă ea și o cuprinde într-o îmbrățișare afectuoasă. Cu obrazul lipit de al ei, îi șoptește la ureche: Du-te la ea! Învață de la ea! Apoi vei putea să lupți cu Maxwell de pe poziții egale!

Hind se desprinde din îmbrățișare și se așază la loc.

Orice o fi apucat-o pe Penny, excitarea începe să scadă în intensitate. E confuză, dar până ajunge mașina la destinație, și-a revenit pe deplin. Însoțită de președinta Hind, trece rapid prin cordonul de agenți de pază. Pentru Penny, agenții secreți de la ONU sunt interșanjabili cu bodyguarzii care au escortat-o pe Alouette în ziua în care a dat declarația. Ei le duc pe cele două femei în culise. Acolo, o macheuză o așază pe Hind în fața oglinzii de pe o măsuță de toaletă și începe să o aranjeze.

— Ţi-am spus tot ce am putut îndrăzni să-ți spun, i se adresează președinta lui Penny, privind-o din oglindă. Dacă ți-aș spune mai mult, ne-ar omorî pe amândouă.

Cu o mină calmă, își ridică poșeta Dooney & Bourke pe blat și scoate un flacon de pastile. După ce înghite două, îl pune înapoi în geantă și închide fermoarul.

— Cândva, o să înțelegi. Vei înțelege că ceea ce am de gând să fac este singura și cea mai bună opțiune a mea, îi zice președinta, mutându-și privirea astfel încât să-și vadă doar propria reflexie.

Doamna președintă nu mai spune nici un cuvânt până vine momentul să-și ocupe locul în fața delegaților din toate țările lumii. Pălăvrăgeala jurnaliștilor încetează când e prezentată, iar ea merge cu pași relaxați, sigură pe sine, venind din laterală pentru a-și ocupa locul în mijlocul scenei.

Când era mai mică, mai ales pe vremea anilor grei de la Facultatea de Drept, Penny mai că o venera pe această femeie. După cum relatau tabloidele, Clarissa Hind fusese activista dârză care s-a bătut să majoreze finanțarea acordată școlilor publice din Buffalo. Condusese efortul de a atrage sponsorizări din partea corporațiilor și se dusese direct la C. Linus Maxwell pentru o importantă donație în bani. Cei doi au devenit imediat subiect de articole în paginile de știri mondene. El a zărit la ea o calitate înnăscută și a pregătit-o să devină cineva de seamă.

Penny o are în fața ei pe cârmuitoarea mondială neînfricată pe care a idolatrizat-o dintotdeauna.

— Cetățeni ai lumii... cetățeni ai SUA, începe președinta, vin astăzi cu modestie în fața voastră. În urmă cu trei ani, am depus jurământul de învestitură în funcție și am promis să-mi slujesc și să-mi apăr țara. Am

dat greș, răsună glasul ei, amplificat de microfoanele din vasta sală de consiliu.

Cuvintele stârnesc un murmur uimit care sporește pe măsură ce zecile de interpreți transmit mesajul echivalent în căștile tuturor celor prezenți.

— Eșecul și lașitatea îmi aparțin numai mie. De parcă ar înfrunta un pluton de execuție, conducătoarea lumii libere își ține capul ridicat cu mândrie și adaugă: Mă rog doar ca dezastrul de care mă tem să nu aibă loc niciodată. Își descheie sacoul și își strecoară mâna înăuntru, lângă inimă, spunând: în încheiere, îl rog pe Dumnezeu să mă ierte.

Îi aruncă o privire lui Penny, care stă în laterala scenei, apoi se uită țintă în față, pe deasupra publicului, de parcă ar privi în eternitate.

— Greșelile pe care le facem în tinerețe le plătim cu tot restul vieții noastre, zice ea solemn.

Nu există controversă cu privire la ce s-a petrecut după aceea. În fața camerelor de filmat care transmiteau în direct către telespectatori de pe tot globul, Clarissa Hind, al cincizeci și șaptelea președinte al SUA, a scos din buzunarul interior un pistol de calibrul 35 mm. Şi-a pus țeava armei la cap. Şi a apăsat pe trăgaci.

La departamentul BB&B care se ocupă de răspunderea comercială a început să se contureze un tipar neliniștitor. În timp ce mănâncă seara târziu mâncare comandată de la un restaurant chinezesc, Tad descrie cum 70% dintre femeile care inițial s-au alăturat procesului colectiv propus de firmă și-au retras plângerea. Din cele 30% rămase, nici măcar o singură potențială reclamantă nu a înaintat o declarație. Asta îi lasă cu zero femei care încearcă să obțină despăgubiri pentru daunele fizice și morale suferite. De la milioane de femei la zero.

De fapt, după cum spune Tad, situația stă exact pe dos.

— Lucrurile devin și mai ciudate, zice el luând cu bețișoarele un rulou cu ou rece. Toate reclamantele noastre inițiale și-au cumpărat alte Libelule de la Beautiful You, în locul celor defecte.

Penny înmoaie o bucățică de carne de porc la grătar în niște muștar picant și ciugulește din ea, ascultând.

— Loialitatea lor față de brand se regăsește la toate categoriile de consumatoare, continuă Tad. Aceleași femei dau acum năvală să cumpere aceeași marcă de apă de toaletă pentru soții și iubiții lor. Toate cumpără aceleași romane publicate de aceeași editură.

Cuptoare cu microunde, săpun, nu contează. După cum explică el, toate sunt produse de DataMicroCom.

— Compania lui Maxwell! exclamă Penny, cât pe ce să se înece cu mâncarea.

Tad aprobă din cap și continuă:

— Această mișcare tectonică în obiceiurile de cumpărare ale populației a transformat toate filialele DataMicroCom în lideri de vânzări pe nișele lor.

Acum, Penny este nedumerită. Cum poate vânzarea de produse de îngrijire personală către 150 de milioane de femei să afecteze toate ramurile economice?

— Aceste femei sunt cele care controlează 90% din cheltuielile de consum din lumea industrializată, zice Tad.

Soarbe din caserola cu supă, apoi adaugă:

— Mâna care leagănă pătuțul bebelușului decide felul în care se cheltuie aproape întregul venit al unei gospodării.

— Oh, indiferent ce muncă fac fetele astea, ele își câștigă pe merit banii, crede-mă, îi spune Penny, agitând în joacă un crevete prăjit prin fața lui.

Dinții lui Tad apucă cu zgomot crustaceul gustos, mușcând din el și smulgându-l dintre degetele lui Penny. Şi bine face, ținând cont că ea suferă de o alergie severă la fructele de mare. Mestecând, îi zice:

— Stai numai să auzi asta: potrivit departamentului nostru de dreptul familiei, rata divorțurilor a crescut cu 400% de când s-a lansat gama Beautiful You. Femeile aleg jucăriile astea în locul bărbaților!

— Eu nu fac asta! râde Penny, uluită.

— Dovedește-o! sare Tad.

Tad vrea să ducă relația lor la nivelul următor, dar Penny nu poate risca asta. Îl respinge de săptămâni în șir. După ce s-a întâmplat cu atacatorul de la metrou, este încă îngrijorată că e posibil să fie ceva în neregulă în interiorul pelvisului ei. Tad e un tip atât de cumsecade, încât nu insistă. E deschis și foarte sincer în legătură cu sentimentele lui față de ea. La polul opus față de Max.

Ultimul lucru pe care l-ar vrea Penny ar fi să sfâșie organele genitale ale singurului iubit serios pe care l-a avut de pe timpul facultății încoace.

Pentru a schimba subiectul, îl întreabă:

— Așadar, nu avem un proces colectiv?

— N-avem reclamante, n-avem probe, ridică el din umeri.

Penny linge sosul de migdale de pe bețișoare, gândindu-se.

— Dar am putea totuși să înaintăm dosarul meu privind drepturile asupra brevetelor?

Tad oftează. Se uită la ea cu sprâncenele arcuite de îngrijorare.

— Procedura de luare a depoziției ar putea fi umilitoare pentru tine, zice el. Brillstein n-o să se poarte cu mănuși. O să vrea să știe toate amănuntele deocheate ale fiecărui experiment la care te-a supus.

Brillstein. Penny îl detestă. Însă știe că el i-ar pleda cazul. Firma ar face o avere dacă ea ar câștiga chiar și numai o părticică din profiturile imperiului de dispozitive sexuale al lui Maxwell.

Privirea lui Tad alunecă spre pandantivul cu rubin uriaș de pe pieptul ei. Suvenirul acela. Pentru a-i menaja sentimentele, Penny ar putea să-l lase acasă. O fi el frumos, dar decide să pună giuvaierul la păstrare în cutia de valori de la bancă, unde ține și diafragma.

Penny se apleacă peste masă și începe să strângă formulare de declarație pentru procesul de răspundere comercială.

— Hai să nu renunțăm la procesul colectiv, zice ea, înfășurând formularele cu o bandă elastică și îndreptându-se spre ușă. Dacă-mi dai o zi liberă mâine, îți promit că pot să fac rost de reclamantele de care avem nevoie!

A doua zi, Penny pleacă de acasă pe jos. Încălțată cu cizme Gucci, merge veselă, cu pași siguri și mândri, pe Fifth Avenue, ținând în brațe un teanc mare de clipboard-uri gata-gata să se prăbușească. Buzunarele de la trenciul foarte scurt Donatella Versace sunt pline până la refuz cu pixuri. Pe sub haină, poartă o fustă micro-mini haioasă, în culorile curcubeului, marca Betsey Johnson.

Păsărelele ciripesc. Îi place cum îi bate soarele dimineții pe picioarele netede, goale, și tot plăcute i se par și ocheadele flatante ale bărbaților care se holbează la ea. Aflată în centrul unei atenții care-i gâdilă atât de tare orgoliul, îi este greu să nu se lase distrasă de la misiunea ei de strângere de informații. Vremea caldă o ademenește inevitabil să facă un ocol prin Central Park, unde schimbările apărute în structura socială a metropolei sunt imposibil de trecut cu vederea.

Hoardele obișnuite de bone britanice eficiente și de *au-pairs* elvețiene atrăgătoare, acele ajutoare în gospodărie tinere și zvelte care păstoresc copiii privilegiați ai locuitorilor înstăriți din Manhattan, ei bine, fetele astea sunt total absente din parc. În locul lor, cete de plozi murdari, cu fețe lipicioase, hoinăresc pe Sheep Meadow ca niște coioți sălbăticiți. Din scena pastorală lipsesc, de asemenea, grupurile de nădejde ale refugiatelor din motive economice din lumea a treia, care slujesc în mod normal ca infirmiere și îngrijitoare îndatoritoare. Câțiva pacienți mai vârstnici țintuiți în cărucioare par să fi fost abandonați acolo. E clar că aceste ființe neajutorate au fost lăsate să se descurce singure pe marginea aleilor pavate ale parcului. Când Penny trece cu pas vioi pe lângă corpurile lor gârbovite, învelite în pături, mirosul scutecelor pline și al pungilor de colostomie o face să iuțească pasul deja alert.

Sună nebunește, dar puținele femei de prin parc sunt fie fete prepubere nesupravegheate, fie bătrâne cărora le curge saliva din gură. În afară de cele foarte mici și de cele foarte infirme, singurele femei par a fi imaginile care zâmbesc de pe nenumăratele coli de hârtie care, peste noapte, au fost lipite peste tot pe unde vede Penny cu ochii. Stâlpi de iluminat... stații de autobuz... panourile din placaj din fața șantierelor de construcții, toate suprafețele verticale din Big Apple sunt acoperite de afișe scoase la copiator, fiecare având în centru o fotografie a unei alte femei. După titlu, sub fiecare poză sunt scrise cuvintele: *Dispărută: Soție preaiubită* sau *Fiică neprețuită* sau *Mamă adorată. Soră iubită.* „Ați văzut-o pe această femeie?” întreabă afișele. „Dispărută la data de...” – și urmează o dată din cursul ultimelor două săptămâni. Pentru Penny, ele aduc cu niște pietre funerare, câmpuri întregi de pietre funerare,

de parcă metropola ar fi pe cale să devină un imens cimitir de femei. E foarte deprimant. Ba chiar înspăimântător.

Circulă deja zvonuri sumbre cum că răspunzătoare pentru această situație ar fi, cumva, noile dispozitive Beautiful You. Potrivit acestor informații neoficiale, primele utilizatoare s-ar fi retras să trăiască precum niște pustnice sub poduri sau în tunele de metrou nefolosite. Ar fi lăsat în urmă familii și cariere. Acum persoane fără adăpost, se pare că nu sunt loiale decât noilor produse de îngrijire personală.

Penny se gândește la această posibilitate înfricoșătoare, în timp ce doi tipi excesiv de ferchezuiți trec în pas de alergare pe lângă ea. Prezența atât de apropiată a celor doi bărbați care fac jogging mai că o face să scape din brațe teancul de clipboard-uri. Pentru ochiul ei de fată din Midwest, șorturile lor de alergare sunt mult prea mulate, etalându-le în mod prostesc și ofensator fesele hipertrofiate și părțile intime slab susținute, aflate în permanentă mișcare. Pe tonul afectat, ușor interogativ, al unei copile de zece ani, unul dintre bărbați îi spune celuilalt:

— Fetele n-au decât să se distreze!

— Puțin îmi pasă dacă nu se mai întorc niciodată! se aude replica partenerului său de jogging bine făcut.

Și perechea se îndepărtează alergând ușor, într-un nor de apă de colonie scumpă.

Privindu-i cum dispar în depărtare, Penny se pomenește brusc că i-a tăiat cineva calea. Chiar în fața ei se află un necunoscut. Are părul scurt, tuns îngrijit, în dezordine, iar cele două capete ale cravatei nelegate îi atârnă pe piepții sacoului șifonat. Costumul și cămașa îi arată de parcă ar fi dormit îmbrăcat cu ele.

— Poți să mă ajuți? o imploră el.

Fața îi e umbrită de barba nerasă. Cu o mână, îi întinde o coală verde-pal. În îndoitura celuilalt braț ține un teanc de foi identice. O cheamă Brenda și este logodnica mea! se văicărește el.

Ţinând în echilibru maldărul de clipboard-uri, Penny acceptă foaia de hârtie. Aceasta înfățișează o altă femeie zâmbitoare – o poză neclară cu capul femeii, mărită la copiator până când detaliile mai fine s-au pierdut. Poartă o bluză Jil Sander și zâmbește larg către

aparatul de fotografiat. Sub poza ei scrie: „CFO la Allied Chemical Corp”. Există un număr de telefon și cuvintele: „Pentru a anunța că ați văzut-o, sunați la orice oră, zi sau noapte”. Sub această frază, apare cuvântul „Recompensă”. Penny își îndeasă repede fluturașul în buzunarul hainei, printre mormanul de pixuri.

Necunoscutul nebărbierit o apucă de încheietura mâinii. Strânsoarea lui e dureros de puternică. Are degetele transpirate.

— Ești femeie, spune el uimit. *Trebuie să mă ajuți!* aproape că țipă el la Penny. Ca femeie, *trebuie să ai grijă de mine!*

Izbucnește într-un râs zgomotos, isteric. Privirea i se plimbă lacomă de sus în jos pe trupul ei remarcabil de frumos.

— O, de când n-am mai văzut o femeie adevărată!

Ca să scape, e nevoie de o lovitură rapidă, bine țintită, dată cu cizma ei Gucci. Botul ascuțit lovește vintrele bărbatului, iar Penny reușește să se smulgă de lângă el. Chiar înainte de a-i administra lovitura paralizantă, observă un ultim detaliu la el. Fața lui, obrajii mai ales... Pielea îi lucește, udă de lacrimi. Bărbatul plânge.

Îngrozită, Penny nu riscă să-i mai arunce încă o privire. O ia din loc într-o goană nebună spre turnul roz, ascuțit spre vârf, de pe Fifth Avenue.

În ultimul timp, clientele Beautiful You au început să numească clădirea cu oglinzi roz „Nava-mamă”. În fiecare zi, dis-de-dimineață, clientele obișnuite sunt acolo buluc. Deși ușile sunt încă încuiate, o coadă formată din femei agitate se întinde cale de două cvartale. Mutându-și nerăbdătoare greutatea de pe un picior pe altul, poartă toate același model de pantofi butucănoși, urâți. Așteaptă, la fel cum a așteptat cândva Penny în fața ușilor încuiate de la Bonwit Teller. Absolut toate au la ele același roman de dragoste cu vampiri. Multe și-au adus mâncare pentru prânz în pungi roz-aprins, pentru a semnala că nu cumpără pentru prima oară de aici. Unele dintre ele par extenuate, cu păr pleoștit și fețe palide. O fac să se gândească la cum s-a stafidit chipul frumos al lui Monique în ultimele câteva săptămâni, de aproape că a ajuns ca o mască lipită de

craniu. O, și mirosul de trup nespălat care vine din camera bietei fete... Mai nou, Monique nici măcar nu mai sună la birou să se învoiască pe motiv c-ar fi bolnavă, iar Penny se simte obligată să-i salveze cariera inventând tot felul de scuze.

Pe la mijlocul cozii, un bărbat între două vârste îmbrăcat într-un tricou al celor de la Promise Keepers[23], acostează o femeie. Penny recunoaște tricoul deoarece tatăl ei are unul exact la fel. Întocmai ca un om al cavernelor, bărbatul o apucă pe femeie de păr, încercând să o tragă spre un taxi oprit la marginea trotuarului. Femeia s-a lăsat pe vine, folosindu-și greutatea corpului pentru a-și păstra locul la coada cumpărătoarelor foarte matinale.

Când se apropie de cuplul care se luptă, Penny reușește să-l audă pe bărbat spunând:

— Vino acasă, te rog! Cuvintele îi sunt întrerupte de suspine de plâns. Lui Johnny și lui Debbie le e dor de mămica lor!

Penny bănuiește că femeia e soția lui. Singura ei contribuție la cearta conjugală este faptul că își lovește în mod repetat soțul cu ceva roz-aprins. Arma ei e moale, flexibilă și foarte lungă. La o privire mai atentă, Penny își dă seama că e vorba de produsul nr. 6.435, Măciuca Dragostei pentru Luna de Miere. În mod normal, are în interior șase baterii D. Penny aude cum acestea îl izbesc pe bărbat în coaste ca un ciomag, în timp ce nevasta urlă:

— Bucata asta din plastic este mai bărbat decât o să fii tu vreodată!

Penny ocolește precaut cearta lor și se duce grăbită la începutul cozii. Cară în brațe teancul de clipboard-uri, având deja atașate pe fiecare un formular de înregistrare și un pix. Își începe munca de convingere cu femeile care par cele mai vlăguite. Aceste biete nenorocite cu ochi stinși stau în fața ușilor încuiate cu aerul că ar fi așteptat acolo toată noaptea. Judecând după mirosul pe care îl emană și după posturile somnoroase, deșelate, Penny se gândește că probabil chiar asta au și făcut.

— Mă scuzați, începe ea pe un ton vesel, oferind un formular prins de clipboard primei femei de la coadă. V-ați confruntat cu vreun rateu catastrofal al vreunui produs Beautiful You în timpul utilizării?

Se simte ca un avocat care vânează procese, îndemnându-le pe victimele accidentelor provocate de jucăriile sexuale să depună plângere, însă scopul ei justifică mijloacele.

Tremurând în ciuda dimineții călduroase, mâna slăbită a femeii acceptă pixul. Pe chipul necunoscutei nu se citește nici o urmă de inteligență când își îndreaptă privirea spre formular. Penny vede că e tânără, însă ceva a stors-o de viață. Pe sub pielea subțire a feței îi ies în evidență oasele.

Penny recunoaște această expresie. După runde extenuante de extaz, a văzut ea însăși în oglindă această epavă fantomatică. Redusă la acest nivel de epuizare fizică, era masată și unsă cu sucuri din fructe stoarse manual. Max cerea ședințe de acupunctură și aromaterapie, care să o ajute să se recupereze. Fetele astea nu au parte de nimic de genul ăsta. Mor pur și simplu de plăcere.

Ochii le sclipesc, sticloși și adânciți în orbite. Hainele atârnă șleampete pe ele, îmbâcsite de sudoare uscată. Au buzele lipsite de fermitate. Acestea erau, cu doar o săptămână înainte, fetele relaxate și sigure pe ele care se plimbau prin Union Square. Pentru Penny, este evident că noile jucării au devenit obiectul unei dorințe periculoase, scăpate de sub control, de-a dreptul compulsive.

— Organizăm un proces colectiv pentru a acuza Beautiful You de abuz, se pripește să-i zică ea femeii.

Aceasta îi dă un răspuns cu voce hârșâită. Şi în asta, Penny recunoaște o stare prin care a trecut și ea. Adesea, după lungi reprize de testare, gemetele zgomotoase de plăcere îi lăsau gâtul uscat, incapabil să mai producă sunete coerente.

Alte femei se apropie încet, clătinându-se, nesigure pe picioare, întinzând gâtul subțire pentru a vedea ce pune la cale. Penny observă că acestor zombi curioase le cade părul din rădăcină, fără îndoială din cauza malnutriției. Pe scalp le strălucesc porțiuni chele. Nu-i scapă faptul că o revoluție sexuală anterioară a creat schelete ambulante foarte asemănătoare cu acestea. Nu cu mult timp în urmă, aceste femei pirpirii, scheletice, cu mers șovăielnic, ar fi fost victimele SIDA.

Pentru a le atrage sprijinul, Penny le zice:

— Nu aveți nevoie de altă jucărie sexuală.

Îndesând câte un clipboard în fiecare pereche de mâini, adaugă:

— Trebuie să-i facem pe cei de la Beautiful You să dea socoteală pentru nelegiuirile lor împotriva femeilor. Vocea ei crește în intensitate, astfel că acum deja strigă: Trebuie să le închidem afacerea și să cerem despăgubiri!

Fata cadaverică din fruntea cozii înghite în sec. Buzele ei subțiri fac cu greu efortul de a articula câteva cuvinte:

— Tu... vrei... să-și... *închidă*... afacerea? întreabă ea.

Glasul ei e un vaiet subțire, îngrozit.

Din rândul femeilor așezate la coadă se aude un mormăit surd de nemulțumire.

— Așteaptă până-mi cumpăr altă Libelulă, îi strigă cineva din mulțime. *Apoi* dă-i în judecată.

— Indiferent cine e tipa asta, se opune dreptului femeii de a fi stăpână pe propria împlinire sexuală, o acuză altcineva.

Un clipboard zboară prin aer, cât pe ce să o lovească în cap pe Penny, după care cade cu zgomot pe trotuar. Urmează un cor de huiduieli:

— E o antifeministă care se urăște pe sine și își urăște corpul!

— Relaxează-te, soro! Și mută-ți fundul ăla gras la coada rândului!

— Trebuie să ne apărăm dreptul de a cumpăra de la Beautiful You!

Asupra lui Penny se abate din toate direcțiile o grindină dureroasă de clipboard-uri. Prin aer zboară pixuri aruncate cu furie și țipetele injurioase ale femeilor mânioase. Armata de femei frustrate o lapidează cu volumele broșate despre vampiri. Peste o clipă, își vor da jos pantofii butucănoși și o vor omorî în bătaie.

— Maxwell nu face decât să vă manipuleze! strigă Penny neajutorată.

Cu brațele ridicate pentru a se apăra de obiectele azvârlite cu putere spre ea, țipă:

— Vă transformă în sclavele lui!

Când mulțimea năvălește spre ea, nenumărate mâini o apucă de păr și de fusta micro-mini colorată de la Betsey Johnson. Degete înfuriate i se încleștează în

jurul încheieturilor de la mâini și al gleznelor, și Penny simte că e trasă în toate părțile, ca pentru a fi dezmembrată. Se țipă la ea „opresoareo!” și „mironosițo!” și este ruptă membru cu membru. Sfâșiată în bucăți.

— Beautiful You m-a ajutat să scap de dependența de droguri! urlă o voce sălbatică.

— Datorită lui Beautiful You am slăbit 34 de kilograme! țipă alta.

Aproape imposibil de auzit pe fundalul țipetelor animalice ale gloatei, țăcăne o încuietoare. Se răsucește o cheie și este desfăcut un zăvor.

Aproape imposibil de auzit.

— Magazinul, spune Penny, cu răsuflarea întretăiată. S-a deschis magazinul..., mai adaugă cu greu, aproape epuizată de efortul de a scăpa cu viață.

Anunțul o salvează, căci miile de cumpărătoare înnebunite se întorc ca la un semn și iau cu asalt imensa clădire roz. Căzută pe trotuar, Penny se ghemuiește în protectoarea poziție fetală, în timp ce nenumărați pantofi butucănoși calcă apăsat pe lângă ea, pentru a se arunca în brațele implacabile ale destinului care le așteaptă.

În noaptea aceea, Penny se îmbracă într-o pijama confortabilă din flanel de la L.L.Bean. Se duce să se culce devreme, bând încet dintr-un pahar de pinot gris care să o ajute să se vindece de nu puținele vânătăi în formă de clipboard. După misiunea eșuată de strângere de reclamante din ziua aceea, a ajuns acasă dărâmată. O durea tot corpul. Fusta ei micro-mini era plină de urme de mâini, iar gloata i-a sfâșiat haina Versace. A decis că nu mai poate fi reparată și a căutat prin buzunare după monede și gumă de mestecat înainte să o arunce în tomberon. Într-un buzunar se afla mototolită foaia verde-pal pe care i-o dăduse bărbatul foarte supărat din parc.

„Sunați oricând, zi sau noapte”, scrie pe ea. „Recompensă.”

În pat, Penny netezește hârtia. Lasă jos vinul și ia telefonul de pe noptieră. Un glas de bărbat îi răspunde de la primul sunet de apel.

— Brenda?

Este necunoscutul. Încă o mai furnică încheietura mâinii în locul în care el a strâns-o atât de tare.

— Nu, îi spune Penny, pe un ton trist. Ne-am întâlnit azi-dimineață.

— În parc, intervine el, spunându-i apoi că își aduce aminte, pentru că ea e singura femeie normală pe care a văzut-o toată ziua; de fapt, toată săptămâna. Mă duc în fiecare zi și trec pe lângă coada pe Fifth Avenue, căutând... căutând... dar Brenda nu e niciodată acolo, i se plânge el abătut lui Penny.

Alegându-și cuvintele cu grijă, Penny îl încurajează să vorbească:

— Dispariția ei... cum s-a întâmplat?

Bărbatul își spune pe nerăsuflate povestea plină de suferință. Durerea lui e alimentată de vinovăție. El a fost cel care i-a cumpărat Brendei primul ei articol Beautiful You. Trebuia să fie un cadou de ziua ei de naștere: produsul nr. 2.788, Cateterul pentru Extaz Instantaneu. Brenda a roșit de jenă când și-a desfăcut cadoul în restaurantul aglomerat, dar el a încurajat-o cu delicatețe să-l folosească. „Nu chiar aici în restaurant”, a adăugat el, insistând că: „doar o târfă s-ar deda la folosirea unei jucării sexuale într-un restaurant”.

Lui Penny îi zboară gândul la episodul din restaurantul franțuzesc, cu pietrele îndrăgostite peruane. Își alungă puseul de stânjeneală cu o înghițitură zdravănă de pinot rece. Întinsă în pat, se uită la vânătăile proaspete de pe brațe, care își schimbă culoarea din roz în roșu și apoi în vinețiu. Reflectează la perioada cât a stat la Paris și se gândește că pare că și-a petrecut jumătate din viață bând vin în pat și acoperită de contuzii. Ei, cu siguranță așa te simți dacă ești Melanie Griffith, îi trece ei prin cap.

— Azi, continuă bărbatul la telefon, Brenda e cea mai influentă și puternică personalitate din industria chimică, pentru ca mâine... Vorbele i se sting pe buze într-o resemnare obosită, apoi adaugă: A dispărut.

A scotocit în duplexul ei din Park Avenue și a descoperit că singurul lucru care lipsea din casă era Cateterul pentru Extaz Instantaneu. Asta s-a întâmplat în urmă cu două săptămâni. De atunci, a fost sunat de câteva persoane care au spus că au văzut-o. O dată sub stâlpii aproape putrezi ai unui debarcader de lângă Hoboken. Altă dată, camerele de supraveghere dintr-o

bodega[24] au surprins-o furând baterii în Harlemul Spaniol.

Ascultându-i relatarea, Penny bea din vin cu înghițituri mari. Se întinde după sticla pusă pe noptieră și își mai toarnă un pahar. A terminat ultimul strop în momentul în care starea de spirit a bărbatului s-a schimbat din plin de speranță în cuprins de teamă și apoi de furie.

Mânia lui se simte prin telefon. Așa matolită cum e, Penny își dă seama că bărbatul e roșu la față și că tremură din tot corpul.

— Dacă o să-l întâlnesc vreodată pe cel care a inventat jucăriile astea sexuale diavolești..., zice el, după care face o scurtă pauză, cu vocea înecată de furie. Jur pe Dumnezeu, o să-l strâng de gât cu mâna mea!

Pantofii hidoși și romanele fantasy sunt doar o mică parte din noua tendință ce se conturează. Zi după zi, Tad urmărește modificările din obiceiurile de cumpărare ale publicului. Într-o luni, 16 milioane de casnice au abandonat detergenții de rufe pe care îi cumpărau de ani și ani și au început să cumpere Sudso, o marcă apărută cu doar o săptămână înainte. În mod similar, o întreagă generație de iubitoare de muzică dau năvală la concertele unei trupe noi de băieți, numite High Jinx. Leșină. Ţipă. Văzându-le la televizor, Penny își dă seama că ce fac ele nu e foarte diferit de convulsiile care au cuprins-o pe Alouette în seara decernării Premiilor Academiei Americane de Film.

Behavioriștii și specialiștii în marketing nu reușesc să priceapă deloc fenomenul. E ca și cum eșantioane uriașe de consumatoare ar reacționa la exact aceleași impulsuri. Ca urmare a sinuciderii președintei, piețele bursiere au fluctuații neașteptate, extreme. Prețul acțiunilor s-a prăbușit pentru aproape toate companiile listate la bursă. Însă, după cum observă Tad, valoarea tuturor companiilor din cadrul corporației DataMicroCom a explodat.

— Mai ales Henhouse Music, subliniază el. Când cei din jur răspund cu priviri nedumerite, Tad adaugă: E casa de discuri care îi reprezintă pe cei de la High Jinx. Trupa are șase cântece în top zece de săptămâna asta.

Investitorii prevăzători dau năvală pe piața de mărfuri, le explică Tad. Cumpără mai ales mangan și potasiu. Și zinc. Toate ingredientele care intră în procesul de fabricație al bateriilor alcaline. Speculanții licitează cuprul la prețuri astronomice. Criza bateriilor a iscat revolte, iar comerțul înfloritor de pe piața neagră îi face pe spărgătorii de case să înceapă să fure baterii pe jumătate descărcate din lanterne și din jucăriile copiilor. La fel cum odinioară furturile din automobile i-au făcut pe șoferi să pună pe parbrize afișe cu „Nu am radio”, acum proprietarii de case pun pe ușa de la intrare afișe foarte vizibile cu „Nu avem baterii”, în speranța că asta îi va descuraja pe hoți.

Întreaga lume se chinuie să înțeleagă ceea ce cultura populară denumește „efectul Beautiful You”. La televizor, experții și analiștii se contrazic pe subiectul cunoscut sub numele de „dependența de excitare”. Până acum, nimeni nu i-a acordat vreo atenție, pentru că afecta doar viața băieților. În ultimele decenii, cei care cădeau victime plăcerilor vătămătoare ale excitării permanente erau în primul rând bărbații tineri. Erau seduși de nivelul ridicat de endorfine generate de jocurile video și de navigarea pe site-uri porno. O generație de tineri a devenit atrasă de ispita ejaculării fără dragoste și a fost pierdută pentru societate. Au început să stea ascunși prin camere de subsol pline de mirosul greu al propriei desfrânări, fără să-și mai aducă aminte să aibă relații adevărate, cu iubite reale.

Penny încearcă să bagatelizeze reportajul ca isterie masculină, însă conceptul e greu de ignorat. Potrivit experților, necazul apare atunci când impulsurile noastre primare, animalice, sunt manipulate prin intermediul descoperirilor tehnologice majore. Înghețata cu caramel e un exemplu excelent. Gustul ei bun, de zahăr și grăsimi, este exact ceea ce poftește sinele nostru animalic pentru a supraviețui. De aceea nu se poate opri Penny din mâncat până nu golește o cutie de o jumătate de kilogram. Instinctele ei evolutive sunt folosite împotriva sa de specialiștii de marketing care se ocupă de promovarea produsului. Până în prezent, dependența de excitare ajungea la bărbați prin mijloace vizuale, prin intermediul jocurilor video cu ritm alert și al

pornografiei de pe internet, însă noua gamă de produse a lui Maxwell pare să aibă un efect similar asupra femeilor.

Are sens! Stimularea permanent schimbătoare resetează treptat modul de funcționare a creierului femeilor. Zona limbică este scăldată de valuri de dopamină. Controlul hipotalamusului asupra recompenselor este împiedicat, iar cortexul prefrontal nu mai are nici o influență. O, ce complicat e, dar cât de evident! se gândește Penny, răsfoind cu atenție studiile medicale.

Odată devenite dependente, femeile vor exagera cu plăcerea. Efectul Beautiful You. Hobby-urile obișnuite le vor plictisi. Modalitățile clasice de petrecere a timpului liber nu vor mai reuși să le trezească interesul. Iar fără excitarea constantă indusă de produsele de îngrijire personală ale lui Maxwell, femeile vor cădea într-o gravă depresie.

Comentatorii sociali nu scapă ocazia de a sublinia modul în care, demult, publicitatea exploata impulsurile sexuale firești ale bărbaților. Pentru a vinde o anumită marcă de bere, mass-media trebuia doar să etaleze trupuri idealizate de femei, iar cumpărătorii de sex masculin erau prinși în mreje. Această tactică veche de când lumea părea să exploateze femeile și să încerce să-i atâțe pe bărbați, însă observatorii ageri și-au dat seama cum era golită în mod constant mintea bărbaților inteligenți – ideile, capacitatea de a se concentra, capacitatea de a înțelege – cu fiecare privire fugară aruncată sânilor ademenitori și coapselor ferme și catifelate.

În același fel, testele Beautiful You ale lui Max au șters din mintea lui Penny toate visurile și aspirațiile, planurile de viitor și dragostea pentru familia ei. Cultura de masă a folosit cu inconștiență sexul atât de multă vreme pentru a ataca creierele bărbaților tineri, încât societatea a acceptat de mult ca fiind reală această practică dăunătoare.

Poate că de aceea lumea e gata să accepte atât de ușor dispariția femeilor în același abis. Stimularea artificială fără limite pare modalitatea perfectă de a suprima o generație de tineri care vor tot mai mult de la o lume unde totul este din ce în ce mai puțin disponibil.

Indiferent dacă victimele sunt bărbați sau femei, dependența de excitare pare să fi devenit noua normalitate.

Într-una dintre rarele seri petrecute în altă parte decât la birou, Penny și Tad s-au dus la o reuniune de la Yale Club. Înconjurat de aristocrați din Bucks County[25], Tad pare să se simtă în elementul lui. Nu, nu e gata să renunțe la procesul colectiv, în ciuda eșecului lui Penny de a face rost de reclamante, care s-a lăsat chiar cu vânătăi. A adoptat o atitudine rațională. „Om trăi și-om vedea." Este sigur că dacă vor lăsa să treacă puțin timp, vor apărea mai multe femei care să depună plângeri. Până atunci, e pregătit să continue cu procesul ei de contestare a proprietății exclusive a lui Max asupra brevetelor pentru Beautiful You.

Acesta e un alt motiv să se aventureze în seara asta în oraș ca să se distreze. Mâine, Penny se va confrunta cu partenerii seniori de la BB&B și va fi obligată să dea o depoziție.

La Yale Club, Penny admiră felul relaxat în care își poartă Tad smochingul. El îi salută pe unii dintre cei mai bogați oameni din New York ca pe niște vechi prieteni. E numai bun de soț, asta e sigur. De n-ar mai insista totuși cu sexul vaginal. În rest, au făcut cam tot ce se putea face, însă Penny nu poate risca să-l rănească. Şi nici nu are chef să-i explice temerea ei crescândă.

Cufundată în astfel de gânduri, Penny se ciocnește de un alt oaspete. Se varsă câteva picături de șampanie, dar nimic ireparabil. Bărbatul înalt, cu barbă, i se pare cunoscut.

— Ești Penny Harrigan, nu? o întreabă el, întinzându-i mâna. Sunt Pierre Le Courgette.

Este romancierul premiat care era iubitul lui Alouette la momentul morții ei.

— A fost foarte trist, zice el.

— Trebuie să-ți fie foarte dor de ea, îi spune Penny strângându-l ușor de braț. Era foarte frumoasă.

— Să nu mă înțelegi greșit, nu am fost amanți, zice el pe un ton de regret.

Penny a așteptat ca el să spună mai multe.

— Am încercat de multe ori, a recunoscut el. Dar nu am putut să o cunosc în felul ăla.

Penny e cuprinsă de groază. Îi vine în minte sângele care țâșnea din penisul erect al atacatorului ei de la metrou.

— Ceva... dinăuntrul lui Alouette a mea..., începe el, însă vocea i se stinge din cauza suferinței.

— Te-a înțepat ceva? se aventurează Penny să-i termine confesiunea.

— Înțepat? întreabă el, nedumerit de cuvântul în engleză.

— Ca un harpon, îl încurajează ea. Ceva ți-a împuns penisul.

În ochii bărbatului apare o sclipire de înțelegere.

— *Oui!*[26] exclamă el. *Mon Dieu!*[27][2] Era ceva ascuns acolo, la ea în *chatte*[28]. Era convinsă că Maxwell a lăsat în ea vreun dispozitiv, deși medicii nu au reușit să descopere nimic. Draga mea, ce știi despre problema lui Alouette? o întreabă el apucând-o ferm de cot.

Penny se trage înapoi, clătinându-se. Încăperea se învârte cu ea. Ăsta era secretul pe care intenționa să i-l spună Alouette când urmau să ia prânzul împreună?

Chiar atunci, Tad apare lângă ea și își strecoară posesiv un braț în jurul taliei ei, spunând:

— Cred că s-a făcut ora de culcare pentru cineva.

O ține atât de strâns, încât Penny îi simte erecția prin țesătura subțire a pantalonului de la smoching.

Ei, iată-l făcând din nou asta. O presează să facă sex cu el. Din simpla enervare crescândă pe care i-o provoacă insistența lui, Penny mai că e gata să-l lase să profite de această ocazie periculoasă.

A doua zi, la etajul 65, așezată într-o sală de ședințe în care în trecut a cărat nenumărate scaune în plus, Penny dă o depoziție. Singurul angajat al firmei care nu e de față e Monique. Biata Monique este încă baricadată în dormitor. Altfel, Penny e complet înconjurată de asociați și parteneri. Ochii lor nerăbdători o scrutează în căutarea oricărei urme de falsitate. Orice tic nervos ar putea da de înțeles că minte. Un microfon îi amplifică vorbele prin care descrie prima seară când Maxwell a umplut-o cu irigatorul cu șampanie roz. O stenografă ia notițe, la fel de repede cum obișnuia să facă și Max.

Majoritatea colegilor ei de birou ascultă vrăjiți. Fălcile li se lasă în jos, a neîncredere, când Penny

descrie șovăitor procedeul prin care Maxwell îi lovea ușor cervixul până îi isca spasme zguduitoare de plăcere.

Din când în când, Brillstein o bombardează cu întrebări, pentru a o pune la încercare.

— Domnișoară Harrigan, ați spus mai devreme că domnul Maxwell a băgat o mână în interiorul orificiului dumneavoastră vaginal. Cum e posibil așa ceva?

Amintirea o șochează și o excită pe Penny.

— Nu știu, bălmăjește ea, sub privirile atente ale întregii firme.

— Nu te grăbi, scumpo, o liniștește Tad. Te descurci minunat! zice el, făcându-i cu ochiul și ridicând rapid degetul mare în sus, pentru a-și întări afirmația.

— Domnișoară Harrigan, ați spune că anatomia dumneavoastră era în mod deosebit adecvată pentru o explorare atât de vastă? continuă Brillstein fără milă.

— Mă întrebați dacă sunt o ușuratică? se ofensează Penny.

— Vă întreb dacă dumneavoastră ați contribuit la procesul de cercetare prin vreo calitate unică, zice arogant Brillstein.

— Au fost dăți când aproape că *am murit,* ripostează Penny, încercând să nu se foiască sub privirea lui pătrunzătoare.

— De durere? o întreabă Brillstein cu ostilitate.

— Nu tocmai.

Cum are ochi ațintiți asupra ei din toate direcțiile, singurul loc sigur spre care se poate uita Penny este podeaua.

— Ați menționat că domnul Maxwell a efectuat un studiu exhaustiv în materie de erotism..., schimbă Brillstein direcția.

Penny le povestește în schimb tot ce reușește să-și aducă aminte despre diverșii *swami* și curtezane de care i-a pomenit Max. O descrie pe Maica Barbă-Sură, principalul mentor al lui Max, și le spune că acea femeie remarcabilă trăiește sus pe culmile Munților Himalaya, într-o peșteră de pustnică, și că el s-a dus în căutarea ei. Penny relatează cum i-a predat bătrâna maestră elevului ei miliardar tehnici erotice datând din zorii omenirii. Penny nu o menționează pe Clarissa Hind și nu spune că președinta, care a sfârșit atât de tragic, a îndemnat-o să o caute și ea pe băbătia legendară, ca să învețe de la ea. De

ce să târască memoria bietei președinte în această discuție?

— Dacă întrebările mele par ostile, domnișoară Harrigan, vă rog să înțelegeți că vă fac o mare favoare, o întrerupe Brillstein din nou. Echipa de avocați care îl va apăra pe domnul Maxwell nu va fi deloc mai îngăduitoare cu dumneavoastră.

Penny își adună puterile. Așteaptă cu umerii drepți și bărbia ridicată.

Brillstein se uită răutăcios la ea.

— Spuneți că i-ați permis domnului Maxwell să vă stimuleze anal într-un restaurant franțuzesc elegant?

Brillstein se desfată adresându-i întrebări dificile. Îi studiază trupul în același mod în care nenumărați necunoscuți bogați au încercat să îi descifreze tainele erotice la petrecerile pariziene. E evident că presupune că Penny e o nimfomană nebună.

— Eu și Maxwell eram parteneri de cercetare, îi răspunde ea pe un ton glacial.

Penny simte că Brillstein se pregătește să iasă la înaintare cu artileria grea. În ciuda aerului condiționat, sala de ședință pare o saună. Bărbații se trag de guler și își slăbesc nodul de la cravată. Cele câteva femei par să leșine, punându-se în locul ei, și își fac vânt cu documentele pe care le au la îndemână.

— Este adevărat, începe Brillstein, consultându-și notițele, că pe 17 aprilie, între orele 7:00 și 8:00 p.m., ați afirmat față de domnul Maxwell că ați avut parte de 57 de orgasme provocate de ceea ce acum numiți „cercetare”?

Penny înlemnește. E adevărat, însă Brillstein nu are de unde să aibă acele cifre. Ea nu le-a pomenit. Ar putea să știe toate astea doar dacă a stat de vorbă cu Maxwell însuși. Dându-și seama de asta, o trece un fior de gheață: Brillstein s-a aliat în taină cu Max.

Încurajat, Brillstein insistă cu argumentul lui:

— Timp de o oră în cap, ritmul dumneavoastră cardiac a avut o medie de 180 de bătăi pe minut. Apelând la notițe, citește: Ritmul respirator a fost de 191 de respirații pe minut.

E clar că aceste informații sunt obținute din carnețelul lui Max. Brillstein continuă:

— Asta nu vi se pare o răsplată suficientă pentru participarea dumneavoastră la așa-zisul experiment? întreabă el, rânjind mulțumit de sine, în vreme ce ochii lui ca niște mărgici o provoacă să îndrăznească să-i nege deducția.

Fără a aștepta răspunsul lui Penny, partenerul senior al firmei apasă un buton instalat pe tăblia mesei din sala de ședință. Din tavan coboară rapid un ecran de proiecție. Un alt buton trezește la viață video-proiectorul, iar niște oameni care nu se văd scot cuvinte și țipete. Mărit monstruos, trupul unei femei goale umple ecranul. Se rostogolește pe spate între perne din satin alb, apucând strâns așternuturile. Dintre coapsele ei iese mânerul unui obiect roz-aprins. Când zbaterea ei înnebunită amenință să scoată instrumentul roz, în cadru pătrunde mâna unui bărbat nevăzut, care-l apasă înapoi la locul lui. Pe un deget are un inel în care e montat un rubin uriaș.

E mâna lui Max. Penny e cea de pe ecran, zvârcolindu-se ca o hotentotă excitată.

— Cum explicați *asta,* domnișoară Harrigan? întreabă Brillstein, rânjind spre înregistrarea video și țipând pentru a se face auzit peste șuvoiul ei de gemete.

Penny se uită spre Tad, în căutare de sprijin, dar el și-a întors fața. Cu coatele sprijinite pe genunchi, își acoperă chipul cu palmele, clătinând disperat din cap.

Una e să discute despre procesul de testare într-o legaleză elevată, și cu totul altceva să o vadă pe Penny zvârcolindu-se, aproape înnebunită de orgasme animalice, incontrolabile... scuipând obscenități... nu seamănă deloc cu o cercetătoare sârguincioasă, care trudește din greu. În acest moment cumplit de umilitor, pe când zecile de minți de juriști se întreabă dacă Penny e o co-inventatoare nedreptățită sau doar o știoarfă destrăbălată, ea aude un zgomot familiar. Un bubuit puternic răsună dintre zgârie-norii de birouri care înconjoară clădirea lor. Un elicopter se pregătește să aterizeze pe acoperiș, două etaje mai sus.

Penny nu trebuie să întrebe. Ştie cine vine.

Înregistrarea video se oprește. Ecranul dispare sus în tavan.

— Domnilor, trecem la altceva? În după-amiaza aceasta mai avem de luat o depoziție lungă, anunță

Brillstein.

În timp ce avocații obosiți se ridică de pe scaune și încep să iasă din încăpere, Brillstein îi întinde mâna lui Penny, spunând:

— Dacă nu te deranjează un mic sfat, domnișoară, cred că ar fi o nesăbuință din partea ta să dai curs acestei acțiuni în instanță.

Penny îl lasă să o conducă spre ușă. Când se despart pe coridor, el o întreabă dacă îi poate face o favoare. Înlemnită și amuțită, Penny aprobă din cap.

— Dacă ești amabilă, te rog spune-i prietenei tale Monique că e concediată, îi cere el pe un ton disprețuitor.

— Te rog, nu fi supărată pe mine, scumpo!

E mama lui Penny, care o sună din Omaha.

Când a sunat telefonul, Penny stătea la masa din bucătărie și citea ziarele. Toate știrile de azi sunt despre răposata președintă. Oficial, Casa Albă nu oferă nici o explicație, însă o comisie menită să clarifice faptele și-a înaintat raportul. În concordanță cu protocoalele de securitate, comandantul suprem nu era niciodată percheziționat sau trecut prin detectoarele de metal. S-a presupus întotdeauna că președinta ar fi ținta. Nu trăgătorul. Hind a fost ambele. Vicepreședintele – un bărbat, desigur – a fost numit rapid în funcție și și-a depus jurământul. Experții bombastici din emisiunile de la radio pun sinuciderea pe seama menopauzei.

Cum arma era atât de aproape de microfon, zgomotul a fost asurzitor. Lui Penny încă îi țiuie urechile, așa că trebuie să se concentreze ca să audă ce spune mama ei din Omaha.

— Am cumpărat unele dintre chestiile alea de la Beautiful You, zice casnica din Nebraska, drămuindu-și cu atenție vorbele.

Penny își ține răsuflarea.

După această mărturisire, glasul mamei ei se transformă într-un chițăit strident, ca de fetiță.

— De ce nu mi-ai spus? exclamă ea. Senzația e incredibilă! De-asta m-a făcut Dumnezeu femeie!

Penny încearcă să intervină, însă nu reușește să scoată o vorbă.

— Taică-tău a stat bosumflat în atelierul lui toată săptămâna. Nu sunt făcute să dureze, nu-i așa? întreabă ea mai rușinată.

— Care s-a stricat? o întrerupe Penny.

Aproape că o aude pe mama ei cum roșește.

— Numai Dumnezeu știe cum testează inginerii ăia durabilitatea produselor. Eu le-am făcut un test de anduranță foarte intens. Mai rău decât le-a făcut John Cameron Swayze ceasurilor Timex.

Penny își amintește vag de sloganul reclamei la ceasuri: „Îi faci de petrecanie, și el tot ticăie”[29].

— Până să se strice, m-am distrat ca niciodată în viață, zice mama ei cu glasul întretăiat.

— Ce dispozitiv era? întreabă Penny, încrucișându-și degetele și rugându-se în sinea ei: „Te rog, să nu fie Libelula”

— Era Libelula.

— Mamă! protestează Penny.

— Ţi-ai luat o pereche de pantofi din ăia noi, după care se dă în vânt toată lumea? sporovăiește mai departe mama ei, fără să o ia în seamă pe Penny. Cu logoreea entuziastă a unei adolescente, adaugă: Ei bine, poți să zici că sunt nebună. Pantofii ăia sunt foarte urâți, însă reclamele TV mă zgândăresc pe dinăuntru. Numai când văd pantofii ăia la televizor, simt fiori de plăcere.

Mai devreme în timpul zilei, Penny a bătut la ușa de la dormitorul colegei ei de apartament. Nu avea inima să-i dea vestea că au concediat-o pentru că a lipsit prea mult. În schimb, a stat pe hol și a zdrăngănit mânerul rotund încuiat al ușii, repetând:

— Deschide!

Şi-a pus urechea la ușă și a ascultat zumzăitul rău-prevestitor ce se auzea dinăuntru.

— Deschide! i-a cerut ea lui Monique. Ai nevoie de ajutor.

În cele din urmă, ușa s-a întredeschis. Duhoarea era oribilă. Ușa s-a crăpat doar cât să apuce Penny să vadă o față scheletică, încadrată de codițe în neorânduială.

— Fato, tre’ să te duci să-mi iei niște baterii, i-a spus craniul, cu voce hârșâită.

Apoi ușa s-a trântit la loc. Încuietoarea s-a închis cu un țăcănit. Penny a auzit din nou zumzăitul înăbușit.

O scoate din minți că, acum, propria ei mamă e amenințată de aceeași obsesie terifiantă. Încercând să îndrepte spre altceva atenția femeii mai în vârstă, Penny o întreabă:

— Ai verificat numerele alea vechi din *National Enquirer,* așa cum am vorbit?

Mama ei nu răspunde, nu imediat. S-ar putea să fie doar închipuirea lui Penny, dar i se pare că aude un zumzăit îndepărtat.

— Mami, tati folosește fierăstrăul electric? întreabă ea.

— Am tot vrut să-ți spun, s-ar putea să te sune taică-tău, zice mama ei. Vocea ei devine o șoaptă când adaugă: Vrea să mă bage în cămașă de forță și să mă expedieze la balamuc. Doar pentru că mă satisfac prea mult, șuieră ea exasperată.

— Documentarea despre tabloid, mami? insistă Penny. Urma să cauți informații despre copilăria lui Maxwell...

— Ce faci diseară? schimbă mama ei vorba.

Penny numără 131 de bătăi pe minut.

— Diseară?

Trebuie să testeze ceva.

— Invit un prieten pe la mine.

— Cineva special? o întreabă mama ei.

— Da, răspunde Penny, fără pic de ironie în glas. Îmi petrec seara cu cineva foarte special.

Brillstein trebuie să-i fi văzut numele pe afișaj, căci i-a răspuns de la al doilea țârâit.

— Da? a spus el cu glas scăzut, răgușit de dorință.

— Scumpule? Cine sună la ora asta? se aude în fundal un glas de femeie.

— Nimeni, strigă el cu receptorul depărtat de gură. Doar de la serviciu. S-ar putea să trebuiască să dau o fugă la birou pentru câteva ore.

După ce-i dă adresa cu voce mieroasă, ca un tors de pisică, Penny închide și se duce repede în dressing. Dă iama prin dulapurile enorme, căutând cel mai scandalos neglijeu. Într-o rundă de cumpărături la Paris a strâns zeci de body-uri și de neglijeuri în culori țipătoare, în speranța că vreuna îi va stârni lui Maxwell dorința. Nici una nu a reușit. Însă în seara asta alege o fâșie îngustă de

pene de marabu, vopsite meșteșugit în purpuriu-închis. Aceasta îi șerpuiește în jos pe torsul altminteri gol, lăsându-i sânii expuși și ascunzându-i doar parțial vulva.

Cu câteva clipe înainte să ajungă Brillstein, aprinde candelabrul din foaier și se așază într-o poziție care să permită luminii să-i proiecteze umbra pe interiorul ușii din sticlă mată de la intrare. Așteptând acolo, își curbează șoldurile astfel încât conturul să-i pară ispititor din stradă.

Stă în picioare, unduindu-se pe tocurile ridicol de înalte – o altă cumpărătură care spera să îl atâțe pe Max. Gata, și-a întins capcana. Se aude soneria de la ușă. *Ding-dong!*

— E deschis, strigă Penny, cu cea mai incitantă voce pe care și-o poate lua.

Brillstein intră împingând ușa cu umerii, gâfâind de parcă ar fi alergat tot drumul. Văzând-o în toată splendoarea ei acoperită în marabu, plescăie de plăcere din buzele zbârcite și zice:

— Ei, exact cum am bănuit... Ești o târfuliță deșucheată, până la urmă.

Penny se ferește de asaltul lui. Ademenindu-l prin încăperile spațioase, își lasă mâinile să se plimbe pe rotunjimile mătăsoase ale propriului trup.

— Oh, domnule Brillstein, oh! exclamă ea, chicotind și ferindu-se din nou de atingerea lui. De câtă vreme aștept să se întâmple asta!

Prostănacul libidinos își dă deja jos haina, cămașa și pantalonii. Se ține după ea pe lângă canapele și mese, dar ajunge mereu cu o secundă prea târziu ca să pună labele pe pielea ei tânără și elastică.

Momindu-l, Penny îl întreabă cu o timiditate prefăcută:

— Lucrați pentru Maxwell?

Chicotește și o ia repede din loc.

Brillstein zâmbește superior. Își șterge saliva de la gură cu dosul palmei decolorate. Arată ca un motan gata să înfulece un canar foarte sexy.

Bosumflându-se, prefăcându-se jignită, Penny se sustrage altei tentative de a pune mâna pe ea și îl întreabă:

— Cum de știați atât de multe detalii despre însemnările lui Max?

Boxerii lui marca Brooks Brothers sunt ridicați ca un cort în direcția ei, iar șoldurile lui păroase, porcine, deja se mișcă ritmic, anticipând nestăpânite. Fesele lui ofilite se încordează, împingându-i în față organele genitale mărite. Din gât îi ies scurte gemete frustrate.

— Lasă-mă să te prind și îți spun tot, îi promite el.

Penny îl conduce la etaj, spre dormitorul ei. Acolo, se preface excitată, gemând și zvârcolindu-se în felul acela fals care îl înfuria pe Maxwell. Brillstein nu pare să observe că ritmul ei cardiac rămâne neschimbat. Și nici că nu transpiră. Se urcă deasupra ei pe pat și îi depărtează picioarele cu forța. Dându-și jos boxerii, nu se preface deloc că ar vrea să-i ofere plăcere. Din penisul lui erect se prelinge o secreție mucoasă și transparentă atunci când o atinge cu el. Mânjindu-i cu ea pielea lipsită de păr, el zice cu voce joasă:

— Cât de catifelată! Cât de catifelată!

Își scuipă în palmă și o unge cu salivă scârboasă. Are ceva dificultăți în a ochi o țintă în mișcare, așa că Penny stă nemișcată când el o pătrunde.

Împingând o singură dată, el își vâră membrul în ea pe toată lungimea. Penny îl apucă zdravăn de carnea fleșcăită și îl strânge bine, pregătindu-se pentru ce e mai rău. În tot acest timp, se roagă ca teoria ei să se confirme.

Și așa se întâmplă. Înainte să apuce să se retragă ca să se împingă în ea a doua oară, Brillstein începe să urle ca un mistreț din Nebraska înjunghiat. Se zbate să scape, dar degetele ei puternice îi țin bine carnea între picioarele ei. Indiferent ce o fi, ceva dinăuntrul ei îl rănește și Brillstein imploră să fie eliberat. Mâinile lui pătate o împing și o lovesc, dar Penny îl ține strâns.

— Spune-mi! îi cere ea, ridicându-și șoldurile pentru a-l păstra adânc în camera ei de tortură vaginală. Spune-mi ce face Max!

Brillstein urlă. Indiferent ce o fi pus Max înăuntrul ei, își face datoria de câine de pază.

— A avut ceva de-a face cu moartea lui Alouette? A omorât-o din cauza procesului pe care i l-a intentat?

— Da, țipă Brillstein. Mă rănești!

— Și moartea ei are legătură cu Beautiful You? întreabă Penny, urlându-i fix în fața roșie, schimonosită de durere.

— Nu știu!

Bărbatul plânge în hohote, tresărind ritmic de parcă bărbăția îngropată în Penny i-ar fi înțepată de roiuri de viespi.

Lui Penny nu-i pasă dacă Brillstein sângerează în ea. Cea mai bună prietenă și scumpa ei mamă se află în pericol. Milioane de femei sunt amenințate. Continuându-și interogatoriul, supunându-l unui tir de întrebări incomode, exact cum a făcut și el cu ea când i-a luat depoziția, îl întreabă:

— Care e planul diabolic al lui Max?

— Nu știu! se văicărește el.

Auzind asta, Penny eliberează din strânsoarea de moarte fundul plin de transpirație al lui Brillstein, iar partenerul senior al firmei se smulge din îmbrățișarea ei.

— Poate că ți s-a deplasat steriletul, zice el printre dinți, sângerând din abundență.

Ducându-se la baie după spirt și vată, Penny nu se poate abține să se simtă răzbunată. Mărturisirea lui Brillstein i-a confirmat cele mai sumbre bănuieli. Chiar există o conspirație. Când îl tamponează cu antisepticul usturător pe părțile sensibile, șeful ei țipă ca din gură de șarpe. Bărbatului încă i se prelinge sânge pe interiorul coapselor, dar Penny trage o valiză din dressing și începe să o umple cu haine marca Vera Wang. În același timp, îi ordonă telefonului:

— Siri, închiriază-mi un avion de pe JFK spre Nepal, cu escală în Omaha, Nebraska. Pentru când? Pentru seara asta!

Înainte să iasă val-vârtej din locuința ei, Penny îl dă afară pe ușă pe șeful ei dezbrăcat și sângerând, cu hainele în brațe. Se duce, de asemenea, și bate la ușa lui Monique, spunând:

— Mo? M-auzi?

Se apucă să-i vâre niște Pop Tarts cu afine pe după ușa crăpată, îndemnând-o:

— Mănâncă ceva. Şi încearcă să bei destulă apă. Mă întorc cât de repede pot.

Drept răspuns, nu aude decât zumzăitul înfundat ce răsună de zile întregi din dormitorul lui Monique.

Alergând prin aglomeratul JFK, observă distrată că nu zărește nici o altă femeie. De la vânzătorii de bilete

până la călători, toți sunt bărbați. După toate aparențele, femeile nu mai există în sfera publică.

Pentru a nu atrage atenția bărbaților ostili – New York-ul se transformă într-un butoi cu pulbere sexual –, s-a îmbrăcat prevăzătoare într-un costum vintage cu pantalon de la Yves Saint Laurent. Ţinuta e un pic bărbătească, mai ales în combinație cu puloverul alb pe gât, cu dungi, care îi micșorează bustul splendid. Și-a strâns părul bogat într-un coc răsucit sub o bască marinărească și nu s-a dat decât cu o picătură de luciu pe buze. Dacă ar atrage privirea unui necunoscut care trece pe lângă ea, ar semăna doar cu un tânăr marinar îmbrăcat în pas cu moda, aflat în permisie pe uscat.

Indiferent cine anume de la BB&B i-a dat de veste președintei Hind despre iminentul proces, pare-se că aceeași sursă a strecurat știrea și presei de scandal. Pe standurile de presă din aeroport, titlurile tipărite cu litere mari anunță zgomotos: „Cenușăreasa Penny Harrigan inventează jucării sexuale!" Articolele de pe prima pagină îi relatează pe larg afirmațiile, cum că zonele ei erogene ar fi perfecționat dispozitivele Beautiful You. Fiecare ziar a însoțit articolul cu o fotografie cu capul lui Penny adâncit într-o pernă de satin alb. Ochii ei crucișați și limba scoasă din gură confirmă că sunt capturi de pe înregistrarea video făcută de Max la Paris. Imaginile sunt uimitor de sexy, dar nu prea o fac pe Penny să semene cu geniul ergonomie care pretind tabloidele că ar fi.

Așezată în siguranță în cabina plușată a avionului privat închiriat, Penny își deschide laptopul și începe să navigheze pe internet. Îi ia doar câteva secunde să-și confirme cele mai negre temeri. Pentru prima oară în istoria sa, Organizația Națională a Femeilor își anulează conferința anuală din lipsă de participante. În urmă cu șase săptămâni, lista de înscriere era aproape plină, dar în zilele de după lansarea gamei Beautiful You toate delegatele și-au anulat planurile de a mai lua parte la lucrările conferinței. Unele au menționat probleme personale presante de care doreau să se ocupe. Restul au afirmat că explorează metode alternative de împlinire de sine. Indiferent de motiv, în lipsă de membre active și de conferință, ONF se clatină pe marginea prăpastiei inexistenței. La fel, când Penny sună la biroul național al

Ligii Femeilor care Votează, un mesaj înregistrat îi spune că organizația se confruntă cu un deficit temporar de personal și va fi închisă pe o perioadă nedeterminată. Membrii de sex feminin ai Senatului și Camerei Reprezentanților lipsesc la apelul nominal de aproape o săptămână.

În inima lui Penny încolțește teama, dar își continuă navigarea.

Într-un articol aparent fără legătură cu celelalte, toate femeile care fac parte din lotul olimpic al SUA s-au retras. Toate marile sportive – de la jucătoarele de hochei pe iarbă la gimnaste și patinatoare – aleg să stea acasă, departe de șansa de a câștiga medalia de aur. Un alt articol descrie cum toate altistele și sopranele din Corul Bisericii Mormone au lipsit nemotivat.

Rate de absenteism de aproape 100% sunt raportate în rândul femeilor din cadrul tuturor profesiilor ce presupun ajutorarea semenilor[30].

Între timp, potrivit site-urilor care se ocupă de afaceri, cotația la bursă a corporației DataMicroCom a ajuns la niveluri uriașe. Toate companiile din cadrul ei, mai ales Beautiful You, raportează vânzări-record.

La Omaha, la terminalul sosiri, o așteaptă o dubiță albă venită să o ia de la aeroport.

— Penny! o strigă cineva de pe scaunul șoferului.

E tatăl ei.

— Pen-Pen, de ce ești îmbrăcată ca un marinar? o întreabă el, cu un aer nedumerit.

Ușa laterală a dubiței se deschide glisând. Un necunoscut care stă pe vine înăuntru îi strigă:

— Urcă repede! Trebuie să mergem să o salvăm pe mama ta! zice el, făcându-i semn să-i dea valiza.

Pe bărbat îl cheamă Milo și a fost conducătorul filialei locale a organizației Promise Keepers, pe care o frecventa tatăl ei. Dubița este a lui, iar în spate e în mare parte goală, cu excepția unei truse de prim-ajutor, a unor pături și a unui ghem rău-prevestitor de frânghie din nailon. În timp ce tatăl ei conduce pe străzile tăcute, nocturne, din Omaha, Milo și Penny cercetează cu atenție trotuarele și aleile după femeia dispărută de acasă. Milo înfige acul unei seringi prin capacul din cauciuc al unui flacon și o umple cu un lichid

transparent, într-un cartier rău famat, zăresc o femeie într-un halat de baie, care împinge cu zgomot un cărucior cromat pentru cumpărături. Părul îi atârnă pe față. Are ochii umflați și urduroși. Picioarele goale sunt pline de murdărie. În coș stau în echilibru precar o varietate de produse Beautiful You roz, decolorate și murdare. Pe o parte a căruciorului a fost lipit cu bandă adezivă un anunț scris cu o cariocă neagră, cu litere de mână, care zice: „Lucrez pentru baterii”.

— Oprește aici, șoptește Milo. N-o speria.

Milo deschide portiera înainte ca mașina să se oprească de tot. Femeia de lângă cărucior nici nu apucă bine să le observe prezența, că Milo se și năpustește asupra ei cu o pătură desfăcută larg în mâini. O aruncă pe ea, apoi cei doi cad la pământ. Femeia țipă, luptându-se cu Milo, dar el o ține bine înfășurată în pătură.

— Frânghia! strigă el. Adu-mi rola de bandă adezivă!

Penny se trage înapoi în dubă, dar tatăl ei sare de la volan și ia repede ghemul de frânghie. Împreună, cei doi bărbați o ridică pe femeia în halat de baie și o cară iute în spatele dubei, în tot acest timp, ea țipă:

— Nu fără jucăriile mele! Lăsați-mă să-mi iau jucăriile!

Milo închide ușa grea a mașinii și tatăl lui Penny apasă pe accelerație, demarând cu scârțâit de roți. Distanța dintre ei și căruciorul de cumpărături abandonat împreună cu trista lui încărcătură se mărește tot mai mult.

Răpirea a durat mai puțin de 90 de secunde. În bezna din spatele dubei, femeia răpită continuă să țipe, până când Milo îi înțeapă brațul cu seringa.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta, scumpo, îi zice tatăl ei, încă respirând cu dificultate, dar conducând mai încet.

Abia acum o recunoaște Penny pe nenorocita sedată, legată fedeleș și întinsă pe jos. E mama ei.

— Uită-te la ea, biata femeie! zice Milo plin de compasiune, punându-i bandă adezivă peste gură. Trebuie să o deprogramăm.

Trec pe străzi pitorești și prin cartiere pe care Penny și le aduce aminte din copilărie. Tatăl îi povestește cum mama ei a luat-o razna rapid. El și ceilalți membri ai

bisericii lor au încercat să intervină și au discutat serios cu ea despre mania ei pentru produsele Beautiful You, dar a negat că ar avea o problemă. În seara asta o vor duce acasă, unde o pot ține sub influența tranchilizantelor cât timp va fi supusă unei serii de ședințe de hipnoză și de terapii prin aversiune, care să o ajute să-și controleze comportamentul autodistructiv.

Penny nu se miră că nu a reușit să o recunoască pe nebuna care țipa ca din gură de șarpe. Chipul mamei ei este pământiu și ridat de extenuare. Acasă, îi cară cu grijă trupul legat sus pe treptele de la verandă și intră pe ușa din față. După ce pacienta a fost dezbrăcată de haine și i s-au legat gleznele și încheieturile de la mâini de stâlpii unui pat din pod, pentru propria-i siguranță, Penny se aventurează la subsol, unde colecția din *National Enquirer* a mamei ei umple rafturile de sus până jos. Fiecare raft este etichetat cu lunile și anii care corespund numerelor mai vechi, însă Penny nu e nevoită să caute prea departe. Într-un teanc sunt puse deoparte numerele care conțin informații legate de C. Linus Maxwell. „Fii binecuvântată, mami", se gândește Penny. Până aici a ajuns sărmana captivă în cercetarea ei, reușind să selecteze aceste exemplare prețioase din miile de numere ale ziarului pe care l-a colecționat în ultima jumătate de secol.

După ce își face o binemeritată cană de cacao, Penny cară ziarele la fotoliul preferat de lângă șemineul din living și începe să citească.

Nu se găsesc prea multe informații recente. Maxwell s-a născut pe 24 ianuarie 19..., la Centrul Medical Harborview din Seattle, cu numele complet de Cornelius Linus Maxwell. Nu există nici o mențiune cu privire la tatăl lui. Mama sa l-a crescut singură. Nu a mai avut alți copii în afară de el.

A urmat cursurile Universității din Washington, dar a renunțat la studii în anul trei, când i-a murit mama. S-a zvonit că le-ar fi abandonat pentru a-și face ucenicia la un mistic din Himalaya. Bârfele mai insidioase spuneau că ar fi umblat prin bordeluri și unități medicale secrete din multe locuri îndepărtate, unde se putea cumpăra orice. Fie că a fost vorba de sex imoral sau de droguri sintetice, un lucru e cert: Corny Maxwell a dispărut timp

de șase ani. La câteva luni după ce a reapărut, s-a aliat cu tânăra și ambițioasa Clarissa Hind.

Într-un număr de acum zece ani, secțiunea de afaceri din *Enquirer* publică primul dintr-o serie de zece articole despre proiectele de cercetare aflate în derulare la DataMicroCom. Pe parcursul următoarelor, tabloidul detaliază cum a devenit Max un pionier în domeniul tehnologiei roboților minusculi. Denumiți „nanoboți" sau „naniți", aceștia sunt niște roboți atât de mici, încât se măsoară în milionimi de metru. Abia dacă sunt cu puțin mai mari decât moleculele. Știința a plictisit-o dintotdeauna pe Penny, însă lectura i se pare fascinantă. Principala aplicație a nanoboților este în medicină. Mai corect numiți „nanomediboți", acești roboți sunt atât de mici, că ar putea să se deplaseze nestingheriți prin fluxul sangvin sau căile neuronale și să repare țesutul vătămat la nivel molecular.

Un articol amănunțit din secțiunea de știință din *National Enquirer* completează imaginea. Unii nanoboți sunt proiectați să curețe vene și artere, îndepărtând acumulările periculoase de placă. Alte roiuri de nanoboți caută țesutul canceros și îl anihilează cu ajutorul chimioterapiei țintite prin căldură.

O voce slabă din capul lui Penny șoptește: „Iar unii nanoboți se scurg din produsele de îngrijire personală și pun stăpânire pe crura clitorisului tău!".

Penny caută și alte articole despre dezvoltarea nanoboților, dar lucrurile ajung într-un punct mort. După un deceniu de activitate inovatoare în domeniul roboților miniaturali, DataMicroCom pare să fi abandonat cu totul ideea. Un scurt articol ulterior citează spusele lui Max, cum că nanoboții nu ar fi rentabili din punct de vedere al costurilor. A închis departamentul de nanotehnologie și a redirecționat resursele către crearea și dezvoltarea mai profitabilei game de produse Beautiful You.

Șocată, Penny rememorează episodul din limuzina președintei. Fără nici un fel de stimul aparent, a simțit cum începe să se excite. Şi nu doar că se excita – se îndrepta spre orgasm, întreaga ei atenție era redusă la vârfurile sfârcurilor erecte și la clitoris. Doar vorbele liniștitoare ale președintei au convins-o să treacă cu calm prin valul mareic al freneziei erotice.

Se gândește la criza lui Alouette de pe scena Kodak Theatre. Şi la propria ei mamă confuză, incapabilă să mai raționeze, care zace acum legată de pat, la etaj. Produsul stricat e de vină: Libelula. Ideea pare nebunească, seamănă cu o conspirație pe care ar susține-o o feministă radicală. Însă este posibil ca jucăria să nu se fi stricat, ci mai degrabă să fi *născut.* Corpul i s-a despicat, eliberând roiuri de roboți microscopici, îndeajuns de mici cât să-și găsească drumul în sus, prin cervixul ei și apoi în uter. Îndeajuns de mici cât să treacă prin bariera sangvină în ovarele ei și să se deplaseze apoi prin sistemul nervos. Chiar și până la creier. Cine știe cum ar putea să-i afecteze comportamentul și percepțiile?

În timpul zborului de la New York, Penny a citit despre 20.000 de femei care au provocat o revoltă în Times Square, luptându-se între ele pentru șansa de a cumpăra un nou parfum. În mod similar, la Roma, cumpărătoarele se băteau să pună mâna pe o nouă cremă de față căreia i se făcea foarte multă reclamă.

Bineînțeles că radiografia pe care și-a făcut-o după ce a fost atacată pe peronul de la metrou nu a descoperit nimic. Nanomediboții sunt prea mici pentru a putea fi detectați de un instrument medical. Iar acum, își dă Penny seama, acum sunt implantați în zeci de milioane de femei din toate țările dezvoltate.

Dacă e să-l creadă pe Brillstein, și Max chiar a provocat moartea lui Alouette, atunci poate că nanoboții pot să facă mai mult decât să aducă plăcere. Poate că sunt capabili să și ucidă.

Penny își termină cana de cacao, apoi urcă încet scările până în pod. Pe întuneric, tatăl ei și Milo stau aplecați peste trupul gol al mamei ei, care se zvârcolește legată, gemând cu gura astupată cu bandă adezivă.

— Nu o putem vindeca, dar îi putem reduce obiceiurile autodistructive, zice Milo curajos. Bărbații îngenunchează de o parte și de alta a patului și încep să se roage încet, cu palmele lipite strâns. Pe noptieră sunt îngrămădite seringi și sticluțe de tranchilizant.

Privind cu atenție, deznădăjduită, Penny se întreabă dacă e posibil să aibă dreptate. Nanoboții ar putea fi în spatele isteriei sexuale a mamei ei.

— Tati, trebuie să plec, zice ea.

Tatăl ei ridică privirea, cu un aer abătut.

— Ştii, Pen-Pen, pe vremea când eu și maică-ta locuiam în Shippee, medicii ne-au avertizat că nu va putea avea niciodată copii.

Penny ascultă. Nu a mai auzit povestea asta. Se uită la ceas. Avionul particular o așteaptă deja pe pistă.

Privind în jos spre trupul neajutorat și amețit al soției lui, tatăl lui Penny continuă:

— Toți specialiștii pe care i-am consultat spuneau că n-o să aibă niciodată un copil. De aceea ai fost tu un miracol atât de mare.

Penny se duce lângă el și-l ia pe după gât.

— Tu ai fost micul nostru dar de la Dumnezeu, zice el, încă în genunchi, zâmbind în sus spre Penny. Pe un ton plin de speranță, adaugă: Dacă Dumnezeu poate să ne dăruiască o fiică atât de minunată ca tine... Tatăl ei întinde mâna și îi ciufulește părul, încheind: Atunci poate că o s-o scape și pe mama ta de această boală oribilă.

Milo se uită atent la ei, strălucind de credință. Mama dezbrăcată și nebună a lui Penny se află pe mâini bune.

— Rămâi, insistă Milo senin. Rămâi și gătește-ne ceva!

Penny își verifică mesajele de pe telefon.

— Pilotul spune că vremea se înrăutățește, se lasă ceața. Trebuie să plecăm în cel mult o oră.

— Unde? întreabă tatăl ei.

Bietul om. Întreaga lui lume se duce de râpă.

— În Nepal, răspunde ea pe un ton rece și ferm, cu glasul unei străine. Trebuie să merg în Nepal, repetă ea.

Iacul o cară pe Penny doar până la o anumită înălțime pe versanții stâncoși din Himalaya. După îndepărtatul cătun Hop Tsing, e silită să parcurgă ultimii cinci kilometri, aproape pe verticală, cocoțată pe spinările înguste și osoase ale șerpașilor. Şi nici măcar ei nu vor să o ducă până la capătul drumului. Mormăind blesteme ca să țină răul la distanță, o depun pe solul încins de soare și fac cale întoarsă. Când Penny protestează, un bărbat voinic îi arată cu degetul peștera din depărtare și bălmăjește isteric ceva în limba lui maternă.

Penny nu are de ales, trebuie să-și continue drumul singură. Pe când se cațără pe versantul sfărâmicios al muntelui, și-l imaginează pe Maxwell făcând același pelerinaj în tinerețe. La Paris, el i-a povestit că a stat mulți ani cu această stranie bătrână mistică. I s-a prezentat drept un învățăcel silitor, iar ea s-a învoit să-i arate cele mai ezoterice metode tantrice. Maxwell a spus că, în ciuda vigorii sale tinerești, anii aceia de sex mistic cu băbătia aproape l-au ucis.

De fapt – și acest amănunt o înspăimântă pe Penny – el zicea că peștera în care sălășluiește mistica e plină de scheletele bărbaților și ale femeilor pe care i-a omorât prin sex. Oasele le-au încremenit în poziții din Kama Sutra ce presupuneau contorsiuni insuportabile.

Cu valiza Louis Vuitton prinsă de spate cu o curea, ea urcă anevoios tot mai sus, agățându-se de punctele de sprijin din peretele vertical de piatră. Amintindu-și poveștile despre orgasme agonizante pe care i le-a spus Max, aproape că speră ca mistica să fi murit. A trecut un deceniu de când a fost văzută ultima dată. Vântul uscat și rece amenință să-i dezlipească vârful degetelor din crăpăturile înguste de care s-a apucat. Păsările locului plonjează spre ea, lovind cu ciocul și scurmând din gheare pentru a-și proteja cuiburile din apropiere. Mirosul de guano este extrem de puternic.

Ce poate să facă? Nu are de ales. Până și președinta a jurat că asta e singura metodă de a opri complotul lui Maxwell. Omorând-o pe Alouette în văzul întregii lumi, el a dovedit că poate să ucidă pe oricine, oriunde. Are milioane de ostatice, indiferent că ele o știu sau nu. Chiar dacă nanoboții ar fi descoperiți, ar fi prea târziu.

Numai Maica Barbă-Sură ar putea să ofere un antidot... un tratament... O pregătire care să contracareze legiunile de micro-roboți implantați.

O pală de vânt o zgâlțâie pe Penny, făcând-o să dea drumul rocilor de care se ținea cu putere. În disperare de cauză, își desface catarama de la cureaua Prada care îi ține valiza pe spate și o privește cum se prăbușește în abisul de sub ea. Pare să cadă preț de o eternitate, răsucindu-se încet în aer înainte să explodeze într-o izbucnire de haine viu colorate de la Anne Klein. Acum liberă să se miște în voie, Penny se cațără mai repede. Pe

la prânz, când se târăște prin gura peșterii, se simte epuizată. În grotă nu e nimeni.

Potrivit lui Max, Maica Barbă-Sură își petrece cea mai mare parte a zilelor ei însingurate strecurându-se pe stâncile abrupte ca să adune lichenii și mușchii ce alcătuiesc dieta ei sărăcăcioasă. Trăiește prădând ouăle păsărilor care își fac cuib pe stânci. Multe dintre leacurile și prișnițele ei afrodiziace sunt făcute din ciupercile sălbatice pe care le culege. Max spunea că femeia își petrece nopțile singură. Trăiește de două secole în pustietatea aceasta, explorând metode noi, tot mai eficiente, de a-și provoca plăcere. Acestea sunt tehnicile în care l-a școlit pe Max și pe care el le-a folosit pentru a produce gama Beautiful You.

Întocmai cum i-a descris el, peștera e populată de scheletele și cadavrele uscate ale unor oameni care par să fi murit cuprinși de orgasme cutremurătoare. Printre morți se află și anumite obiecte. Obiecte confecționate de mâna omului. Acestea sunt prototipurile grosolane a ceea ce Maxwell a perfecționat și testat pe Penny. Aici, meșterite din coarne uscate de ren și prinse laolaltă cu tendoane de animale, se găsesc invențiile erotice ale singuraticei Maici. Pentru a suporta nenumăratele nopți de izolare, ea a meșterit și perfecționat numeroase instrumente, ca să se poată satisface singură. Singurătatea ei nemărginită a făurit acest tezaur de unelte erotice.

Penny traversează peștera și le examinează. Unele, cioplite din roci vii[31], și lustruite până au căpătat o netezime sticloasă, sunt în mod evident concepute pentru a freca buretele perineal. Altele sunt confecționate din oase de păsări și modelate pentru a excita crura clitorisului, care înconjoară vaginul. Iar altele e limpede că se folosesc rectal.

Maleficul Maxwell. Dintr-o singură privire aruncată acestor ingenioase jucării sexuale, invențiile pustnicei, el trebuie să-și fi dat seama că puterea lor va copleși și înrobi femeia civilizată. Fiecare dintre ele este uimitoare în felul ei, și Penny se minunează examinându-le, fără să bage de seamă că o ființă cocârjată s-a cățărat la gura peșterii și se îndreaptă alene spre ea.

— Am un oaspete, zice ea cu glas spart, tremurător.

Penny se răsucește pe călcâie și vede o bătătie care seamănă izbitor cu scheletele și instrumentele din jur. Maica Barbă-Sură e ea însăși cioplită din oase și tendoane, o încâlceală de mușchi uscați și păr cărunt. Ochii îi strălucesc ca două bucăți de adular, complet albi sub pojghița groasă a cataractei. Trupul ei sfrijit este gol, iar claia de păr pubian cărunt și sârmos de la care i se trage numele a crescut atât de lungă, încât mătură pe jos între picioarele ei desculțe.

Maxwell i-a zis că femeia e oarbă. Zicea că Maica își găsește drumul să se cațere pe stânci și să vâneze bazându-se exclusiv pe simțul tactil și olfactiv. Recunoaște după pipăit fiece crăpătură și crevasă din acești munți. Cunoaște mirosul distinct al fiecărei văgăuni.

Femeia își înalță nasul și adulmecă aerul umed.

— Simt o păsărică tânără și proaspătă? zice ea cu glas tocit.

Penny rămâne stană de piatră. Își domolește respirația.

— Nu încerca să-ți ascunzi mirosul, o mustră baba. Au trecut mulți ani de când n-am mai avut un elev.

Dă jos din spinare o boccea zdrențuită și începe să scoată bucăți de mușchi din ea. Scoate cu grijă niște ouă mici și zice:

— Doar după cum miroși știu că ai venit aici de la New York, după ce ai făcut o oprire la Omaha.

Maxwell a avertizat-o că Maica poate să-și dea seama de întregul trecut sexual al cuiva doar gustând-i secrețiile genitale.

— Desfă-ți picioarele, îi zice baba, făcându-i semn să se apropie. Lasă-ți aroma să-mi spună toate adevărurile pe care tu nu mi le poți împărtăși.

Se mai apropie cu un pas, dar așteaptă.

Penny știe că nu are de ales. Mama ei și prietena ei cea mai bună s-ar putea să fie pe moarte. Un mare segment din populație are în corp o putere despre care refuză să creadă că există. Își dă încet jos pantofii Christian Louboutin. Apoi pantalonii comozi și bluza de la DKNY. În cele din urmă, și chiloții de la Agent Provocateur. Împăturește fiecare articol de îmbrăcăminte și apoi le pune cu grijă pe un pietroi.

Când e dezbrăcată complet, în afară de sutienul minune de la Victoria's Secret, Penny stă și așteaptă.

Maica Barbă-Sură se apropie de ea cu mers legănat. Mângâie coapsele lui Penny cu o mână pătată, tremurătoare, și șoptește cu voce răgușită:

— Ah! Nu ai păr deloc. Asta e o răutate de-a lui Maxwell?

Da, însă Penny e prea înspăimântată ca să vorbească. Dă aprobator din cap. Max a folosit metoda tribului aceluia uzbec, cu aloe și muguri de pin.

Maica Barbă-Sură se lovește ușurel cu vârful unui deget bătrân, plin de riduri adânci, pe pielea crăpată dintre sâni. Vânturile neîntrerupte, uscate și reci i-au întins sânii până când au devenit ca niște clapete din piele. Dă din cap și zâmbește ca pentru sine, spunând:

— Eu l-am învățat tehnica aia.

Fără să ezite în mângâierea ei, băbătia ridică același deget îndoit spre Penny. Introducând în ea doar vârful lui încovoiat, remarcă:

— Micuțo, ai un vagin așa de suculent!

Ca un bețișor uscat, noduros și sfărâmicios, restul degetului alunecă tot înăuntru, până la încheietură.

— Şi atât de sensibil! cârâie bătrâna. O să fii o elevă excelentă, draga mea!

În timp ce pustnica bicentenară o examinează, Penny încearcă să-și amintească toate lucrurile de pe lumea asta pe care le iubește. Lucruri precum plimbarea cu trăsura pe care au făcut-o ea și Tad în Central Park. Şi înghețata cu caramel. Şi filmele cu Tom Berenger. Se gândește la poșete Fendi și bâlciuri de vară cu scrâncioburi și vată de zahăr. Își amintește cât de mult a admirat-o pe Clarissa Hind și cât de emoționată a fost să o vadă pe prima femeie președinte depunând jurământul de învestitură.

Când nu mai reușește să dezgroape din memorie gânduri plăcute, Penny se zvârcolește, împotrivindu-se fără folos degetului bătrânei vrăjitoare. Pare să-i exploreze cele mai ascunse cotloane ale minții.

După ce o cercetează îndelung, degetul se retrage. Lucește doar o clipă în lumina slabă a peșterii, apoi dispare între buzele țuguiate ale babei. Sugându-l, aceasta scoate un mormăit atoateștiutor. Își trage degetul

din plisc și îl linge de mai multe ori cu limba ei pământie, după care spune:

— C. Linus Maxwell, el e cel care te-a învățat.

Află totul despre Penny din această singură mostră.

Bătrâna continuă:

— El te-a instruit în toate artele pe care le-a învățat de la mine. A fost cel mai strălucit elev al meu. Orice dascăl tânjește după un astfel de elev. Dar oamenii moderni sunt mult prea nerăbdători; ei caută doar cea mai rapidă cale spre orgasm. Nu au timp de o profesoară bătrână. Maxwell a avut timp.

Examinarea amănunțită a satisfăcut curiozitatea bătrânei mistice. În timp ce mâinile ei aspre continuă să o mângâie pe Penny, bătrâna zice:

— Da, l-am învățat pe Max arta erotismului celor din vechime. Vocea ei scârțâie precum balamalele ruginite ale unei uși care se deschide spre un loc groaznic. Îndeletnicirile acestea aproape că s-au pierdut, continuă ea. Nimeni nu mai vrea să dedice timpul îndelungat și sârguința necesare pentru a desluși artele iubirii carnale.

Maxwell a făcut-o. A fost bucuroasă că după mulți ani avea un elev pe care să-l învețe.

— Înainte de Max, nu mai avusesem un ucenic de șaizeci de ani. Îl chema Ron Jeremy.

Bătrâna continuă să-și lingă degetul, savurându-l în timp ce vorbește.

— Maxwell a deprins tot ce am avut eu să-l învăț. Se bucură de foloasele a tot ce am descoperit eu în secolele în care mi-am stimulat vintrele. Chipul bătrânei se înnegurează de uimire. Până și ochii ei orbi, albicioși, par să se întunece când zice: Iar acum folosește înțelepciunea sexuală veche de veacuri pentru a răni o mulțime de femei spre folosul lui.

Penny este uluită de puterea de pătrundere a misticei. Când bătrâna își întinde din nou degetul ca un bețișor, Penny îl încalecă bucuroasă și îl călărește cu entuziasm.

Gustând această nouă mostră, Maica Barbă-Sură spune:

— Te simți foarte vinovată. Ţi-ai trădat semenele. L-ai ajutat să își calibreze armele de control în masă.

Din cauza muncii tale, sclavele lui Maxwell sunt numeroase.

Auzind asta, Penny începe să plângă. Este adevărat. E groaznic, dar este atât de adevărat, încât nu și-a dat voie niciodată să o recunoască.

Bătrâna își suge degetul. Îl scoate din gură și plescăie din buze.

— Tu, Penny Harrigan, ai venit la mine ca să înveți, și astfel să poți lupta împotriva lui.

Limba pământie atinge degetul. Savurează ce adevăruri s-or fi ascunzând între ridurile sale.

— Îmi știi *numele*? Doar după gustul *secreților* mele? întreabă Penny, nevenindu-i să creadă.

Este prima oară când vorbește de când se află în peșteră, iar vocea îi răsună strident.

Pe buzele ofilite ale bătrânei apare un surâs.

— Ştiu multe lucruri, zice ea, făcându-i semn să se așeze pe un covoraș țesut din licheni uscați și din părul care i-a căzut de-a lungul timpului. Vino să stai jos. O să ai nevoie să-ți aduni puterile pentru pregătirea ta erotică. O să fac un ceai.

La fel cum s-a supus experimentelor lui Maxwell, sechestrată în apartamentul lui elegant, Penny se lasă în seama bătrânei în pustietatea cavernei din stâncă.

Penny n-a mai fost niciodată cu o femeie, dar ce fac ele e altceva. Nu s-a mai simțit vreodată atât de atrăgătoare ca acum, când trupul ei fraged și elastic stă lângă cel ofilit de vreme al bătrânei. Maica Barbă-Sură o învață, o instruiește în măreția sexului magic. Baba o mângâie neîncetat, fără milă, până când Penny strigă, țipând de parcă acele cuvinte ar fi ultimele pe care le-ar mai putea rosti pe pământ. Vrăjitoarea îi cere rareori să îi facă și ea același lucru, însă când i-o cere, Penny se achită cu nespus respect de sarcina de a-i isca plăcere bătrânei zbârcite. Iar când reușește să smulgă de la maestra ei fie și cel mai modest țipăt de plăcere, i se pare un extraordinar triumf.

Când pleacă să caute de mâncare, bătrâna maestră o încurajează să folosească numeroasele oase și pietre din jur pentru a-și meșteri propriile instrumente ale plăcerii. Fluturând un pinten din pene prinse de niște bețe cu

ajutorul unor șireturi din piele tare, bătrâna îi spune cu mândrie:

— Poate că astea par să semene cu versiunile vătămătoare pe care le-a schimonosit Maxwell, dar ele sunt menite să sporească energiile unei femei. Te vor face mai puternică, nu mai slabă. Făcându-i cu ochiul acoperit de cataractă, o liniștește pe tânără, spunându-i: Nu te vor epuiza. Dar trebuie să fii *disciplinată*! adaugă ea cu un rânjet, aplecându-se mai aproape de Penny. Apoi o avertizează: înțelepciunea erotică a celor din vechime este o povară prea mare pentru majoritatea oamenilor care o caută. Învățăceii ajung cu greu aici pentru a dobândi aceste deprinderi. Mulți mor răpuși de pericolele călătoriei, dar și mai mulți de propriile mâini, rânjește ea ușor întristată.

Îi povestește despre cum le aducea ouă, dar ei nu voiau să mănânce. Îi invita în patul ei din mușchi și pene, dar ei refuzau să doarmă.

— Așa stă treaba. Eu îi învăț câteva practici senzuale rudimentare, dar curând sunt măcinați de plăcerea pe care și-o provoacă singuri, încheie ea, ridicând resemnată din umeri.

Spre mirarea ei, într-o noapte, Penny își aduce mentora pe culmile unui orgasm prelungit, epuizant. Folosindu-și cu măiestrie limba și buzele, o excită pe iscusita babă până îi provoacă o criză de chiuituri înflăcărate. Sfrijita vrăjitoare a sexului se mișcă spasmodic în sus și în jos pe patul lor din crengi. Gingiile ei fără dinți bălmăjesc incoerent.

Penny prelungește chinul dulce până la limita cruzimii, apoi își domolește treptat asaltul asupra părților intime ale maestrei sale. În cele din urmă, încheindu-și misiunea, Penny își ridică fața umedă. Își șterge bărbia cu o bucată de mușchi absorbant.

— Spune-mi un secret, bătrânico. Spune-mi un secret sau mă apuc iar să te ling până o să înnebunești, îi cere ea babei pe un ton glumeț, căutându-i privirea.

Penny știe că maestra ei este peste poate de satisfăcută. Bătrâna pare beată de plăcere. Cu respirația întretăiată, baba scutură din cap pentru a domoli asaltul orgasmelor.

— Hai, un secret! îi cere Penny.

— Un secret, consimte Maica. Întinsă pe spate, se ridică în coate. Ţi-a spus Max de ce m-a căutat?

— Ca să învețe? întreabă Penny ridicând din umeri.

Bătrâna neagă cu tristețe din cap.

— Ca să-și distragă atenția, răspunde ea. Ca să-l ajut să uite o mare durere prin care trecuse.

— Moartea mamei lui, își dă Penny cu presupusul.

Ăsta nu e un secret, totul e descris în detaliu în *National Enquirer*.

Bătrâna își corectează din nou eleva:

— Max și-a început călătoria în căutarea desăvârșirii sexuale pentru a uita de moartea *soției* lui.

Este rândul lui Penny să fie uimită. Nimic nu ar fi putut să o surprindă mai mult.

— Soția? întreabă ea.

Bătrâna confirmă din cap, în tăcere. Maxwell a avut cândva o soție. La facultate, a cunoscut și a curtat o fată drăguță, inocentă, care făcea cursurile pregătitoare pentru facultatea de drept. Erau îndrăgostiți nebunește unul de celălalt. Pe-atunci, el nu era Max cel rece, automatul cu care a avut de-a face Penny. Tânărul Max îi era devotat tinerei sale mirese. Erau doi îndrăgostiți pe cale să înceapă o viață fericită împreună.

Vrăjitoarea sexuală oftează, apoi continuă:

— Amănuntele morții fetei sunt neimportante. O reacție alergică severă. Fără ea, s-a sfârșit și viața lui Max.

Rămăsese de curând văduv când a venit la peștera Maicii Barbă-Sură. Cuprins de amărăciune, singurul lui țel era să-și irosească restul vieții în destrăbălare hedonistă.

Penny tânjește să audă mai mult din poveste, însă nu pare a fi cel mai bun moment să o stoarcă de informații pe maestra ei.

— Cum o chema? întreabă ea, trecându-și tandru degetele pe corpul bătrânei.

În joacă, împunge carnea fragilă a anusului vrăjitoarei. Scuipă copios pentru a lubrifia orificiul uzat.

— Cum o chema? repetă bătrâna, predându-se mângâierilor lui Penny. O chema Phoebe, răspunde ea cu voce scăzută, ca și când s-ar adânci într-un vis.

Phoebe. Numele răsună multă vreme în mintea lui Penny. Phoebe Maxwell. Cel mai probabil, oamenii lui

Maxwell au eliminat orice mențiune a numelui ei din ziarele pe care le deține, de pe internet, din istorie. Ea este pentru Max călcâiul lui Ahile. Dovada că inima lui se poate frânge. Adâncită în gândul la acest nou aspect al vieții lui, Penny își lasă fața în jos, spre claia de păr cărunt care zvâcnește în sus, cerându-i cu nerăbdare să-i acorde atenție.

Când se întoarce la studiile ei, Penny și-ar dori să poată întreba cât timp au fost căsătoriți Max și Phoebe. Totuși, cumva, chiar și fără să mai întrebe, știe.

Au fost căsătoriți exact 136 de zile.

În pauzele de relaxare, bătrâna o unge pe Penny cu alifii pe membranele dureroase. Mistica plăcerilor carnale o așază cu drag în patul ei din mușchi uscați și pleacă să caute ouă și ciuperci. Face infuzii de plante și o îndeamnă pe fată să le bea din palma ei plină de cute adânci. Își învață eleva cum să macine păianjeni între pietre pentru a obține un unguent calmant care să-i mărească sensibilitatea anală. Viața ei este atât de liniștită și legătura dintre ele atât de profundă, încât Penny uită de hoardele de roboți malefici care s-ar putea să înoate prin sângele ei. Însă nu pentru multă vreme.

De parcă Max și-ar pune puterea la încercare, într-o zi, Penny își simte sfârcurile întărindu-se și începând să vibreze. Apoi, ele și clitorisul încep să-i tremure violent. De dimineață, bătrâna a adus-o de multe ori la orgasm înainte să plece să caute ouă și șopârle, așa că aceasta e ultima senzație la care se așteaptă Penny. Totul pare atât de ciudat, încât își dă seama pe loc că la mijloc e mâna lui Max. În clipa când apare senzația e singură, așezată pe jos cu picioarele încrucișate, și bea încet dintr-o cană de tinctură de licheni. Următorul val de excitare o lovește înainte să apuce să se ridice cu greu în picioare.

Senzația de posedare demonică o copleșește pe Penny. Nu mai are controlul trupului ei. Sânii o dor de dorință. Pulsul începe să i se accelereze și i se face pielea găină.

Max i-a descris foarte pe scurt procesul fizic. Vaginul ei excitat se mărește, lungindu-se pentru a face loc unui falus erect. Se va mări până când va forma un buzunăraș deasupra intrării cervixului, ideal pentru a capta și păstra sperma până când spermatozoizii vor

putea să fecundeze cu succes un ovul. În natură, acesta e un proces frumos și firesc, însă ceea ce i se întâmplă acum lui Penny este opera malefică, controlată de la distanță a lui Max. Îi e ușor să-și imagineze echipele de roboți microscopici care îi violează terminațiile nervoase. Chiar și aici, așa izolată cum e în Himalaya, el poate să-i activeze. Trimite SMS-uri sexuale, dar cu *sex adevărat.* Ca și cum excitarea ei ar fi doar o aplicație de pe telefonul lui! Indiferent ce metodă folosește, o stimulează la fel cum a abuzat-o pe scenă pe Alouette. Un fel de viol sălbatic prin satelit.

După câteva clipe, când Maica Barbă-Sură se întoarce la peșteră, Penny se zbate sub imperiul plăcerii nedorite. Bătrâna vrăjitoare își azvârle legătura de mușchi și se repede la trupul care se zvârcolește pe jos.

— Împotrivește-te, o îndemnă bătrâna, îngenunchind. Poți să faci și tu, la rândul tău, ce ți se face. Își umezește un deget subțire în gura știrbă și începe să și-l treacă printre labiile umflate ale fetei. Tu nu ești doar un simplu receptacul! țipă bătrâna. Trimite energia înapoi la sursa ei malefică!

Când rostește aceste cuvinte, scoate un țipăt și își trage afară degetul, care deja sângerează.

— Ce e monstruozitatea asta? exclamă, ea, uitându-se fix la vârful înțepat al degetului ei sfrijit.

Firicelul de sânge curge prin făgașele din rețeaua de riduri pe care veacurile le-au săpat în palma ei.

— Ce a pus diavolul ăla în tine?

În acest moment, purtarea normală, rațională, a lui Penny e înlocuită de cea a unei nebune cu spume la gură. Într-o stare de delir, își desface picioarele și își arcuiește spatele, ridicând ritmic coapsele în aer. Mâinile îi cutreieră incontrolabil pe trupul gol, iar degetele ei nebune apucă, răsucesc și se joacă, masturbându-se înnebunită. Şi-a lăsat capul pe spate, are gura deschisă, iar limba îi atârnă afară, peste buzele dintre care răsună gemete.

— Vomită plăcerea sau las-o să treacă prin tine, așa cum ai face cu mâncarea sau vinul în exces, îi strigă bătrâna, apucând-o de brațe și scuturând-o. O oglindă nu se arde la soare! Reflectă-i înapoi lui Max răul pe care ți-l face! țipă ea.

Când Penny decade tot mai adânc într-o comă erotică, reușește, totuși, să audă îndemnul bătrânei maestre:

— N-ai încerca să păstrezi toată apa din lume în vezica ta. Înăbușită de avalanșa de senzații, vocea bătrână continuă: Nu ai mânca să îngrămădești lumea întreagă în burta ta. Plăcerea, la fel ca mâncarea, trebuie să treacă prin tine. Dacă se acumulează, nu mai lasă spațiu pentru nimic altceva. Explodezi. Singura ta speranță e să înlocuiești o plăcere cu alta. Așa cum mâncarea elimină reziduurile din trupul tău, trebuie să folosești iubirea pentru a înlocui sexul magic al lui Max. Concentrează-te pe ceea ce iubești și vei putea să-i stăvilești vraja erotică.

Într-un gest de disperare, Maica Barbă-Sură ia niște coarne de cerb și începe să le frece încet între vintrele fetei în suferință.

— Nu te împotrivi senzațiilor, copila mea, o îndeamnă ea. Lasă-le să treacă prin tine sau o să te ucidă, la fel ca pe atâția alți elevi ai mei, ale căror schelete le vezi acum în jur.

Penny își dă ochii peste cap. Picături de scuipat zboară prin aer când buzele ei împroașcă un șuvoi de obscenități.

— Așa, o încurajează bătrâna. Rostește cuvintele! Eliberează-te de fierbințeală! Mișcând ritmic coarnele, o îndeamnă vehement: Nu păstra energia în tine!

Cu vocea răgușită de dorință, Penny strigă cuvinte vulgare. Cu trupul intoxicat de plăcere, scuipă înjurături murdare printre țipete aspre și stridente.

— Lasă plăcerea să te inunde! îi spune baba încântată.

Penny respiră greu. Șuvoiul de obscenități încetează. Treptat, tânăra își revine.

— Chinurile tale nu se vor sfârși, îi zice vrăjitoarea, îndepărtând coarnele. Nu-ți vei găsi liniștea până nu-l vei înfrânge pe Maxwell, altfel o să te distrugă el.

Baba începe să ungă cu o alifie răcoritoare din miriapode zdrobite vânătăile care se formează deja între picioarele lui Penny.

— Ce te învăț eu trebuie să le înveți pe toate femeile din lume, ca ele să se poată apăra de această forță malefică, îi zice bătrâna.

Maica Barbă-Sură vorbește fără amărăciune. Goală, stă întinsă pe spate în patul ei comod din mușchi și pene și își depărtează picioarele, expunându-și fără jenă carnea ridată a sexului. Începe să și-l mângâie, lovindu-se încetișor în timp ce-și deapănă amintirile. Fiecare mângâiere pare să stârnească unele noi, de parcă ar citi istorisirile chiar din faldurile cenușii ale pielii ei.

— Am rămas orfană la o vârstă foarte fragedă. Am găsit-o în zori – trupul mamei mele zăcea zdrobit la poalele unei stânci înalte, unde probabil că aduna ouă de fluierar, zice bătrâna, cu ochii orbi ațintiți spre trecut. Am ridicat mâna rece a mamei și am lipit-o de mine, rugându-mă.

Astfel, nefericitul copil a mai căpătat, cu greu, câteva ultime ore de grijă din partea părintelui iubit.

— Pentru un scurt răstimp, nu am permis energiei sexuale să se scurgă din mine prin țipete și smucituri.

Nu a trecut mult timp până ca necruțătorii amatori de sex din satul ei să descopere că o copilă neajutorată, fără nimeni care să o protejeze, le aparținea. În prima noapte când Maica a fost singură în coliba ei, au atacat.

— Ei mi-au cartografiat feminitatea lăuntrică. Cu fiecare dată când se împingeau violent în mine, m-au învățat ceva nou despre corpul meu, zice bătrâna, cu glasul răgușit de nostalgie.

Povestește apoi cum în fiece noapte puteau veni oricâți sălbatici să o pătrundă. Mulți își găseau plăcerea nelegiuită în trupul ei fraged de copil, însă Maica Barbă-Sură a decis să ia și ea ceva în schimb de la fiecare dintre ei. Dacă nu-i putea împiedica să-i facă asta, putea să învețe să-i controleze, sporindu-le sau micșorându-le plăcerea. În copilărie, a acceptat o mie de astfel de violatori și i-a folosit în avantajul ei. Acele experiențe sexuale nemiloase au constituit educația ei. Din suferința îndurată, a adunat o bogăție de practici sexuale incredibile.

— Am ajuns să fiu dornică, îmi străluceau ochii de nerăbdare când își scoteau penisurile cărnoase. Știam că fiecare era o ocazie să experimentez ceva nou și să-mi ascut măiestria sexuală. Bătrâna închide ochii, rememorând visătoare. Printre mentorii mei brutali erau și femei care mă țineau de ceafa, cu degetele încrucișate,

ca să mă forțeze să rămân pe loc în timp ce îmi porunceau să le ling până când aproape mă sufocam.

Din glasul ei lipsește orice urmă de nefericire. Afară, la gura peșterii, vuiește un viscol furios. Înăuntru, pe un mic foc de tabără, clocotește o fiertură, o tocană de șopârle. Baba amestecă în oală, spunând:

— Asta a fost copilăria mea, dar nu au fost decât câțiva ani. Pe măsură ce mie îmi creștea puterea, cea a dascălilor mei, care îmbătrâneau, începea să scadă. Între timp, îi înrobisem cu talentele mele erotice, căci devenisem un bogat tezaur de tehnici sexuale. Nu puteau fi satisfăcuți nicăieri în altă parte, iar eu învățasem tot ce m-ar fi putut învăța. Îmi aduceau aur și bijuterii, lucruri de care eu nu aveam nevoie. În cele din urmă, în împrejurări din care nu au lipsit mila și nevoia de răzbunare, i-am adus pe fiecare dintre foștii mei violatori pe culmile unui extaz atât de puternic, încât au murit.

Povestea bătrânei continuă după ce se ridică și începe să se plimbe de colo-colo prin peștera în care picură apă.

— Reputația mea de maestră a sexului era atât de răspândită, încât mulți elevi, tineri și bătrâni, bărbați și femei, au început să mă caute, dorind să le fiu ghid.

Ca tânără vrăjitoare a sexului, a fost solicitată de pretendenți care tânjeau să dobândească secretele pe care le acumulase, comoara ei adevărată, câștigată în decursul nenumăratelor nopți de luptă corp la corp și de suferință.

— Pentru a-i mai împuțina, m-am retras în peștera asta. Aici, numai cei mai puternici și cei mai tineri se pot încumeta să ajungă. Cei slăbiți și cei bătrâni mor în timpul pelerinajului, iar oasele lor aproape că pavează cărăruia ce duce la ușa mea, spune ea. Râde, apoi continuă: Șerpașii nu vor să se apropie de mine sau de căminul meu. Sunt convinși că îi ucid pe cei care doresc să-mi fie iubiți, însă cei care mor, mor de mâna lor...

Bătrâna îi spune că doar cei mai sănătoși aspiranți ajung la peșteră. Nu există ologi sau diformi printre schelete. Craniile sunt ale unor oameni frumoși, cu dinți drepți și strălucitori. Vin să caute plăcere pentru ei înșiși, îi explică ea.

— Numai Max a venit căutând să provoace plăcere altora, însă, după ce și-a dat seama de puterea care vine când oferi asemenea plăceri, s-a lăsat sedus de ideea de a

o folosi în beneficiul său! Arătând spre schelete, bătrâna adaugă cu glas spart: Ei își irosesc puterile și mor.

Slăbeau de înfometare și epuizare și, curând, tinerii ucenici ajungeau să pară mai în vârstă decât maestra lor, care-i privea uimită. Nu după multă vreme, când Maica se întorcea cu pas șovăielnic din căutările ei după hrană, îi găsea morți.

Dacă se întâmpla să-i placă o rotunjime anume din pelvisul ucenicului mort, uneori o lua pentru un proiect nou. Nimic nu se irosea, căci ea le folosea corzile vocale, tendoanele și mațele uscate ca să lege părțile componente laolaltă. Așa se face că frumoșii amanți tineri au ajuns să-i aducă mai multă plăcere după moarte. Cu un pic de noroc, reușește de fiecare dată să-și meșterească un nou instrument al plăcerii înainte ca următorul elev să îi apară la gura peșterii.

— Ai folosit oasele astea? întreabă Penny uluită.

Toate produsele Beautiful You se bazează pe creațiile bătrânei. Curbura unuia dintre dispozitive este cea a unei coaste de om. Diametrul altei jucării se bazează pe un femur.

Bătrâna arată spre un amestec încurcat de oase ulna și tendoane, cu ochii jucându-i de încântare, și zice:

— Odată, Max a încercat să mă omoare cu ăla! Devenise atât de priceput, încât mi-a folosit propria creație ca să-mi provoace extaze paroxistice, atât de magnifice, încât aproape că am murit!

Îi descrie lui Penny cum a provocat-o Maxwell la un duel erotic. El stătea drept, un tânăr animal arogant, cu picioarele goale foarte depărtate. Şi-a apăsat erecția în jos, spre genunchi, iar apoi i-a dat drumul să sară în sus și să se lovească puternic de abdomenul lui tare. Cu o sclipire jucăușă în ochi, și-a rotit șoldurile, făcându-și membrul să se legene dintr-o parte în alta, și a zis: „Vino, bătrânico, trage-te în țeapă. Găsește-ți plăcerea în această bucată de carne pe care ai antrenat-o atât de bine!”.

— Cum te-ai salvat? o întreabă Penny.

Zâmbind când își amintește, bătrâna îi răspunde:

— Arma pe care a folosit-o a zburat din mine și s-a sfărâmat. A țâșnit din mine ca un dop dintr-o sticlă, iar forța ei m-a azvârlit în spate și m-am lovit cu capul de peretele peșterii. Când m-am trezit, Max dispăruse. Își

luase tălpășița, cu tot cu multe dintre uneltele sexuale pe care le meșterisem.

— Dar cum te-ai eliberat? vrea Penny să știe.

— Am înlocuit o plăcere cu alta, răspunde bătrâna, atingându-se cu solemnitate. M-am gândit la cât de frumoasă era mama și la cât de mult o adoram. Am țipat.

— Din vagin? întreabă Penny, cu răsuflarea tăiată de uimire.

— Copilă, poți să eliberezi energie din orice deschizătură a corpului! îi răspunde bătrâna aproape țipând.

Penny soarbe încet din ceaiul de licheni și se gândește.

— Asta, asta e tot ce mi-a mai rămas de la mama, zice vrăjitoarea, scoțând ceva din profunzimile-i umede.

Apucă un obiect maroniu, ca lemnul lustruit, care seamănă cu un creion nelăcuit. Îl scoate încet din ea. Când iese de tot, se aude un pleoscăit înăbușit.

— A fost degetul ei mijlociu, explică bătrâna cu glas scăzut. I l-am tăiat în timp ce animalele sălbatice îi devorau restul trupului.

I-l dă lui Penny să-l examineze. Degetul lucește umed, canelat și plin de riduri. Capătul mai îngust are o unghie decolorată. La cel bont, se ițește ciotul zdrobit și îngălbenit al osului. Pare cald și viu, înmiresmat de uleiurile naturale ale bătrânei. Chiar și în lumina slabă a peșterii, este minunat.

Penny cântărește relicva în palmă. O întristează să se gândească la propria mamă, dezbrăcată și cu membrele rășchirate, legată de un pat într-un pod cu podea care scârțâie, în Nebraska. Bălmăjind aiureli din cauza spasmelor dureroase pe care i le-a provocat încetarea completă și bruscă a activităților ei sexuale. În sevraj, probabil că se zvârcolește în așternuturile ude de transpirație, ca un animal sălbatic. Această imagine o umple de disperare.

Când tânăra se întinde pentru a-i da bătrânei comoara înapoi, ea nu întinde mâna să o ia. În schimb, își arcuiește spatele și își împinge în față pubisul străvechi. Simțind ce dorește maestra, Penny scuipă pe deget pentru a-l umezi, apoi îi îndreaptă vârful încovoiat spre mijlocul claiei de păr sur. În timp ce-l apasă cu

îndrăzneală înapoi la locul lui, bătrânei i se taie respirația de plăcere.

— Asta este ceea ce trebuie să-ți insuflu ție, îi promite bătrâna. M-am salvat canalizând disprețul lui Max înapoi către sursa lui. Când m-am trezit, el plecase, diavolul, iar o dată cu el dispăruseră și multe dintre instrumentele mele preferate.

Ce nu a furat, Max a reconstituit din memorie – de pildă, rețetele din plante medicinale pentru leacurile și clismele lui diabolice.

— Trebuie să îi redirecționezi energia, ca pe un glonț care ricoșează dintr-o piatră, ca pe ecoul ce răsună lovindu-se de pereții unui canion, încheie bătrâna.

Într-una din ultimele ei zile din peșteră, Penny își pune ceaiul deoparte și caută printre oasele descărnate și cojile de ou aruncate care acoperă pardoseala din piatră. Bătrâna va fi plecată mult timp în căutările ei după hrană, iar Penny simte nevoia să îndrepte o greșeală gravă. După ce răscolește prin gunoaie, găsește exact ce-i trebuie: telefonul ei mobil. O imagine de pe ecran arată că mai are un pic de baterie. Formează un număr de New York salvat în agenda telefonului.

— Brenda? răspunde un bărbat după primul apel. Pare răgușit, ca după luni de zile de plâns încontinuu.

— Nu, răspunde Penny cu tristețe. Ne-am întâlnit acum câteva săptămâni..., îi explică ea plină de compasiune.

— În Central Park, zice el.

Pare dărâmat, bietul om. Logodnica lui se află încă printre milioanele de femei care s-au retras din societate.

Penny trebuie să își reamintească de ce l-a sunat. A vrut să își ceară scuze și să-și asume, măcar parțial, responsabilitatea pentru necazurile provocate de produsele Beautiful You. Şi să-i promită că o să facă tot ce-i stă în putere ca să remedieze această situație de criză. Vrea să-l asigure pe acest necunoscut care suferă din dragoste că ea e aproape gata să se lupte cu Cornelius Linus Maxwell. În curând, va fi o adevărată vrăjitoare sexuală, îndeajuns de puternică pentru a da în vileag conspirația cu nanoboți pusă la cale de Max. Vrea ca vorbele ei blânde să-l înfășoare pe acest bărbat demn de milă într-un cocon care să-l aline. Însă, în momentul

crucial, o părăsește curajul. În loc de toate astea, îl întreabă:

— Cum te cheamă?

— Yuri, zice bărbatul trăgându-și nasul. Vocea tremurătoare i se calmează și o întreabă și el: Dar pe tine cum te cheamă?

Deodată, întrebarea lui pare ciudată, prea directă, de parcă ar căuta să obțină informații.

Penny se gândește dacă să-și spună numele adevărat. Se holbează cu un aer vinovat afară, prin gura peșterii, urmărind traiectoria grațioasă a unei păsări pe fundalul cerului albastru al Nepalului.

— Mă cheamă Shirley, îi răspunde ea în cele din urmă.

— Shirley? repetă bărbatul, după un lung răstimp de tăcere. Tonul lui e acum vag tăios. Shirley, de ce pe ecranul telefonului meu apare „Penny Harrigan”?

Prinsă cu minciuna, Penny înlemnește, amuțită și foarte jenată. Pulsul îi crește la 165 de bătăi pe minut.

— Nu te amăgi singură! o ia peste picior bărbatul, Yuri. Citesc și eu *National Enquirer!* Tonul lui e încărcat de amărăciune. Ştiu că Penny Harrigan revendică dreptul de proprietate asupra brevetelor gamei Beautiful You! Am văzut în ziare că o să te prezinți în instanță săptămâna viitoare! Râde tare, ca un behăit isteric. Tu mi-ai furat-o pe Brenda! Tu ai furat nevestele a milioane de soți și mamele a milioane de copii!

Acuzațiile lui bombastice au devenit atât de furibunde, încât Penny e silită să țină telefonul departe de ureche. Peștera răsună de amenințările lui. Îi poate auzi în voce disprețul ucigător. E ceva inconfundabil.

— Toți bărbații cu sânge în instalație din New York visează să te omoare! urlă Yuri furios.

Telefonul lui Penny scoate sunetul care anunță că bateria e pe terminate.

— Dacă îndrăznești să-ți arăți fața la procesul ăla legat de patente, o să te sfâșiem în bucăți. Diseară... diseară o să mergem să-ți dăm foc la casă...

Amenințarea lui o lasă fără aer. *Monique,* realizează ea. Monique e singură și neputincioasă în dormitorul ei, echipată doar cu Pop Tarts și sticle cu apă. Penny trebuie să sune ca să o prevină. Dacă o gloată furioasă o să dea foc casei, Monique o să ardă de vie.

Exact atunci, bateria telefonului găsește de cuviință să moară.

În zborul lung înapoi din Nepal la New York, Penny se gândește la cea mai bună prietenă a ei. Îi vine să plângă imaginându-și-o pe Monique, cândva atât de plină de viață, cum se masturbează acum înrobită într-o cameră întunecată, cu un coccis uman făcut dintr-un polimer ultramodern. Biata Monique, cu organele ei genitale maltratate, bășicate, plutește fără îndoială într-un crepuscul unde plăcerea aduce moartea. Penny se roagă în tăcere străvechilor zei tantrici ca scumpa ei colegă de apartament să fie încă în viață.

Pentru ca timpul să-i treacă mai repede în călătoria lungă, Penny exersează metodele de autostimulare în care a antrenat-o asiduu Maica Barbă-Sură. Își aduce posteriorul în pragul orgasmului, iar apoi înlocuiește senzația incitantă cu gândul la dragostea curată pe care i-o poartă tatălui ei. Răsucindu-și sfârcurile, aproape că rămâne fără aer, apoi redirecționează rapid această înflăcărare crescândă spre reverii cu pisicuțe abisiniene.

Cât au fost împreună, bătrâna alegea armele erotice aparent la întâmplare din cele împrăștiate prin peșteră. Folosea fiecare dintre amalgamurile acelea rudimentare de oase, pietre și pene ca pârghie pentru a atinge chiar și cele mai inaccesibile puncte tantrice ale lui Penny. După ce dobândea acces, vrăjitoarea o stimula în mod repetat, până la o excitare înnebunitoare, încurajând-o permanent să-și exprime plăcerea, să se zbată și să înjure copios de fericire. După fiecare rundă, ștergea transpirația de pe trupul lui Penny folosind drept burete o mână de mușchi parfumat.

Beau împreună ceai de licheni, iar bătrâna îi expunea teoria ei, cum că plăcerea ar fi o energie fără moarte, care ar putea fi canalizată oriunde dorești. Plăcerea, îi explica ea, e atrasă de acei oameni care și-au antrenat organele să o primească. Însă, o prevenea, plăcerea nu poate fi păstrată sau strânsă. Ea trebuie să curgă prin ținta sa, altfel ținta moare.

Fluturând un corn de berbec, căruia îi adăugase o mulțime de pietricele ce provocau fiori de plăcere și pe care îl unsese cu uleiuri din plante medicinale,

vrăjitoarea îi făcea semn lui Penny să se întindă pe spate, spunând: „Ne reluăm lecția, draga mea?”.

Și chiar așa era. Cele 136 de zile ale lui Penny la Paris cu Max au învățat-o despre plăcerea fără iubire. Dar săptămânile de recluziune în peștera umedă a bătrânei au învățat-o că un astfel de extaz poate să coexiste cu o afecțiune și mai puternică. Profunzimea atașamentului ei față de vrăjitoare o surprinde până și pe Penny. Habar n-a avut de ea până în ultima dimineață, când s-a trezit în patul din vegetale uscate pe care-l împărțeau și și-a dat seama că trebuie să se întoarcă în lumea exterioară.

În acea dimineață, Penny a luat un mic dejun rapid, constând într-un terci din șerpi măcinați grosier. Și-a împachetat puținele lucruri într-o bășică de oaie încăpătoare. Penny își petrecuse zilele dezbrăcată atâta timp, încât costumul ei cu pantalon de la Norma Kamali i s-a părut ciudat pe trup. A îngenuncheat să o sărute de bun-rămas pe bătrâna care dormea. Apoi, înainte să se crape de ziuă, și-a început coborârea anevoioasă pe stâncile verticale ale Everestului.

Acum, stând singură la bordul unui avion particular închiriat, îmbrăcată din cap până în picioare în haine Versace splendide, Penny bea din ceaiul pe care și l-a făcut din crenguțe și lapte de iac adunate de bătrâna vrăjitoare. Și-a verificat e-mailul și a descoperit că procesul ei referitor la drepturile asupra patentelor e programat să înceapă peste câteva zile. Primul ei pas în războiul împotriva lui Max va fi să-i conteste dreptul de proprietate exclusivă asupra prototipurilor Beautiful You. Îl va forța să se confrunte cu ea și se vor lupta într-o sală de judecată publică. Dacă va pierde ea, o să moară. Moartea nu o sperie, ci doar speră că o va duce înapoi alături de Maica Barbă-Sură, într-o eternitate a plăcerii.

Și dacă ea, Penny Harrigan, va câștiga această bătălie îndrăzneață? Dacă va câștiga și lumea va fi cu adevărat eliberată din conspirația lui C. Linus Maxwell, atunci se va întoarce să trăiască precum bătrâna: în peștera izolată de pe stâncă, născocind nesfârșite mijloace de a-și isca plăcere și instruindu-i pe elevii care-i vor căuta îndrumarea.

Întorcându-se la vila ei din Upper East Side, Penny găsește ușa din sticlă mată de la intrare mânjită de vandali. Folosind un tub de spray cu vopsea roșie, cineva a scris cu litere de vreo 30 de centimetri înălțime: „Penny Harrigan suge pule în Iad!”. Cuvintele se întind pe toată ușa și dincolo de cadru, desfigurând fațada elegantă din piatră. Din fiecare literă se scurg picături alungite, ca în efectele speciale din filmele horror. Când urcă treptele verandei, vede că pragul din marmură albă e ticsit cu păpuși artizanale. Cam de mărimea păpușilor pentru copii, fiecare efigie poartă pantofi cu toc Salvatore Ferragamo miniaturali. Trăsăturile le sunt cusute și peticite astfel încât să aducă foarte mult cu chipul lui Penny. Broderia atentă imită ochii ei căprui și calzi și buzele roz, ușor țuguiate. O neliniștește să vadă că toate păpușile astea sunt mutilate și pline de ace înfipte unul lângă altul, ca într-o perie. Penny icnește și se cutremură de spaimă, și o trec fiorii când își dă seama că sunt niște păpuși voodoo.

Îngrămădiți în mormanul de artefacte malefice sunt și niște pui în descompunere, cu gâtul tăiat grosolan și cu penele împroșcate cu sânge. Ochii lor sticloși se holbează acuzator la Penny. E limpede că au fost sacrificați chiar acolo. Pragul casei sale a devenit un altar al urii înflăcărate. Sunt prezente și vechile ei dușmance, mușteleile negre, atrase de sângele vărsat. Zboară pe deasupra cioturilor rămase din lumânările arse.

În jurul ei, răsună din toate direcțiile văicăritul strident al mașinilor de pompieri. Un nor de fum negru acoperă cerul, iar duhoarea lui o face să tușească. O rachetă de semnalizare îi vâjâie pe deasupra capului, ca o armă militară, trasând un arc jos în direcția Midtown-ului. Dispare pe după niște clădiri. Urmează sunetul înfundat al unei explozii. Metropola a devenit, inexplicabil, un câmp de luptă.

Penny se gândește imediat la Monique. Colocatara ei și cea mai bună prietenă trebuie să fi fost în casă, la etaj, când a fost asediată vila. Teama lui Penny este înlocuită de un val de îngrijorare iubitoare și lovește repede cu piciorul natura moartă grotescă din prag, ca să dea totul la o parte. Bagă cheia în broască și descuie ușa.

Înăuntru, sticla spartă scârțâie sub fiecare pas al tocurilor-pisicuță[32] de la pantofii ei Kate Spade. Vandalii au spart mai multe geamuri. Muniția lor – pietre înfășurate în hârtie mâzgălită cu mesaje furioase – e împrăștiată printre cioburi. Slavă Domnului că au existat grilajele solide din bronz turnat, frumos decorate, care i-au împiedicat pe atacatori să intre de-a dreptul în casă!

— Monique? Monique, ești bine? strigă Penny, urcând în grabă scările două câte două.

Cu un topor pentru incendii sparge ușa încuiată a dormitorului colegei ei de apartament. Înăuntru, o găsește pe prietena ei, odinioară o femeie independentă și neconvențională, zăcând pe salteaua udă leoarcă a patului, aproape moartă. Camera pute a salivă și a Pop Tarts de coacăze învechite. Penny o revigorează pe fată, ducându-i o cană de ceai de licheni la buzele uscate. Dacă bateriile din produsele ei Beautiful You nu s-ar fi terminat, Monique ar fi murit de mult din cauza epuizării și a deshidratării. Însă așa, fata cândva obraznică abia răspunde cu un scâncet când Penny îi unge membrele firave cu o alifie din glande de vultur și seu de ren.

Penny îi dă fetei neputincioase cu lingura o fiertură din ouă de fluierar și măduvă fermentată. Când tovarășa ei căzută încearcă să vorbească, Penny îi spune să tacă, liniștind-o:

— Nu trebuie să te simți rușinată de starea ta groaznic de decăzută, îi zice ea. Ai fost victima unor plăceri primitive, cărora nici o femeie nepregătită nu le-ar putea rezista.

Penny își cară prietena lihnită și lipsită de reacție în camera multimedia și îi așază trupul vlăguit într-un fotoliu confortabil. Ca atunci când s-au uitat la decernarea Premiilor Oscar, Penny face floricele, pe care pune din belșug sare și unt. Îi dă lui Monique să mănânce una câte una, încet, punându-le între buzele ei uscate în timp ce se uită împreună la buletinul de știri de pe CNN din această seară.

Pe ecranul televizorului HD cu plasmă cu diagonală de 182 cm se derulează panorama tulburărilor care au loc la nivel mondial. Războaiele și catastrofele naturale nu mai constituie principalele știri. Efectul Beautiful You a întrecut orice altă nenorocire. Unii bărbați își

creează rapid noi roluri în această lume care evoluează cu mare viteză. Cei mai mulți dintre ei însă nu o fac.

Printre primii au fost afemeiații slinoși. Consilieri în ale intimității autoproclamați, aceștia avertizează că femeile care au capitulat în fața produselor Beautiful You nu vor mai putea fi satisfăcute prin uneltele obișnuite ale partenerului sexual uman. Totuși, nici un bărbat care e în stare să folosească produsul numărul 3.447, Nuiaua Rotativă pentru Relaxare, nu va duce vreodată lipsa companiei femeilor. Replica inteligentă de agățat nu mai e: „Vrei să vii la mine să-mi vezi gravurile?”. Ca să aibă succes, un amant aspirant trebuie doar să menționeze că deține unul dintre produsele Beautiful You mai rare. Orice muncitor care știe să folosească o bormașină sau un fierăstrău electric poate să opereze cu ușurință Biciul Jucăuș sau Șarpele Tremurător al Dragostei. Astfel, muncitorii șomeri din construcții își fac o nouă carieră din explicitarea modului de utilizare al produselor de îngrijire personală create de Maxwell. Sau lucrează în magazinele de profil. Ori le vând din ușă în ușă.

Camerele de filmat ale postului CNN arată un cadru larg din showroomul magazinului de pe Fifth Avenue. Se vinde mult și repede, iar vânzători mieroși le îmbie pe cumpărătoare cu produse. Și nu doar cu produse, căci sunt de vânzare și garanții costisitoare. Și scheme de finanțare, explică prezentatorul de știri. Analiștii afirmă că DataMicroCom face o grămadă de bani de pe urma taxelor de refinanțare pe care clientele le sporesc folosindu-și cardurile de credit roz-aprins. Penny își dă seama că nici o femeie disperată, mânată de plăcere, care calcă pragul acelui bârlog de ticăloși fără scrupule nu ar avea vreo șansă! E cariera la care râvnește cu înflăcărare fiecare bărbat din oraș.

La televizor, scena se schimbă. Camerele arată coada de cumpărătoare, care se întinde pe mai mulți kilometri, din fața celui mai mare magazin al lanțului. Printre ele, Penny o recunoaște pe vânzătoarea de la Bonwit Teller. Femeia elegantă care era înainte a fost înlocuită de o zombi cu falca lăsată și spații mari între dinți. Se află acolo și Kwan Qxi și Esperanza, fostele colege de apartament ale lui Penny, cu priviri obosite și

ținând strâns în mână cardurile de credit roz-aprins ferfenițite.

Potrivit CNN, în ultimele săptămâni s-a modificat raportul între sexe din rândul cumpărătorilor. Acum, printre femei așteaptă un număr aproape egal de bărbați. Aceștia sunt profitorii.

Printre cei mai rapizi în a se adapta, acești bărbați hrăpăreți încearcă să cumpere cât mai multe din noile produse. Sunt bișnițari care apoi le vând femeilor jucăriile cu un adaos astronomic. Pentru femeile bogate, pentru cele neputincioase, pentru fetele nerăbdătoare, pentru oricine nu poate sau nu vrea să stea la coadă afară, e o costisitoare mană cerească. Vibratoarele și *dildo*-urile au devenit noua monedă ilegală din lume. Nu trece o zi fără știri despre camioane Beautiful You jefuite de încărcătura lor valoroasă. Se sparg depozite. Paznicii sunt omorâți în schimburi de focuri din mașini. Livrările de marfa nouă sosesc la magazine în mașini blindate. Cele care tocmai au cumpărat ceva sunt ținta unor atacuri în plină stradă, fiind tâlhărite sub amenințarea armei, pentru ca infractorii să revândă prada pe piața neagră.

Bandele rivale se luptă pentru teritoriu. Fabrici clandestine, în care muncitorii sunt tratați ca niște sclavi, inundă piața cu produse contrafăcute, care nu reușesc să mulțumească.

Lui Penny, întreaga situație i se pare o nebunie aproape la fel de mare cum au fost jucăriile Beanie Babies[33] sau încălțămintea aceea Michael Jordan. Aproape.

Pe când Monique începe să mestece apatic între gingii boabele de porumb bogate în calorii, reporterul CNN urcă într-un elicopter din centrul Manhattanului și o pornește încet spre nord, către un fuior imens de fum negru ce se ridică din Bronx. Lui Penny i se pare că orașul de sub ei seamănă cu o zonă de război disputată din lumea a treia. Obuze de mortier par să zboare prin cartiere, provocând incendii în clădirile foarte înalte. Mașinile poliției și ambulanțele scaldă străzile în lumina roșie, intermitentă, a girofarurilor. Traficul este blocat de autovehicule care ard.

Camera filmează deasupra East One Twenty-second Street, deplasându-se în ritm constant spre Harlem River

Drive și trecând încet în Bronx. Suspendat la mare înălțime deasupra rețelei stradale, elicopterul plonjează rapid și se înclină, ferindu-se de un fel de rachetă sau proiectil ce zboară cu viteză direct spre el. Pare a fi cam de mărimea unui obuz de bazooka. Obuzul arde cu flăcări și lasă în urmă o dâră de fum negru. Un alt proiectil se îndreaptă cu mare viteză spre elicopter și pilotul dirijează aparatul în jos pentru a-l evita.

Pe ecranul din camera multimedia, cerul metropolei e brăzdat de aceste focoase în flăcări. Oriunde nimeresc, fiecare explodează ca o bombă incendiară, dând foc la clădiri, mașini și copaci. Transformă insula într-o zonă de război. Urmărind arcul negru al dârei negre lăsate de fiecare dintre ele, Penny le identifică sursa: toate provin din locul unde se află fuiorul acela mare de fum.

Acesta se înalță din centrul Yankee Stadium. Acolo, pe locul unde se află sanctuarul aruncătorului[34], pare să ardă cu vâlvătăi un foc imens.

Filmarea aeriană se întrerupe, trecând la o echipă de reporteri de la sol, care transmit din centrul terenului de joc. E o scenă haotică, cu mulțimi de oameni care petrec. Nu se văd decât bărbați, iar cei mai mulți dintre ei poartă tricouri Promise Keepers. Penny vede șiruri lungi de bărbați, care șerpuiesc din toate direcțiile spre rugul aprins, întinzându-se pe toată suprafața stadionului precum spițele unei roți. Sunt versiuni masculine ale cozilor de cumpărătoare ce se întind în fața tuturor magazinelor de desfacere Beautiful You din lume.

Bărbații turbați cântă un cântec pe care Penny și-l aduce aminte din copilărie. Este imnul religios „Kumbaya”. Mișcările lor calculate, ca ale unor deținuți ce mărșăluiesc înlănțuiți unii de alții, se sincronizează cu ritmul melodiei; își dau din mână în mână niște obiecte. Când fiecare obiect ajunge la rug, este azvârlit în flăcări.

Camerele de filmat se duc mai aproape și Penny vede ceea ce pentru orice bărbat din lume seamănă cu iadul pe pământ. În vâlvătaia focului se chircesc nenumărate penisuri. Falusurile se zvârcolesc în căldura intensă, făcând bășici și răsucindu-se, parcă chinuindu-se. Unele organe, cuprinse de flăcări, se târăsc dinspre foc ca niște larve de omidă, de parcă ar încerca să fugă departe de primejdie. Se zbat. Zboară scurt prin aer. Sar și se contractă. Par să fie în agonie. Bărbații din jur le

prind din zbor și le aruncă imediat înapoi în focul pierzaniei. Altele erup de la căldură, împroșcând cu lavă topită roz.

Toate sunt produse Beautiful You, își dă seama Penny. Oamenii care țopăie și cântă ca niște sălbatici în jurul acelui infern sunt bărbați care își sacrifică rivalii comuni. La fel cum generațiile de dinaintea lor au ars pe rug cărți și viniluri cu muzică disco, și aceștia urlă, abandonându-se stării de catharsis, trecându-și de la unul la altul baghetele și măciucile iubirii și apoi îngrămădindu-le într-un morman în flăcările șfichiuitoare. Duhoarea și fumul negru care se ridică din rug plutesc peste străzi, la fel de puternice și de neplăcute precum mirosul greu și otrăvitor al unor anvelope care ard la nesfârșit.

Printre falusuri sunt Libelule care se pârjolesc și irigatoare care explodează. Nici un produs nu a fost trecut cu vederea. Bateriile explodează cu zgomot strident, ca țipetele unor iepurași hăcuiți.

Alte falusuri explodează și țâșnesc direct în sus, de parcă ar fi rachete. Acestea sunt focoasele care erau cât pe ce să doboare elicopterul CNN. Ca niște proiectile, ele aruncă flăcări asupra cetățenilor metropolei.

Reporterul CNN relatează că toate aceste jucării ale plăcerii au fost cumpărate, împrumutate sau furate. Indiferent cum au ajuns pe Yankee Stadium, nici una nu va scăpa de acolo intactă. Reporterul spune cu voce scăzută, gravă, că pe toate stadioanele din întreaga lume, de la arenele uriașe până la terenurile de fotbal cu pământ bătătorit, mulțimi furioase de bărbați întețesc flăcările unor asemenea ruguri, în care ard alte instrumente ale plăcerii.

Fără avertisment, camera de filmat se mișcă brusc. Se îndreaptă în altă direcție. Reporterul CNN nu mai apare în cadru. Cineva, un zdrahon nevăzut, a rechiziționat-o, silind obiectivul să filmeze un singur bărbat cu o înfățișare jalnică. Chipul îi este înnegrit de funinginea latexului ars. O barbă neîngrijită îi ascunde trăsăturile, lăsând la vedere doar ochii injectați. Abia când vorbește, își dă Penny seama cine e.

Este Yuri.

— Penelope Harrigan, în curând te vom târî dintr-o sală de judecată și te vom arde pe acest rug, ca pe

vrăjitoarea care ești! declamă el agitat de pe ecranul plasmei din camera ei luxoasă.

Manhattanul în care s-a întors Penny e o metropolă a bărbaților. Doar ei hoinăresc fără țintă pe trotuare. Numai bărbați conduc mașinile și camioanele sau circulă cu metroul. Toate locurile din toate localurile sunt ocupate de fese masculine. Iar dacă merge pe jos printre ei, Penny atrage atenția. Dieta ei redusă drastic, doar cât să nu moară de foame, alcătuită din ciuperci, și numeroasele ore de masturbare obositoare i-au sculptat minunat trupul. Fiecare mușchi i se mișcă ispititor sub pielea fină și catifelată în timp ce cutreieră străzile cu pași siguri.

Pentru a nu fi recunoscută, poartă ochelari de soare supradimensionați și o șapcă de baseball pusă invers. Ochelarii sunt de la Fetch, iar ramele lor elegante oferă chipului ei echilibrul perfect între „uită-te-la-mine” și „cară-te”. A renunțat să mai poarte imensul pandantiv cu rubin care a devenit accesoriul ei distinctiv în postura de Cenușăreasa Tocilarului, în ciuda faptului că umblă incognito, n-ar fi greu să-și imagineze un puhoi de membri ai unor grupări de justițiari autoproclamați revărsându-se din zgârie-nori. Bărbați ca Yuri. O lume de penisuri desuete furioase. Aceiași bărbați care au sacrificat pui pe treptele ei de la intrare se vor revărsa în valuri pe trotuare. Și-i închipuie pe toți purtând torțe și știreanguri. Dacă ei ar ști cine e, gloata furibundă alcătuită doar din bărbați ar vâna-o ca pe monstrul Frankenstein.

Fumul de pe Yankee Stadium plutește peste Greater New York[35] ca un văl. *Dildo*-urile în flăcări umplu aerul de sunete stridente, iar cenușa se cerne din cer ca niște fulgi de zăpadă negri. Funinginea îi arde ochii și gâtul cu duhoarea ei. Prelingându-se în jos, se lipește de fațadele roz ale clădirii Beautiful You. O învăluie ca într-un giulgiu și face ca turnul să semene cu nimic altceva decât o parodie întunecată a paradisului înzăpezit pe care Penny l-a lăsat de curând în urmă.

Afișele fotocopiate cu femei dispărute continuă să tapeteze toate suprafețele publice disponibile din oraș. Se cațără ca niște vițe de kudzu pe stâlpii de telefon și pe ziduri. Însă lumina aspră a zilei a început să decoloreze

fotografiile cu chipuri zâmbitoare – preaiubite soții și mame adorate. Ploaia șterge realizările profesionale ale acestor CFO-uri și CEO-uri de succes. Numele lor dispar treptat. Deja sunt aproape uitate.

Odată cu ele, progresul social și politic al tuturor femeilor, atât de greu câștigat, pare să se erodeze. Să dispară.

La colțul dintre Broadway și Forty-seventh, Penny zărește un chip familiar. Pe trotuar e întinsă o femeie, sprijinită de un stâlp de iluminat. De aproape, Penny vede că sărmana necunoscută poartă o broșă Paloma Picasso din aur cu diamante, de la Tiffany. Părul ei, cu șuvițe vopsite de o mână de expert, atârnă acum în bucle urât mirositoare în jurul ruinelor murdare ale feței ei cândva machiate cu produse scumpe. Poartă rămășițele zdrențuite ale unui costum Chanel roz, cu jacheta atârnând descheiată și sânii dezgoliți în văzul trecătorilor. Are fusta trasă în sus, în jurul taliei, și se împunge în sexul expus cu o jucărie Beautiful You. Picioarele îi sunt acoperite de un strat de jeg. Femeia ține strâns, cu ambele mâini, mânerul jucăriei. Unghiile sunt pline de murdărie. Rotește instrumentul pătat de funingine, tot vârându-l și scoțându-l. Ca un pacient dintr-un azil de nebuni victorian, chicotește și bombăne de una singură, indiferentă la oamenii care trec pe lângă ea ferindu-și privirea.

— Brenda? Te cheamă Brenda? se aventurează Penny, venind mai aproape de acest spectacol nefericit.

Fără să-și încetinească activitățile carnale, femeia ridică spre Penny o privire în care lucește o vagă sclipire de înțelegere.

— Urmează să te măriți cu Yuri, îți amintești? o întreabă Penny, întinzând spre ea mâinile cu palmele deschise, goale, de parcă ar putea să-i dea înapoi femeii viața ei de dinainte. Erai CFO la Allied Chemical Corp, îi zice ea.

Penny recunoaște instrumentul plăcerii ca fiind produsul Beautiful You numărul 2.788, Cateterul pentru Extaz Instantaneu. Învelișul din silicon și latex este uzat și pătat, aproape de nerecunoscut. Până și Yuri s-ar chinui să îl identifice drept cadoul special pe care i l-a oferit de ziua de naștere în chip atât de inocent. Penny găsește repede numărul lui Yuri în istoricul apelurilor din

telefonul ei. Îl formează și ascultă tonul de apel la celălalt capăt al firului.

În același timp, se duce să o ajute pe Brenda și trage de jacheta zdrențăroasă într-o tentativă de a-i acoperi pieptul dezgolit. Încercând cu disperare să-i salveze demnitatea, Penny trage insistent în jos de poala fustei, vorbindu-i Brendei pe un ton liniștitor. Nu se oprește nimeni s-o ajute. Toată lumea trece grăbită pe lângă ele. Toți sunt bărbați și aruncă priviri fugare, stânjenite, la scena din fața lor, apoi trec mai departe. Telefonul lui Yuri sună în continuare.

— Să sune cineva la 911, îi roagă Penny în timp ce încearcă să bage nasturii în încheietori. Vă rog!

Nu se poate abține să observe că această ființă nebună, acoperită de jeg, poartă un șirag dublu de perle minunat asortate. După cele 136 de zile ale ei printre celebrități, e în stare să își dea seama că cerceii strălucitori, cât un cub de gheață, din urechile necunoscutei sunt diamante fără defecte de două carate.

Drept răspuns, Brenda se agață strâns de falusul artificial, strângându-și genunchii la piept și ghemuindu-se ca o minge, ca pentru a-și apăra premiul. Își arată dinții într-un mârâit feroce.

— Ajutați-mă! îl imploră Penny pe un om de afaceri în costum cu dungulițe, care se holbează îngrozit și o ia la sănătoasa în direcția opusă.

Penny încearcă să tragă cu delicatețe degetele femeii, oprindu-le din treaba lor, când simte o înțepătură în mână. Străina nebună și-a înfipt dinții în pielea lui Penny. Cu obrajii mânjiți de sânge, mușcă întruna din carnea moale de lângă degetul ei mare, ca un animal turbat.

Un curier pe bicicletă se oprește doar cât să zică:

— Cucoană, sper că ești la zi cu vaccinurile antitetanos...

Apoi o ia din loc cu viteză.

De uimire și durere, Penny scapă telefonul, dar nu înainte de a auzi o voce la celălalt capăt spunând:

— Alo? Brenda?

E Yuri, însă telefonul cade cu zgomot în rigolă, iar Penny nu îl poate recupera.

Penny se luptă să scape, dar dinții femeii nu-i dau drumul. Gâfâie și împroașcă sângele lui Penny pe la

colțurile gurii. Abia când aceasta se smucește cu putere reușește să scape din strânsoarea dinților nebunei. Când ea cade spre spate, nebuna sare în picioare și bate în retragere cu pași mici, în zigzag. Cu sânge încă șiroindu-i pe față, țâșnește pe Broadway, strângând în mâinile murdare obiectul din plastic roz al obsesiei ei insațiabile. Trecătorii, toți bărbați, se dau la o parte când ea trece în fugă pe lângă ei.

Singurele alte femei de pe străzi sunt zombii extenuați și cu aer bolnăvicios care stau la coada ce se întinde pe kilometri întregi din fața ușilor blocului-turn ascuțit, de culoare roz, de pe Fifth Avenue. Toate nefericitele acelea cu mină perplexă seamănă între ele. Din părul lățos le-au căzut smocuri întregi și au unghiile roase până la carne. Absolut toate au același model de poșetă, poartă pantofi identici și haine la fel. Articolele de îmbrăcăminte nu sunt atrăgătoare sau bine croite, însă sunt toate comercializate de DataMicroCom și companiile din cadrul ei.

Un grup înfrânt de bărbați cu umerii lăsați, în tricouri Promise Keepers, organizează un marș de protest și veghează lângă intrarea magazinului. Merg încet, cu pași apăsați, într-un cerc neregulat, ținând pancarte pe care scrie: „Împlinirea personală nu creează o familie!” Pe altele scrie: „Copilașii ar trebui să fie *mai presus* de orgasme!”. Mărșăluiesc roată, necăjiți și ignorați.

Pentru a se adresa gloatei de femei din fața celui mai important magazin Beautiful You, Penny stă cu picioarele bine înfipte în pământ, mult depărtate, și cu umerii trași spre spate. Cu mâinile în șolduri, le strigă:

— Surori! Ascultați-mă, surorile mele! Trebuie să încetați să vă maltratați vintrele!

Femeile mijesc ochii, uitându-se atent la ea, cu priviri ostile. Își strâng la piept pungile roz-aprins de cumpărături, ca pe niște talismane. Nici una nu vorbește, însă multe dintre ele scot șuierături de nemulțumire.

— Folosiți o putere pe care nu o înțelegeți, strigă Penny. E o metodă străveche de autostimulare care are nevoie de decenii pentru a fi deprinsă și utilizată fără primejdia de a-i lăsa sechele permanente celei care o folosește. Penny se uită cu îndrăzneală la fețele lor cu

rânjete amenințătoare și spume la gură, apoi continuă: în plus, cele mai multe dintre voi ați fost infectate cu numeroși roboți minusculi.

Drept răspuns, multe dintre femei o întrerup cu huiduieli. Altele scuipă. Dar cum sunt extrem de slăbite, nici una nu e capabilă să se lanseze într-un atac direct.

— Mâine voi face publică uneltirea haină prin care C. Linus Maxwell și-a însușit prin furt tainele străvechi ale sexului pentru a înrobi toate femeile, anunță ea.

Ca răspuns la huiduielile lor crescânde, Penny strigă:

— Beautiful You își bate joc de endorfinele voastre. Trebuie să boicotăm toate produsele confecționate și vândute de DataMicroCom. O să vă învăț cum să meșteriți instrumente de îngrijire personală rudimentare, neprimejdioase, din materiale organice oferite de natură, zice ea tare. V-am adus unguente ca să vă calmați vulvele inflamate și obosite! se oferă ea.

De astă dată, în loc să i se alăture sau să o atace, gloata îi întoarce spatele. Huiduielile lor scad în intensitate, devenind un mormăit general.

Inițiativa lui Penny a dat greș. E clar, ea a judecat greșit mulțimea. Singurul lor interes este să se întoarcă la nava-mamă și să-și cumpere produsele care creează dependență. Reevaluându-și strategia, Penny își redirecționează ofensiva:

— Surori! strigă ea. Plăcerea este un drept al omului! Trebuie să luăm cu asalt bastioanele plăcerii și să ne însușim ceea ce ni se cuvine! urlă ea, scuturând în aer un pumn cu urme de dinți încă vizibile și pătat de propriul sânge uscat.

Acest îndemn primește un răspuns pozitiv. Multe femei din mulțime ovaționează.

— Nu așteptați ca niște oi pasive ca stăpânii voștri corporatiști să vă drămuiască fărâme de extaz! le zice ea cu severitate. Luați-o! Dărâmați ușile alea și luați-o pe toată!

Astfel, Penny transformă coada aceea, alcătuită din drojdia societății, într-o armată care se revoltă. Ca urmare a instigărilor ei, lăcomia lor devine o furie nestăpânită. Miile de femei disperate se năpustesc înainte și se izbesc violent de fațada din oglinzi roz a clădirii, lovind în sticlă cu tocurile grosolane ale

pantofilor urâți. Își folosesc propriile instrumente erotice uzate pe post de bâte. Bat cu pumnii până ce o mulțime de crăpături rău-prevestitoare încep să se întindă pe sticlă în toate direcțiile, iar vitrinele și ușile se curbează spre interior, gata să cedeze.

O limuzină neagră sosește neobservată la marginea trotuarului, lângă Penny. Geamul din spate se lasă în jos, dezvăluind pomeții înalți ai unei fețe palide, aproape reptiliene. Înăuntru se află Maxwell. Adresându-i-se doar lui Penny, zice:

— Urcă.

— Ha! râde ea, arătându-i gloata.

În aceeași clipă, geamurile sparte ale magazinului sunt călcate în picioare și mulțimea furioasă a răsculatelor năvălește înăuntru pentru a prăda rafturile și vitrinele.

— Nu poți să ne controlezi pe atât de multe, Max! Vom lua ceea ce trebuie să ne aparțină! jubilează Penny victorioasă.

Drept răspuns, bărbatul de pe bancheta din spate a limuzinei ridică un mic dispozitiv negru. Este dreptunghiular și poate fi ușor confundat cu un telefon sau cu un joc electronic. Este aparatul la care tasta Max când se afla în public în seara morții lui Alouette. Apasă câteva butoane de parcă ar scrie un SMS. Apoi mai apasă câteva.

— Dă-i drumul, cheamă poliția! îl provoacă Penny. Cheamă-ți zdrahonii! Nici măcar ei nu pot stăvili această revoluție!

— Urcă, scorpie! repetă Max. Asta e ultima dată când te rog *frumos.*

— Să te fut! urlă Penny.

— Ba nu, draga mea, *eu* te fut, zice Max pe un ton inexpresiv.

Apoi apasă un buton și toate femeile ocupate cu jefuirea magazinului încep să ezite.

Unele, inclusiv Penny, se cuprind singure cu brațele. Li se înmoaie genunchii și se prăbușesc la pământ, ducându-și mâinile între picioare și apucându-se cu putere de pubis. Curând, toate se zbat pe jos, scoțând sunete vorace, despuiate de orice urmă de demnitate umană. Armata revoluționară rupe rândurile și începe să se zvârcolească în ghearele plăcerii. În loc de răzvrătite

curajoase, acum nu sunt altceva decât un covor unduitor de trupuri omenești. Strigătele lor de victorie se reduc la un cor de gemete, sincronizate cu smucituri ale pelvisului spre cer.

Apasă un alt buton și mai multe femei fac spume la gură și tresar spasmodic, cuprinse de convulsii. Sunt pe cale să moară la fel cum a murit Alouette, din cauza unui stop cardiac sau a unui anevrism cerebral provocat de prea multă stimulare erotică.

— Eliberează-le! îl roagă Penny, chiar în timp ce este la rândul ei cuprinsă de paralizantele spasme de plăcere.

Începe să se târască spre mașină. În trupul ei, încearcă să blocheze această forță erotică, să o stopeze sau să o redirecționeze înapoi spre Maxwell. Își încordează puternic planșeul pelvian, transformându-l într-un pumn încleștat, furios. Meditează așa cum a învățat-o Maica Barbă-Sură. Încearcă toate metodele tantrice, dar nici una nu pare să aibă efect. Târându-se pe trotuar, ajunge lângă mașină.

— Eliberează-le, Maxwell. Cruță-le viața și o să merg cu tine, șoptește ea înfrântă.

Portiera se deschide și Maxwell îi zice:

— Urcă sau apăs alt buton și mor toate.

Trăgându-se cu greu în interiorul mașinii, Penny își vede chipul reflectat în pantoful bine lustruit al lui Max. *Reflectă-i puterea,* își spune în sinea ei, însă nu se întâmplă nimic. După ce Penny ajunge pe podeaua mașinii, complet neputincioasă, tremurând fără de vlagă, Max trage portiera și îi cere șoferului să dea încet ocol în jurul Central Park.

Treptat, plăcerea insuportabilă se domolește. Max o reduce din butoanele micii telecomenzi. Pentru orice privitor întâmplător, ar părea că Max mânuiește un joc electronic. Nemaifiind supusă forței depline a stimulării, Penny se trage în sus și se așază lângă el. Max îi toarnă un pahar de șampanie din micul bar al mașinii și i-l oferă. Şampanie roz. Penny se uită cu neliniște la pahar.

— Nu te îngrijora, copila mea, o liniștește el. N-am nevoie să te droghez. Dețin deja controlul total asupra corpului tău.

Penny ia paharul. Şampania are un gust straniu după atâtea căni de ceai sănătos din licheni și șoareci de stâncă murați. Pereții vaginali i se relaxează, epuizați.

— Știu de nanoboți, spune ea pufnind. Știu că au fost puși în interiorul Libelulei.

— Ce fată deșteaptă! îi zice Max. O să fii o președintă excelentă pentru DataMicroCom.

— N-am de gând să fiu marioneta ta, se îndârjește Penny.

— Biata Clarissa, spune Max. Nu a vrut niciodată să fie președintă. Eu am forțat-o să facă asta.

Îi explică lui Penny cum a cunoscut-o pe Clarissa, pe vremea când ea era o simplă reprezentantă Avon care vindea rujuri din casă în casă. Ea nu a însemnat nimic pentru el. Un simplu pion. Însă el și-a dat seama cum, având putere asupra vieții sau a morții ei, o putea sili să devină orice. După ce au avut aventura lor de 136 de zile, era prea târziu. Clarissa era deja implantată cu nanoboți. Nu mai avea de ales: trebuia să fie ce voia el să devină sau să moară. Nu a vrut să fie aleasă senatoare, și cu atât mai puțin președintă, dar dacă refuza – sau dacă eșua în alegeri – Max ar fi ucis-o și ar fi reluat procesul cu o altă femeie.

— La fel a fost și cu Alouette, zice el cu regret. Era doar o fată frumoasă, care se mulțumea să fie un simplu manechin de modă...

Însă după ce i s-au implantat nenumăratii nanoboți, nu a avut de ales. Dacă nu reușea să dea o reprezentație extraordinară, Max o pedepsea aducând-o pe culmi ale plăcerii care o vlăguiau. O ducea în pragul nebuniei, supunându-i clitorisul unui extaz exploziv preț de zile în șir, încât nici nu mai putea să mănânce sau să doarmă. Eșecul a încetat să mai fie o opțiune, iar Alouette a ajuns să fie speriată de propriile organe genitale.

— Pentru a supraviețui, amândouă au devenit ce am decretat eu. Dacă vreuna dintre ele ar fi spus cuiva despre puterea pe care o aveam asupra ei, aș fi ucis-o, zice Max.

— De-aia ai omorât-o pe Alouette? întreabă Penny.

— Avea de gând să-ți spună, confirmă Max.

Şoferul lui Max îi învârte în cerc prin locul plin de fum, ca după război. Lui Penny i se pare că au trecut

secole de la plimbarea romantică în trăsură cu Tad pe aceeași rută plină de vegetație.

Prin geamurile fumurii ale limuzinei, tânăra vede parcul. Cetele de copii nesupravegheați încă hoinăresc pe alei, abandonați de bonele lor neînfrânate. Bătrânii în scaune cu rotile sunt tot acolo, ca niște eschimoși în vârstă lăsați să moară pe banchizele de gheață. Printre ei se află și Yuri, mirele părăsit de logodnica obsedată de plăcere. Bărbos, singur în supărarea lui, cu hainele în dezordine, continuă să împartă trecătorilor fluturașii tipăriți pe hârtie verde-pal. Poza lui cu Brenda, la fel ca amintirea pe care o are despre ea, se va estompa cu fiecare nou rând de fotocopii. Penny ar vrea să sară din mașină și să alerge la el. Visează să-i arate urmele de dinți de pe mâna ei, ca dovadă că fata dragă lui încă este în viață pe undeva. Mușcătura i-ar insufla bărbatului noi speranțe.

Max îi urmărește privirea până la bărbatul însingurat și dărâmat de tristețe.

— N-o să las vreun nebun să te omoare, zice Maxwell clătinând din cap.

Flutură din mână, într-o mișcare amplă ce pare să cuprindă întregul oraș. Poate întreaga lume.

— Oriunde ai mers... în fiece clipă a vieții, de la nașterea ta... echipele mele de pază și protecție au vegheat permanent asupra ta. Paznicii mei i-au împiedicat pe vandalii ăia să-ți dea foc la casă... Odată, ei te-au salvat dintr-o tornadă. Cu mai puțină căldură în glas, Max adaugă: îmi aparții. Dacă e să pună cineva capăt vieții tale, acela voi fi eu.

Penny oftează resemnată.

— Și care ar fi scopul meu în mărețul tău plan?

Max surâde cu un amestec straniu de milă și afecțiune.

— Vei servi ca CEO permanent al DataMicroCom, îi răspunde el. În fiecare zi, pentru tot restul vieții tale, vei purta dres și vei căra o servietă. Îți vei aranja părul ca pe un coif lăcuit și vei mânca salate. Vei asista la ședințe de consiliu atât de plictisitoare, că-ți vor pune sănătatea mintală la grea încercare. Max se uită la ea cu un zâmbet satisfăcut, adăugând: Fiecare femeie din lume visează să devină soția mea.

— Te dai la mine? întreabă Penny, uluită.

— Nu fi prostuță. *Te cer în căsătorie,* spune Max ridicând din umeri, ca pentru a înlătura orice posibil contraargument. Vei fi o consoartă de nădejde. Nu există nici un motiv pentru care vreunul dintre noi să trebuiască să-și petreacă viața singur.

Regina Angliei, baroana mass-media din China, magnata oțelului, toate cuceririle lui anterioare duc vieți caste, în care își îndeplinesc datoria față de el. Această rețea de femei puternice îi oferă lui Maxwell stăpânirea asupra întregii rase umane.

— Prin Beautiful You, am implantat cu succes nanoboți în 98,7% dintre femeile adulte din țările dezvoltate, zice Max cu mândrie.

Astfel le controlează obiceiurile de cumpărare, îi confirmă el. În timpul reclamelor TV pentru anumite produse, cele realizate de DataMicroCom, Max transmite un semnal care declanșează senzații erotice. Că e vorba despre un model de pantofi, un film sau un roman cu vampiri, femeile asociază rapid stimulii cu reacția lor de excitare și apoi dau năvală să cumpere.

— Femeile sunt noii stăpâni ai lumii, dar acum eu sunt stăpânul femeilor, se laudă Max.

Penny știe că spune adevărul. Sau, cel puțin, adevărul lui.

— Să nu crezi că asta e doar așa, un fel de întrecere în curtea școlii, o previne Maxwell. Aici nu e vorba despre băieți contra fete. E vorba despre putere. Trăim într-o epocă în care femeile dețin cea mai mare parte a puterii. În administrația statului, în deciziile de cumpărare ale consumatorilor, femeile sunt cele care conduc lumea, iar speranța lor de viață mai mare le-a oferit controlul asupra unei bune părți din averile lumii.

Max se uită cu uimire la cutia neagră de control din palma sa. Răsucește dispozitivul în mâini, ca Penny să-l poată vedea. Suprafața aparatului e un mozaic de butoane negre, fiecare marcat cu o literă sau un număr. O tastatură.

— Poți să-ți imaginezi ce s-ar întâmpla dacă acest aparat de control ar încăpea pe mâinile unui băiat de 13 ani?

— Deja a încăput, zice sec Penny.

Cele două degetele mari ale lui Max apasă pe butoane și Penny țipă când un spasm de excitare

electrică îi cuprinde violent clitorisul.

— Ai creat o metodă foarte eficientă să-i împiedici pe oameni să facă copii, îi zice Penny, înăbușindu-și orgasmul și gândindu-se la rănile provocate celor care au încercat să o penetreze.

Maxwell zâmbește enigmatic.

— Dacă o să mă mulțumești, s-ar putea să-ți dau voie să te reproduci. Ființele umane sunt incapabile să-și controleze înmulțirea, așa că trebuie să fac eu asta. În utopia mea, doar femeile cele mai deștepte și mai productive vor avea voie să aibă progenituri.

Auzind asta, Penny înțelege de ce s-a sinucis președinta. Maxwell plănuiește să controleze rata natalității în toată lumea dezvoltată.

— Suprapopularea, zice Penny. Deci din cauza asta te porți ca un câine care nu-și roade osul, dar nici pe altul nu-l lasă să-l roadă.

Max aprobă din cap, foarte mândru de sine.

— Te referi la funcția de paznic[36]. Anumiți nanoboți pot să transmită un impuls de energie plasmatică pârjolitoare. A fost inventat pentru a distruge celulele canceroase, dar eu am descoperit că funcționează la fel de bine asupra erecției masculine.

— Vei fi fericit să afli că funcționează la fel de bine asupra degetelor misticilor din Himalaya, comentează Penny ironic.

Max ridică dintr-o sprânceană.

— Ah, ai căutat-o pe Maica Barbă-Sură. Ce mai face bătrâna? întreabă el rânjind răutăcios.

— Te disprețuiește! i-o întoarce Penny.

În ciuda încercării lui de a o ascunde, Penny vede că vestea îl întristează.

— Și ca să profite de avantajul ei, adaugă: Maica te disprețuiește pentru felul în care ai furat secretele despre sex ale celor din vechime ca să le folosești pentru profit.

Fără o vorbă, Max apasă rapid pe dispozitivul de control și Penny simte că o cuprinde un fior de dorință amețitoare. Tresare, însă își recapătă iute stăpânirea de sine.

— Înarmată cu învățăturile ei, s-ar putea să mă dovedesc o provocare mai greu de stăpânit decât sclavele tale anterioare.

Max o vede cum își încleștează și descleștează mâinile de furie.

— Nu mai ești copila slabă pe care am învățat-o despre plăcere... Simt că, sub tutela Maicii, ai devenit ceva periculos: o femeie, spune Max, cu ochii strălucind de ceva ce aduce a admirație. Dacă te vei gândi să-mi faci rău, te rog să știi că uciderea mea ar dezlănțui consecințe dincolo de cele mai nebunești închipuiri ale tale!

— După ziua de mâine, întreaga lume o să te deteste, îi spune Penny furioasă. Ia o gură de șampanie din pahar și continuă: în pledoaria de deschidere a procesului meu legat de brevete, intenționez să dau în vileag tot planul ăsta diabolic al tău.

Max apasă pe butoanele dispozitivului de control. Penny simte un fior de plăcere tachinându-i anusul. Îl ignoră.

Max apasă pe alt buton, iar ea își simte sfârcurile începând să se mărească.

— Cu siguranță poți să faci mai mult de-atât, îl întărâtă Penny.

— Şi îți promit c-o să fac, jură Maxwell. Dacă o să încerci să mă dai de gol, te voi face să mergi în patru labe și să latri ca un câine turbat în călduri pe podeaua sălii de judecată. O să te înnebunesc de pasiune. Şi o să te ucid.

În noaptea aceea, Penny construiește un altar pentru zeii tantrici din vechime. Le aduce o jertfa de ceai infuzat dintr-o mână de pământ adus din peștera Maicii Barbă-Sură. Cu o compresă rece din licheni umeziți, tamponează fruntea cuprinsă de febră a celei mai bune prietene a ei, care îi este și colegă de apartament. S-ar putea ca această noapte să fie ultima pe care Penny o mai petrece pe pământ, dar, până și moartea ar fi mai bună decât o viață ca sclavă a lui Maxwell, își imaginează nanoboții strângându-se deja pe poziții pentru atacul asupra creierului și a vintrelor ei. Îi dă telefon tatălui ei în Omaha. Starea mamei nu e mai bună, dar nici mai rea. Este puternic sedată și hrănită artificial printr-un tub gastric, pentru a fi menținută în viață.

Numai Tad pare să o creadă. Imediat ce l-a sunat, a venit în goană acasă la ea, aducând dosarul să-l consulte împreună, în timp ce mâncau o pizza în bucătărie, Penny

i-a povestit despre călătoria ei în Nepal. I-a explicat despre paznicul care așteaptă amenințător în interiorul a milioane de femei. Despre impulsul paralizant de energie plasmatică rea, care înțeapă penisuri.

Penny îi explică tot. Acum, abia acum își pot consuma în întregime, cu sinceritate, legătura romantică. Bând cești din ceaiul de pământ sacru al Maicii, stau la masa din bucătărie și discută dacă să-și ducă relația la un alt nivel.

Tad o privește. Pizza de pe masă se răcește, uitată între ei. Arată ca un băiețel confuz și înfricoșat. Are ochii măriți de spaimă. Luni de zile l-a văzut pe Brillstein șchiopătând prin birou, și era clar că suferea o agonie prelungită. Înghite neliniștit. Nu pare nerăbdător să îndure o soartă similară.

— Credeam că nu poți să ai contact sexual vaginal...

Așa cum i-ar spune Maica lui Penny, vaginul nu este singura cale prin care poate să acceseze puterea. Nu mai contează dacă e frumoasă sau urâtă, slabă sau grasă, tânără sau bătrână. Este deja bine școlită, și a devenit o vrăjitoare sexuală desăvârșită. Posedă talentele pe care și le-au transmis de-a lungul timpului o mie de generații de maestre într-ale sexului. Deține această uimitoare magie carnală în mâini și gură. Toate cunoștințele pe care le-a dobândit de la Maică i s-au întipărit adânc în fiecare mușchi. Şi numai rectul ei bine antrenat cunoaște nenumărate metode prin care să ofere plăcere.

Penny nu i se laudă lui Tad cu nici unul dintre aceste talente. În schimb, arată din cap spre frigiderul marca Sub-Zero, spunând:

— E o sticlă de șampanie pusă la răcit. De ce nu-i scoți dopul cât merg eu până sus să mă schimb în ceva sexy? îi sugerează ea, pe un ton plin de aluzii erotice.

În dormitor, Penny scoate din nou neglijeul din pene de marabu vopsite în purpuriu-închis. Multe dintre pene sunt întărite din cauza sângelui uscat. Sângele lui Brillstein. Însă purpuriul maschează perfect această amintire sângeroasă a nopții în care și-a sedus și interogat șeful ticălos. Îmbrăcând penajul, își vâră picioarele în pantofii Prada cu cele mai înalte tocuri din colecția ei și cercetează rezultatul în oglinda din

dressing. Când îi revine în minte imaginea bătrânului partener senior blocat în ea, plângând de durere, începe să chicotească. Vederea vulvei ei splendide, lipsite de păr, îi trezește amintirea dulce-amăruie a momentului când a încălecat chipul frumos al lui Alouette în cabina de toaletă din restaurant.

— Șampania e pregătită! îi strigă Tad de la parter.

— Imediat, îi răspunde Penny. Se duce repede în camera lui Monique. Acolo, colega ei de apartament doarme adânc, mult prea extenuată ca să o audă pe Penny adunând un braț de produse Beautiful You făcute ferfeniță. Pe acestea, Penny le cară iute în baia ei și le aruncă în duș.

— Ești gata? strigă Tad. Aduc șampania.

— Sunt în dormitor, zice ea tare. Dă grăbită drumul la duș și clătește reziduurile de lubrifiant vechi și fluide corporale uscate acumulate pe diversele unelte erotice împrumutate. Acum că știe secretele de proiectare ale lui Max, poate să-și dea seama ușor că un produs este versiunea din plastic a unei clavicule de om. Un altul este în mod limpede o copie din fibră de sticlă cauciucată a unei scapule. Le șterge pe fiecare cu un prosop din hârtie și le aruncă pe pat. Când aude pașii lui Tad urcând scările, abia are timp să își curbeze genele, să se epileze pe picioare și să-și dea cu parfum după ureche.

În timp ce face toate astea, scotocește în memorie după detalii despre anatomia sexuală masculină. Max a învățat-o câteva. Maica Barbă-Sură a învățat-o mult mai multe, dar Penny nu a pus în practică nici unul din lucrurile aflate. Mintea ei lucrează la intensitate maximă, încercând să-și imagineze nervul rectal inferior al lui Tad și *tunica vaginalis*[37].

Ca ultim detaliu, Penny dă un ocol larg iatacului iubirii, parfumându-l. Maica a învățat-o foarte bine cum să dea expresie puternicilor feromoni care se acumulează în mod natural în glanda Howard și, când face asta, umple eficient decorul romantic cu o aromă hormonală inconfundabilă.

Între timp, Tad a ajuns sus și stă în ușa dormitorului, ținând în mână o sticlă de șampanie și două pahare Baccarat foarte înalte și subțiri. În ochi i se citește un amestec irezistibil de excitare și

vulnerabilitate. Cu penele de marabu fluturând în jurul ei, Penny îl conduce la pat și îl dezbracă repede, cercetându-i pe ascuns anatomia. Câteva mângâieri delicate localizează ligamentul pubovezical. Explorând subtil, atâtând, degetele ei își croiesc drum treptat, tot mai adânc, în rectul lui Tad. Îi urmărește canalul inghinal până la glandele bulbo-uretrale și canalul ejaculator. Dacă Tad are obiecții la libertățile pe care și le ia Penny față de trupul lui, nu le formulează. Din contră, virilul și îndrăznețul avocat se zvârcolește de neliniște în timp ce o privește pe Penny cum amestecă șampania roz cu pachetul de prafuri gata preparate, rețetă secretă a Beautiful You. Sub atingerea ei, trupul lui tânăr tremură de teamă și nerăbdare.

Fără ca el să știe, sângele vechiului ei amant aspirant fără succes pătează salteaua pe care fac dragoste. Din fericire, lui Penny i-a trecut prin cap să o întoarcă pe cealaltă parte.

Penny e încântată să-i vadă pielea ca de găină. Așa se simțea Max când îi isca și îi controla extazul crescând. Asta înseamnă să ai putere. S-au dus declarațiile de iubire bombastice ale tânărului aristocrat. Pentru el, nu mai există nimic dincolo de senzațiile erotice pe care le experimentează pentru prima oară. Se cutremură de o pasiune imposibil de ascuns când ea îi invadează sfincterul înspăimântat cu irigatorul, și șampania roz în care a adăugat prafurile începe să se împrăștie în toate direcțiile, intrându-i în sânge. Penny îi convinge trupul să ajungă la o satisfacție care va pune la încercare înseși preceptele de bază ale realității lui.

Dacă Penny se simte excitată, e doar la nivel intelectual. Gemetele și zvârcolelile lui Tad sunt dovada că stăpânește la perfecție centrii plăcerii umane. A văzut cum se poartă atâtea femei sub influența lor. Manipulate în mod vulgar. I se pare minunat să vadă că pot avea același efect și asupra unui bărbat. Max avea dreptate cu privire la un singur lucru: nu este o bătălie a băieților contra fetelor. E vorba despre faptul că înțelegerea și cunoașterea propriului corp îți oferă putere asupra altora. Penny a fost cândva subiectul de testare supus, cu bale la gură. În seara asta, ea a devenit stăpâna. Ea are controlul.

Tânăra apasă cu dexteritate tubii seminiferi, pentru a suprima spermatogeneza. Penny Harrigan nu mai este o bucată tremurătoare de carne care așteaptă să i se facă ceva. În ciuda penajului vopsit în purpuriu, ea este o maestră fără egal a sexului. Cu fiecare mângâiere, monitorizează ritmul cardiac și temperatura tânărului avocat. Acesta respiră întretăiat. Ritmul cardiac îi e de 197 de bătăi pe minut. Planșeul pelvian al lui Tad capitulează, iar ea introduce cu iscusință de expert un falus roz-aprins, ales din rezerva considerabilă a lui Monique. Folosind produsul numărul 371, Bagheta-Margaretă pentru Iubire, amestecă bine cocktailul îmbătător în măruntaiele iubitului ei, ca și când ar bate smântână într-un putinei. Aceste manevre îl cufundă rapid într-o comă indusă erotic – temperatura internă a corpului îi scade sub 26,67°C și are pupilele fixe și dilatate – iar Penny este nevoită să-l resusciteze folosindu-și propria respirație. La fel cum a stimulat-o Max până a adus-o în pragul morții și apoi a readus-o la viață, Penny îl resuscitează pe Tad, spunându-i:

— Să nu mori. Acum că știi ce bucurie poate să experimenteze trupul tău, agață-te de viața ta măruntă...

Acesta nu seamănă deloc cu sexul așa cum îl știa Tad. Așa cum îl știu membrii frăției Sigma Chi. Nu ejaculează. Atingerea tantrică atentă a lui Penny i-a blocat artera spermatică. În locul unei emisii de spermă fierbinte, pe vârful erecției sale vlăguite, de dimensiuni modeste, tremură doar o picătură de fluid seminal, ca o bijuterie transparentă. Penny o ia grațios cu vârful degetului și și-o pune pe limbă. Are obișnuitul gust dulceag, fructat, al fluidelor seminale produse de glanda Cowper, dar dedesubt se ascund arome mai subtile.

Așa cum a văzut-o făcând pe Maică, Penny suge și linge fiecare nuanță din mostră. În ea, poate citi iubirea de puștan pe care Tad o nutrește în taină pentru ea. Poate să distingă visurile lui, ca ei doi să se căsătorească și să aibă repede o familie numeroasă, cu mulți copii năzdrăvani. În această unică picătură de secreții glandulare, ea gustă o casă cu grădină în suburbii, un setter irlandez cu pedigree, o mașină de familie cu șapte locuri. Tad e la fel de încătușat de visurile lui mărunte, specific masculine, cum a fost și Penny de ale ei. În spatele tuturor acestor amănunte se ascunde ceva mai

evaziv. Penny plescăie din buze, savurând ultimele indicii. În cele din urmă, papilele ei gustative recunosc componenta-cheie a aromei. Este rușinea.

Epuizat, Tad se întinde cât e de lat pe patul ei în dezordine și îi întoarce privirea cu groază. Acum, mâinile ei îi aplică blând o alifie calmantă din piure de lipitori pe pielea inflamată, dureroasă, a scrotului.

Adevărul din fluidul lui o uimește pe Penny. Însă e clar ca lumina zilei. Zâmbindu-i cu oarecare sfială, îi zice:

— Îți știu secretul întunecat. Nu-i nevoie să-l mai ascunzi.

Când ea rostește aceste cuvinte, Tad închide ochii, mort de rușine.

— N-o să spun nimănui..., îi promite ea, dar n-ai fost la Yale, nu-i așa?

Auzind asta, tânărul avocat ambițios izbucnește în lacrimi.

Sub jurământ, Penny va spune adevărul în numele celor care nu o pot face, pentru Alouette și Clarissa. Va vorbi și pentru femeile sleite de puteri care stau buluc la coada de pe Fifth Avenue. Intrând în sala de judecată, urmărește procedurile și se panichează. În boxa juraților nu e nici o femeie. Nu sunt femei printre reporteri sau spectatorii de la galerie. Toți cei prezenți sunt bărbați. Să fie singura femeie din sală este în același timp incitant și intimidant. Înlemnește în pragul ușii o clipă prea mult, suficient cât să fie zărită de privirile tuturor. Toate vocile amuțesc. Ştie că arată uluitor, cu fiecare mușchi tonifiat. Își trece mâna cu manichiură impecabilă prin părul strălucitor, întorcând ușor capul într-o parte, pentru ca șuvițele lungi, bogate, să se miște puțin și să capteze lumina. Fiecare bărbat din sală se uită la ea, dar ea nu se uită la nimeni.

Se forțează să facă un pas și privirile o urmăresc. Ura lor se simte ca un abur fierbinte, care i se rotește în jurul trupului până ajunge la masa reclamantului.

Brillstein intră în sala de judecată cu mers greoi, șchiopătând. Rănile de felul celor pe care le-a suferit se vindecă greu la persoanele în vârstă și e limpede că bărbatul încă agonizează. Strâmbându-se de durere, se lasă încet pe scaunul din apropierea lui Penny, uitându-

se dușmănos la ea, cu ochi înroșiți. Numai Tad îi desparte. Firma a convenit ca un bărbat mai tânăr să îi pună întrebările lui Penny când va fi chemată să depună mărturie. Lista martorilor care ar putea fi citați este scurtă, deoarece Tad intenționează să solicite aducerea în instanță a carnețelelor lui Maxwell.

Afară, pe hol, răsună țipete. Capetele din sala de judecată se întorc în direcția zgomotului perturbator.

— Maxwell, încă o mai iubeai pe Alouette? strigă niște voci de bărbați.

Un cor masculin țipă:

— Cum reziști după sinuciderea Clarissei?

Se repetă aproape identic scena la care a fost martoră în foaierul clădirii BB&B, când Alouette D'Ambrosia a ieșit din lift. Acum, zeci de jurnaliști și *bloggeri*-i se luptă pentru atenția lui Max. Toți țin telefoanele ridicate cât mai sus, pentru a izbuti să facă un filmuleț cu el intrând în sala de judecată.

Penny nu reușește să-l vadă. Max este mult prea protejat de grămada lui de bodyguarzi în costume bleumarin. Însă vede ecranele micuțe care îl înfățișează din nenumărate unghiuri. Este îmbrăcat într-un costum Ralph Lauren sobru, potrivit pentru o nuntă sau o înmormântare. Nu ține nimic în mâinile foarte albe – nici urmă de dispozitivul de control cu care ar putea să tortureze pe oricine are implantați diabolicii nanoboți Beautiful You. Pe buzele decolorate îi trece fugar un surâs răutăcios, absent.

La rândul ei, Penny s-a îmbrăcat cu un costum cu pantalon, rezistent și elegant, de la Jil Sander. Nu putea risca să își pună o fustă sau o rochie. Nu are nici un interes să repete striptease-ul tragic pe care Alouette a fost silită să-l facă pe scenă la Oscaruri. I-a trecut prin cap să poarte pe ascuns o armă în geanta de umăr Prada, *a la* președinta Hind, dar ar fi fost prea târziu ca să-l ucidă pe Max. Paza sălii de judecată avea să fie foarte strictă.

Cârdul de reporteri se ține după Max tot drumul până la locul lui de la masa pârâtului. Aici, un membru al echipei de avocați care îl apără îi trage un scaun și Max îl acceptă fără să arunce măcar o privire spre Penny. Chiar și de la distanță, ea își dă seama că purtarea lui de astăzi este la fel de rece cum îi erau întotdeauna

mâinile. A dispărut companionul de la cină întotdeauna atent, cu zâmbet amabil, care a convins-o să-i povestească toate temerile ei. E ciudat să-l vadă fără stilou sau carnețel.

Ţinându-se de cuvânt, C. Linus Maxwell a oprit plata dobânzii cuvenite de pe urma fondului de depozit de 50 de milioane de dolari. Penny știe că, dacă n-ar avea încotro, ar putea oricând să vândă rubinul impresionant care-i atârnă la gât pe lănțișorul subțire din aur. Şi-ar cheltui și ultimul bănuț ca să-l vadă pierzându-și puterea și poziția.

Toată lumea se ridică în picioare când își face apariția judecătorul. Acesta lovește din ciocănel, declarând deschisă ședința de judecată.

— Ca avocat al reclamantei, zice Tad, ridicându-se, o chem în boxa martorilor pe Penny Harrigan, în calitate de prim martor.

Toate privirile se ațintesc asupra ei când se ridică. Faptul că a fost permanent cercetată cu atenție de bogătașii și celebritățile lumii a făcut-o imună la astfel de examinări publice. O mie de necunoscuți îi cântăresc trupul, părul, chiar și caracterul. Nimic din toate astea nu contează. Merge ca o regină care se îndreaptă sigură pe ea spre ghilotină. Își pune mâna pe Biblia întinsă spre ea. Abia acum își dă voie să-și îndrepte privirea spre Maxwell. El i-o întoarce, cu o expresie calmă, flegmatică. O expresie de plictiseală fără margini. Ochii lui întredeschiși sugerează că își înăbușă un căscat.

Când Penny se așază pe scaunul din fața microfonului și își spune numele pentru a fi consemnat, el își bagă mâna albă în sacou și scoate un mic obiect negru. Îl ține în palmă și începe să umble la el de parcă ar tasta un mesaj text.

Nu un mesaj text, se gândește Penny. Acesta va fi un *masaj text.*

Indiferent dacă efectul este psihosomatic sau nu – nu-și dă seama –, sânii îi sunt cuprinși de o căldură liniștitoare. Efectul general este atât de plăcut, atât de alinător, încât Penny bănuiește că se întâmplă doar în imaginația ei. Nu seamănă deloc cu asalturile sexuale brutale cu care a amenințat-o mai înainte. Senzația de mângâiere blândă dintre picioarele ei aduce mai degrabă cu atingerea Maicii Barbă-Sură. Penny se foiește un pic.

Poate că acestea sunt senzațiile pe care le transmite Max pentru a le face pe femei să cumpere anumite cărți sau anumiți pantofi. Acesta este modul prin care poate să îndrepte voturile electoratului feminin către candidatele preferate de el. O gâdilă ușor. Efectul îi aduce aminte de cuvintele folosite de mama ei: gâdilat plăcut.

Ridicându-se de pe scaun, Tad se apropie de ea.

— Domnișoară Harrigan, sunteți virgină? o întreabă el.

Penny nu este șocată. Îi știe toate întrebările. Strategia lor este să o facă să pară o co-inventatoare sclipitor de inteligentă, nu o copilă ademenită pe calea pierzaniei.

— Nu, nu sunt virgină, răspunde ea.

— Erați virgină când l-ați cunoscut pe domnul Maxwell?

— Nu, nu eram, scutură Penny din cap.

Senzațiile plăcute continuă să-i străbată corpul. Inima a început să-i bată atât de puternic, încât aproape că simte cum îi saltă ușor pe piept pandantivul cu rubin.

— Ați avut relații sexuale cu domnul Maxwell? întreabă Tad, ațintind asupra ei o privire severă.

Vârfurile degetelor lui Maxwell rămân un pic suspendate în aer, parcă așteptând ca ea să-l trădeze.

Penny aprobă din cap.

— Să se consemneze că martora a răspuns afirmativ, intervine judecătorul, adresându-se grefierului.

Tad continuă:

— Ați consimțit de bunăvoie la folosirea de instrumente menite să intensifice trăirile dumneavoastră erotice?

Plăcerea teleghidată încetează brusc. Zumzăitul cald al sfârcurilor și vintrelor nu a fost rodul imaginației ei. A fost un avertisment. Ca răspuns la ultima întrebare a lui Tad, Penny zice:

— Da, i-am permis domnului Maxwell să testeze pe mine multe dintre ideile sale.

Fără a-și lua ochii de la ea, Max atinge rapid, îndemânatic, o serie de butoane. Penny simte că se umezește la subsuori. Un firicel de transpirație îi alunecă în șănțulețul dintre fese. În gât i se ridică un geamăt lung, senzual, dar și-l înăbușă.

— Ați fost recompensată pentru munca pe care ați desfășurat-o pentru domnul Maxwell? întreabă Tad.

Auzind cuvântul „muncă”, Max râde încet, lăsându-și bărbia în piept.

— Nu, răspunde Penny, înfuriată. Mi-a oferit anumite cadouri de natură personală – haine de designer, de exemplu –, dar nu am fost recompensată în mod oficial sau recunoscută drept partenera sa de cercetare ori colega lui.

Max se uită mânios la ea. Furia de pe chipul lui e evidentă. Cum îndrăznește ea să își asume o poziție egală cu a lui? Max lovește câteva taste de pe dispozitivul de control. În aceeași clipă, Penny rămâne fără aer. Inima îi bate neregulat. Trupul i se încordează, chinuindu-se să se elibereze de veșmintele mulate. Fiecare centimetru de piele îi devine atât de sensibil, că până și lenjeria intimă din mătase se simte de parcă ar fi sârmă ghimpată. Degetele ei se luptă să desfacă pe ascuns diverși nasturi și fermoare, ca să-și găsească ușurarea fără a-și trăda excitarea. Penny nu-i poate oferi lui Max această satisfacție. În plus, dacă se zvârcolește ca o dansatoare la bară dezlănțuită, nu are cum să câștige simpatia juraților, care sunt toți bărbați.

Tad nu pare să observe.

— Cunoașteți faptul că pârâtul este numit și „Climax-Well”? o întreabă el.

Penny își înăbușă un nou val de excitare. Își rotește șoldurile pe scaun, sperând că gestul va trece neobservat.

— Tabloidele l-au numit așa. Însă el *deține* toate acele tabloide! zice ea.

— Strict după părerea dumneavoastră, domnișoară Harrigan, care ați spune că este principala sursă a expertizei în materie de sex a domnului Maxwell?

Iată oportunitatea de a-l denunța. Penny înghite rapid saliva caldă care îi inundă gura. Își șterge discret cu un șervețel picăturile de transpirație de pe frunte. Cu întreaga lume ascultând cu urechile ciulite, ar putea să povestească despre călătoria lui Maxwell în Nepal și despre ucenicia lui între genunchii Maicii. Ar putea să descrie cum l-a împins într-acolo căsnicia lui cu final tragic. Şi ar putea să declare, pentru a se consemna de grefierul instanței, cum au fost create produsele Beautiful You după modelul oaselor uscate ale

pelerinilor înnebuniți de plăcere, care s-au masturbat până au murit. Lumea ar afla în curând cum a furat Maxwell secretele senzuale acumulate în întreaga istorie a omului, pentru a înrobi consumatorii de sex feminin și pentru a le influența și controla obiceiurile de cumpărare. Aceste femei decăzute sunt prizonierele unei puteri erotice mai presus de înțelegerea lor, iar Penny le va salva. Max va fi demascat.

Chiar în clipa în care cuvintele i se formează pe buze, respirația i se încetinește și se îngreunează. Coapsele lui Penny se mișcă încolo și încoace, pentru a se elibera de chiloții umeziți. Picioarele aruncă pantofii care par să le țină ca într-o capcană. Dintr-un reflex inconștient, spectatorii masculini se trag încet înainte pe scaune, nerăbdători. Ochii lor încărcați de dorință o devorează.

— Spuneți-ne, o încurajează Tad.

Pare foarte apetisant în hainele lui de avocat. Penny abia așteaptă să se mărite cu el când toată nebunia asta va rămâne în urma lor. Sexul din luna de miere o să fie fantastic.

Este doar vag conștientă de faptul că Maxwell apasă butoanele, încercând cu disperare să îi împiedice mărturia printr-un val și mai puternic de extaz. S-ar putea chiar să o omoare printr-un atac cerebral sau un infarct cauzate de plăcere. Lovește hotărât tastele, fără să-și ia vreo clipă ochii de la reacția ei fizică.

Cel mai probabil, nanoboții implantați în sistemul ei nervos îi transmit lui Max informații despre semnele ei vitale. Cutiuța neagră pe care o ține în mână îi comunică ritmul ei cardiac, presiunea arterială, nivelul hormonilor – totul.

Puterile lui merg mult mai departe de ce a anticipat ea. Max apasă un buton și Penny simte instantaneu gustul unei ciocolate inexistente. Cea mai bună ciocolată neagră pe care a mâncat-o vreodată; gura i se umple de aroma delicioasă. El apasă un alt buton, iar Penny simte parfumul îmbătător al unei minunate grădini de trandafiri. Nanoboții pe care i-a introdus în Penny prin intermediul infamei Libelule se raliază pentru a-i stimula toate simțurile. În urechi îi cântă simfonii de muzică de vioară. Efectele excitante ale irigatorului cu șampanie roz par să se trezească din nou în interiorul ei.

Cu toate acestea, Penny se chinuie să vorbească. Mâinile i se plimbă din senin prin păr. Spatele i se arcuiește, împingându-i sânii înainte.

— El controlează lumea..., rostește ea șovăielnic. Priviți! spune Penny arătând spre el. Cu telefonul!

Observându-i neliniștea, Tad intervine.

— Onorată instanță, i se adresează el judecătorului, se pare că martora se simte rău.

— Opriți-l, vă rog! se văietă ea. Îmi controlează mintea!

Din proprie voință, mâinile ei îi desfac bluza și o dau jos. Tot frecându-se și smucindu-se violent, pantalonul i se lasă în jos și se strânge în jurul gleznelor. O cacofonie de gusturi delicioase – *foie gras,* Grand Marnier și *latte* cu caramel – îi gâdilă cerul gurii. În urechi îi răsună arii asurzitoare de Mozart. Sinusurile i se umplu de mirosuri dulci de iasomie și cățelușii, în ochii celorlalți, Max pare să joace Tetris, însă el este cel care provoacă toate aceste senzații minunate, cu degetele care îi aleargă pe taste ca ale unui pianist virtuoz.

Neajutorată, Penny își simte trupul răspunzând unui violator invizibil. Orificiile o dor de parcă ar pătrunde-o sute de penisuri erecte. Picioarele și buzele îi sunt silite să se depărteze și simte cum o invadează nenumărate limbi nevăzute. Dinți ireali îi mușcă jucăuș sfârcurile, iar pe gât simte gâfâieli fierbinți.

Ţipă, dar nimeni nu vine să o salveze. Grefierul îi consemnează rugămințile. Graficienii instanței își țin răsuflarea.

Tad se holbează la ea, șocat, nevenindu-i a crede. Penny nu mai e vrăjitoarea sexuală experimentată. La fel ca înainte, e bucata transpirată de carne aflată sub controlul erotic al cuiva.

Sosesc paramedicii și o pun pe targă. O întreabă anul, numele președintelui. O întreabă cum o cheamă și o recunosc încântați: „Cenușăreasa Tocilarului”.

Pe tot drumul până la spital, unul dintre ei se minunează întruna:

— Ar fi trebuit să te măriți cu el...

În ciuda aversei constante de ploaie rece, pe Fifth Avenue se întinde o coadă dezordonată de cumpărătoare cu înfățișare jalnică. Picăturile de ploaie le turtesc părul,

împărțindu-l în șuvițe subțiri și drepte care le atârnă pe față și le ascund ochii sticloși, goi. Pantofii rupți stau în băltoace, umplându-se cu apă. Odată la câteva minute, o astfel de sperietoare de ciori mai înaintează un pas, clătinându-se. Un capăt al cozii dispare prin ușile magazinului, placate cu oglinzi roz. Capătul celălalt se întinde până la linia orizontului. Ici și colo, câte o cumpărătoare s-a prăbușit la pământ, dar chiar și aceste femei neputincioase continuă să înainteze chinuit, târându-se în patru labe.

Doar câteva – sau poate chiar nici una – ridică privirea când o limuzină foarte lungă trece pe lângă ele ducând un grup de nuntași în fața Catedralei Sf. Patrick. Aici, un baldachin îi protejează de ploaie pe oaspeții care sosesc. Printre ei se numără șefi de state, regina Angliei, o baroană mass-media din China, artiste multipremiate de toate felurile. Pe trotuare se înghesuie numeroși jurnaliști. Este evenimentul monden al deceniului. Cel mai bogat și mai puternic bărbat din lume se însoară.

În drum spre cununia religioasă, mireasa a trecut cu mașina pe lângă kilometri întregi de cumpărătoare extenuate. Își ține voalul lăsat, sperând să nu fie recunoscută. Ea, Penny Harrigan, a eșuat în misiunea ei de a salva pe cineva, iar acum va plăti prețul suprem. Nu va face muncă de pionierat pentru generația viitoare de femei. Nu va deschide un nou orizont al feminismului. Gătită în voluptuoasa rochie de mireasă Priscilla of Boston, își caută puterea de a păși spre altar și a-și depune jurământul de cununie față de C. Linus Maxwell.

La fiecare colț de stradă, standurile de ziare de pe trotuare etalează titlurile tabloidelor: „Regele Tocilar se însoară cu regina lui diabolică”. Un alt titlu: „Trăiască Regina Penny”. Alte tabloide trâmbițează: „Climax-Well complotează să pună stăpânire pe lume” și: „Corny Maxwell construiește roboți sexuali secreți”. Doar Penny își poate da seama de strategia lui. Max a plasat aceste articole în tabloide pentru a prezenta adevărul ca pe o glumă ridicolă. Subminează astfel credibilitatea dezvăluirii ei. Acum, nimeni nu o să o mai creadă vreodată.

Splendida ei rochie de mireasă este, în egală măsură și extrem de incomodă. Penny e stânjenită în

mișcări de greutatea jupelor și a volanelor. Însă e necesară pentru mitologia care tocmai se construiește. Pentru toți ceilalți din istorie, acesta va semăna cu un final dintr-o carte de basme: Cenușăreasa se căsătorește cu Prințul. Max are nevoie de asta pentru a întări iluzia pe care a făurit-o atâția ani.

Una peste alta, fumul negru ca tușul scos de latexul care arde acoperă metropola ca o pătură. *Dildo*-uri în flăcări continuă să zboare prin aer, căzând apoi și omorând oameni la întâmplare.

Vagaboandele Beautiful You merg încet, cu pași târșâiți, ca o armată aflată într-o nesfârșită retragere de pe un câmp de luptă îndepărtat. Rănitele și deznădăjduitele. În hainele lor leoarcă, habar nu au că sunt pioni într-un complot mondial. Penny nu numai că nu a reușit să le ajute, dar a fost complice la înfrângerea lor. Patul ei a fost cel în care s-au perfecționat armele distrugerii lor. Feedbackul ei a îmbunătățit instrumentele care îi devastează acum semenele. Așa că este cât se poate de nimerit ca ea să i se juruiască lui Max ca soție.

Cele mai inteligente, talentate și perseverente femei din lume sunt acum la mila toanelor lui. Dintr-o apăsare pe buton, poate să le pună în gură gusturi incredibile. Poate să le facă să audă o muzică inexistentă. El le controlează realitatea. Ziua de astăzi marchează începutul unei ere întunecate pentru femeile de pretutindeni, dar Penny speră că aceasta va dura doar o generație. După ce adevărul va ajunge să fie cunoscut pe scară largă, poate că generația următoare nu se va atinge de produsele Beautiful You.

Însă, se gândește Penny, dacă nanoboții se înmulțesc singuri, este posibil ca fiecare mamă să transmită micii monștri fiicelor ei. Poate că și fiilor. În decurs de o generație, întreaga lume industrializată o să-i aparțină lui Max. Maleficul Max.

Dacă, așa cum a zis el, și-a făcut o vasectomie, nu va exista nimeni care să-l moștenească. Cunoscându-l, Penny bănuiește că frâiele puterii vor trece, în cele din urmă, către un supercomputer complet automatizat. În curând, un program informatic va spune tuturor ce simt și ce gust au în gură, distribuindu-le cu țârâita orgasme artificiale și muzică dulceagă, falsă, prin intermediul roboților din sistemul lor nervos.

Penny își dă seama că atunci nu va mai avea importanță ce gust are ceva. DataMicroCom ar putea să pună orice ingrediente în mâncarea pe care o va vinde. Gustul real și textura pe care o va avea mâncarea în gură nu va conta, deoarece nanoboții vor controla modul în care vor percepe consumatorii toate produsele.

Penny își amintește drumul cu taxiul din seara primei ei întâlniri la cină cu Max, la Chez Romaine. Spre deosebire de acel prim covor roșu, pe care a pășit ignorată complet, în această dimineață, trotuarul este ocupat în întregime de un zid gros de vânători de știri, care se întrec să obțină o fotografie cu ea în somptuoasa rochie de mireasă. Zeci de lachei ai lui Max îi cară trena și țin umbrele negre peste ea, pentru a nu lăsa nici măcar o picătură de ploaie să-i strice ținuta. O brigadă de bodyguarzi în costume bleumarin o escortează prin mulțime.

Urcând în grabă treptele catedralei, Penny simte gust de costițe condimentate, fripte pe grătar. Aude cântec de păsărele. Ştie că nici unul nu este real. Max îi bagă aceste percepții în cap. Ca s-o consoleze, presupune ea. Mintea ei nu va mai fi niciodată a ei.

Intrând în biserică, zărește trei chipuri familiare, dar le alungă ca fiind alte halucinații induse de Max. Chipurile îi zâmbesc. Le zâmbește și ea, întrebând:

— Voi chiar sunteți aici de-adevăratelea?

Sunt părinții și colega ei de apartament ei. Mama ei și Monique sunt fragile și foarte slabe, dar se pare că Max le-a dat destulă putere cât să se afle astăzi aici. Cele două femei nu sunt atât niște nuntașe, cât niște ostatice aduse pentru a asigura desfășurarea fără incidente a ceremoniei. S-ar putea ca Penny să încerce să se răzvrătească din nou, dar nu și dacă oamenii la care ține sunt permanent în pericol.

Pare ironic că, nu cu mult timp în urmă, mama ei și Monique o băteau la cap să-și arunce mijloacele contraceptive la gunoi și să-l prindă pe Max în cursă, ca să se însoare cu ea. Acum, ea este cea prinsă în cursă. Iar în această dimineață, arată ca niște rude îndoliate la o înmormântare. Se îmbrățișează toți patru cu căldură.

Cu plasatorii lângă ei, gata să îi conducă pe părinții la locurile lor, mama lui Penny îi șoptește:

— Poftim, ia ăsta. Citește-l, îi zice ea, îndesându-i ceva în mână.

Penny observă cu groază că încheieturile mâinilor mamei ei au urme roșii de la frânghie. Brațele ei dezgolite sunt împestrițate de mici buline roșiatice, crustele care marchează locul injecțiilor hipodermice.

E o bucată de hârtie împăturită. Desfăcând-o, Penny descoperă că e o pagină îngălbenită dintr-un număr foarte vechi din *National Enquirer.* Agitată, întreabă un bodyguard dacă există o toaletă pe care ar putea să o folosească.

Nici una dintre pioasele femei de serviciu ale parohiei nu s-a mai prezentat la lucru de multe săptămâni, constată Penny cu silă. Îi ia ceva timp să își bage rochia cu crinolină gigantică într-o cabină împuțită. Fiecare mișcare face ca satinul elegant să absoarbă și mai multă apă murdară de pe pardoseala care duhnește a urină. Penny aude primele acorduri ale „Marșului nupțial” în timp ce citește în viteză pagina din tabloid. Titlul articolului spune: „DataMicroCom pariază puternic pe tehnologia clonării”. Potrivit relatării care urmează, compania lui Max a făcut investiții masive în cercetare pentru a crea un embrion uman viabil și a-l clona. Aceste cercetări au avut loc în aceeași perioadă cu cele dedicate nanoboților. Conform jurnalistului de la *National Enquirer,* țelul pe termen lung declarat de companie era să producă o clonă microscopică. Acea clonă urma să fie ținută într-o stare de anabioză. Putea fi implantată pentru gestația până la maturitate într-un pântec-surogat.

Penny citește de două ori articolul înainte să-l arunce în vasul de toaletă și să tragă apa după el.

Dacă Max poate să introducă pe ascuns în femei nanoboți care controlează mintea, de ce nu și o clonă embrionică în biostază? Inclusiv în ea! Fără îndoială, ar fi o clonă a lui însuși. Acesta, *acesta* este mărețul lui plan. Să controleze creșterea numărului populației la nivel global... Să perpetueze puterea globală a corporației sale... Ca un parazit, el plănuiește să clocească mii, poate milioane de Max identici în uterele unor femei care nu bănuiesc nimic. Asta este uneltirea lui pentru a aduce pace umanității. Lumea lui perfectă

urmează să fie populată de un miliard de versiuni ale lui însuși!

Maxwell stă la altar. Părinții ei sunt așezați în primul rând de strane, așteptând alături de sutele de demnitari și celebrități ca mireasa să vină spre altar.

Toate femeile din biserică zâmbesc profund emoționate. E limpede că Max le bombardează simțurile cu toate senzațiile plăcute imaginabile. Mama lui Penny suspină de parcă ar fi absorbită de gustul și mirosul unor negrese proaspăt scoase din cuptor. Ochii lui Monique se închid lent, ca și cum ar fi purtată în zbor pe un covor magic de muzică de vals. Numai Penny este scutită de plăcerile, oricare ar fi ele, pe care le folosește Max pentru a le menține docile pe celelalte femei pe măsură ce înaintează ceremonia.

În curând, va deveni doamna C. Linus Maxwell. Își va fi găsit destinul – sau destinul o va fi găsit pe ea. Începând de astăzi, se va afla la cârma celei mai mari corporații din lume. Va fi soția celui mai bogat bărbat de pe glob. Penny își ocupă locul alături de el. Cu voalul pe față. Implantată. Pentru a-l iubi, a-l cinsti și a-l prețui dar, cel mai important, pentru a i se supune.

— Dacă știe cineva vreun motiv pentru care acești doi oameni nu pot fi uniți prin sfânta taină a cununiei, să vorbească acum sau să tacă pe veci, zice episcopul.

Din fundul bisericii se aude un murmur. Numeroasele gâturi elegante se întorc să se uite într-acolo, în timp ce o siluetă adusă de umeri înaintează încet pe interval. Pletele cărunte, în dezordine, șiroiesc de ploaie. Trupul sfrijit, dezbrăcat, se chinuie să înainteze. O claie de păr pubian sur atârnă atât de lung, încât mătură covorul roșu. Judecând după uimirea și teama de pe chipul lui Max, el și-a dat seama imediat cine este apariția neinvitată. Baba care se apropie își ridică ochii orbi, albiți, în direcția lui și vorbește.

— Maxwell, îți miros frica! strigă ea, adulmecând aerul cu nasul ei de hârcă bătrână. Opriți această... parodie! cere cu glas aspru, ca un croncănit, care-i iese din gura fără dinți.

Neliniștit, Max își vâră mâna în smoching și scoate dispozitivul de control. Atingerea lui ar putea să ucidă

milioane de femei.

— Spune-i, Max! îi poruncește baba, înaintând întruna. Vrăjitoarea îndreaptă spre el un deget încovoiat și îi ordonă: Dacă poți să te însori cu fata, atunci spune-i adevărul! Spune-i tinerei tale mirese adevărul despre existența ei!

Ochii lui Max se măresc de groază.

Ajunsă acum la jumătatea drumului spre altar, femeia-cadavru îi ordonă:

— Spune-i secretul pe care eu n-am putut să i-l spun. Acest adevăr trebuie să vină din partea ta. Spune-i!

Penny stă acolo, în picioare, uitându-se nedumerită de la acuzatoarea cu înfățișare jalnică la bărbatul care e pe cale să devină soțul ei.

Bineînțeles că este Maica, venită tocmai din Nepal la New York. Buzele ei se depărtează pentru a-i mai zice lui Max:

— Spune-i de ce ți-ai pus viața în slujba plăcerii femeilor!

— Mai fă un singur pas, Maică, și din cauza ta vor muri un miliard de femei! amenință Max ridicând telecomanda, să o vadă toată lumea.

Maica își oprește înaintarea.

— Maică, intervine Penny strigând cu îndrăzneală, știu motivul pentru care Maxwell a furat secretele erotice ale celor din vechime. Știu de ce și-a riscat viața pentru a dobândi acces la cele mai bune vagine din lume!

Femeile continuă să fie pierdute în visurile lor aievea de plăcere. Bărbații invitați par plăcut surprinși de întreruperea neașteptată a unei ceremonii de nuntă altfel plictisitoare. Dacă sunt conștienți de plăcerea femeilor, o ignoră dinadins. Acești bărbați par a fi, în cea mai mare parte, afemeiații vulgari și profitorii de pe piața neagră, care exploatează efectul Beautiful You.

În timp ce Max stă cu degetul în aer deasupra butoanelor unui masacru global, Penny spune:

— Știu despre cercetările cu donarea. Știu că Max a implantat embrioni donați ai lui în fiecare utilizatoare de produse Beautiful You, iar în curând le va face pe toate să înceapă gestația. Captează atenția întregii catedrale când strigă: Aceiași nanoboți care aduc plăcere și durere sclavelor lui Max, aceiași roboți minusculi vor bloca

funcția imună care, altfel, ar putea să respingă fetușii străini. Această armată de roboți microscopici va proteja fetușii, astfel încât sute de milioane de femei fertile vor da naștere unor copii exacte ale lui Cornelius Linus Maxwell!

Spre sfârșitul scurtului ei discurs, Penny deja începe să strige, agitându-și violent buchetul de mireasă. Când tace, invitații adunați acolo se holbează la ea cu neîncredere. Penny, în rochia ei plină de volane, așteaptă reacția mânioasă. Se pregătește ca Max să înceapă să o chinuie din câteva atingeri ale tastelor. Nu se întâmplă nimic din toate astea.

Maica își întoarce privirea spre ea. Bătrâna înclină nedumerită capul într-o parte și zice:

— Ce tot zici acolo, draga mea? Nu e deloc vorba despre asta.

Undeva, cineva din biserica întunecată chicotește.

— Încă un cuvânt și o să provoc mai multă suferință decât vă puteți voi imagina! amenință Max.

Fără să-l ia în seamă, Maica Barbă-Sură îndrăznește să zică:

— Penny Harrigan, rochia pe care o porți a fost rochia *ei* acum douăzeci și cinci de ani. Este rochia de mireasă pe care a purtat-o demult răposata soție a lui Max, când avea exact vârsta ta! Cuvintele ei răsună în uriașa biserică din piatră, întreabă-ți mirele de ce ți se potrivește perfect rochia asta!

Într-adevăr, rochia i s-a potrivit perfect. De prima dată când a încercat-o, de parcă ar fi fost făcută pentru ea.

Înainte ca Penny să apuce să se mai gândească la această minune, Max apasă pe tastatura dispozitivului său. Nevăzut, un satelit transmite semnalul, iar Penny se simte străbătută de un fior de durere violentă. În chip asemănător, fiecare nuntașă țipă și se prăbușește pe pardoseala rece. Doar Maica rămâne în picioare, uitându-se sfidător în ochii mânioși ai lui Max.

— Spune-i fetei! șuieră ea. Trebuie să cunoască destinul pe care s-a născut să-l împlinească.

— Niciodată! urlă Max.

Penny este doar vag conștientă că Maica a eliminat distanța dintre ea și Max. Cei doi adversari își dau roată unul altuia, un dandy în smoching și un schelet sfrijit.

Maxwell ascunde telecomanda în buzunarul interior al smochingului și ridică amenințător mâinile goale, gata să se repeadă la bătrână de cum va rosti cuvintele următoare.

Episcopul stă aplecat deasupra lui Penny, roșind furios în timp ce ea se zbate la picioarele lui, zvârcolindu-se de durere și plăcere, aproape înnebunită, și împroșcând șuvoaie de țipete guturale, de lunatică.

— Hei, micuță Penny! strigă Maica. Trebuie să respingi energia lui malefică. Nu e o întâmplare că l-ai cunoscut pe Maxwell. Numai tu îl poți înfrânge!

Abia ce a rostit aceste cuvinte, că Max se și năpustește spre ea, apucând-o de gâtul firav și spunând:

— Mori, vrăjitoare blestemată!

Chinuindu-se să respire, Maica strigă:

— Uită-te! Uită-te în carnețelul lui la o dată cu nouă luni înainte de nașterea ta, Penny! Cu vocea redusă la o șoaptă neclară, adaugă: Uită-te să vezi pe cine a sedus...

Penny se zvârcolește în poalele înfoiate ale imensei rochii de mireasă. Simte cum îi aleargă nanoboții prin vine. Vrea să-și taie arterele și să-și scurgă tot sângele, ca să-l curețe. Roboții nu se vor potoli niciodată. Nu va scăpa nicicând de ei. Santinelele microscopice ale lui Max sunt vii și îi provoacă durere din interior.

Cu gâtul zdrobit în mâinile reci ale lui Max, Maica e pe moarte. După două secole în care a ajutat pelerinii să atingă iluminarea sexuală, blânda maestră moare sugrumată de mâinile celui mai strălucit elev al ei. Chiar în clipa în care mâinile lui îi strangulează traheea, bătrâna zice răgușit:

— Copilă, trebuie să-i întorci energia împotriva lui însuși! Canalizeaz-o prin tine și trimite-o înapoi cu forță încă mai mare! Nici o oglindă nu se arde de la razele soarelui, oricât de fierbinți ar fi ele! șoptește ea.

Pentru a înlătura asaltul plăcerii artificiale, Penny se concentrează asupra familiei ei unite și a credinței lor luterane, simple. Savurează prietenia adevărată care s-a legat între ea și Monique. Mintea lui Penny se concentrează asupra a tot ceea ce îndrăgește pe lumea asta. Înghețată cu aromă de caramel. Ron Howard. Richard Thomas. Printr-o meditație susținută, conștiința lui Penny începe să redirecționeze semnalele provenite

de la dispozitivul de control al lui Max. Nanoboții care i se plimbă în număr mare prin corp o iau treptat în jos, înghesuindu-se în pelvisul ei în așteptare, unde se opresc.

În același timp, biserica se umple de un fluierat strident. La început slab, sunetul crește în intensitate. Fluieratul ajunge să răsune ca o sirenă, la fel de tare ca vaierul alarmei unui raid aerian. Zgomotul de sirenă crește până devine de megafon, atât de puternic, încât amenință să facă terci creierele tuturor celor prezenți. Invitații, episcopul, toți oamenii din biserica rece și întunecată ca o peșteră își astupă urechile cu palmele și se ghemuiesc de durere.

Penny este sursa zgomotului. Înăbușit doar de jupele și crinolina rochiei, sunetul asurzitor este emis dintre picioarele ei și răsună cu ecou între zidurile din piatră ale bisericii. Impunătoarele ferestre cu vitralii zornăie. La fel cum s-au dărâmat zidurile Ierihonului din cauza trâmbițelor, fluieratul face să apară crăpături fine în zidăria catedralei. Cade praf de mortar. Când sunetul crește până la intensitatea tunetului, îi explodează prin satin și jupe, împrăștiind ca pe șrapnel paiete și periuțe. Dantela sfâșiată zboară ca un nor de confetti alb, dând la iveală locul puterii miresei.

Penny se concentrează asupra iubirii pe care o simte pentru minunata Maică, iar marginile sexului ei freamătă, lăsând să iasă cu forță în afară un zgomot nemaivăzut de puternic. Un tun sonic. Forța sunetului stinge lumânările din sanctuar.

Fără avertisment, imensa fereastră rotundă a catedralei explodează. Nu spre exterior, ci spre *interior,* lovindu-i pe nuntași cu o ploaie deasă de cioburi de sticlă roșie, albastră și verde, sparte de ceva ce a intrat zburând cu viteza unui glonț dinspre Yankee Stadium.

Ca un fulger... O minge de foc... un guguloi topit în flăcări, compus din latex și baterii, zboară cu viteză prin aer, străbătând enorma catedrală. Cu forța unui foc de armă, racheta furioasă cu potențial letal îl izbește pe Max fix între picioarele pantalonului de la costumul de gală făcut pe comandă. Obuzul fierbinte din produse de îngrijire personală arzânde sfâșie părțile intime ale mirelui, făcându-l să se îndoaie de la mijloc și răsturnându-l spre spate.

Maestra bicentenară a murit.

Maxwell a fost rănit mortal de o armă din propriul arsenal de instrumente ale plăcerii de înaltă tehnologie – un falus incendiar care s-a lansat singur din rugul aprins de membrii Promise Keepers! Sângele curge întruna de la bifurcația cracilor pantalonului sfâșiat al smochingului său. Penny n-are nevoie să se uite mai de aproape ca să știe că n-a mai rămas nimic din organele lui genitale. Asemenea unui personaj dintr-o carte de Ernest Hemingway pe care a trebuit să o citească în liceu, bărbăția i-a fost sfâșiată în bucățele de forța loviturii. Maica Barbă-Sură a murit, iar Max e și el pe moarte.

Nanoboții din corpul ei își încetează tortura. Încet-încet, Penny și celelalte femei din biserică reușesc cu greu să se ridice în picioare, clipind uimite. Își scutură de pe chip părul aflat în neorânduială și își deschid poșetele pentru a începe lunga și dificila misiune de retușare a machiajului. Și a vieții.

În jurul gleznei lui Penny se strâng degetele reci ale unei mâini de muribund. E Max, care se uită în sus la ea cu ochi rugători. Chipul lui și așa palid este acum alb ca varul, iar buzele i se mișcă încet pentru a articula cuvintele.

— Ascultă, zice el. Uite..., adaugă, băgând mâna liberă în buzunarul hainei și scoțând o bucată mototolită de ziar. Pentru tine, spune, întinzându-i-o.

Penny îngenunchează și o ia. Este o tăietură dintr-un ziar datat cu exact treizeci de ani în urmă, decupată din *National Enquirer.* Pagina e dominată de o fotografie alb-negru. E neclară și ștearsă de vreme, dar e ca și cum s-ar uita într-o oglindă. E chipul ei, purtând același voal și aceeași rochie de acum. Este un anunț de nuntă. Cornelius Linus Maxwell urmează să se căsătorească cu Phoebe Bradshaw. Capsată de această pagină mai este una cu un alt articol din ziar, un necrolog, exact 136 de zile mai târziu. Tânăra doamnă Corny Maxwell a murit din cauza unei reacții alergice la crustacee.

Peste inima lui Penny se așază o umbră de teamă. Ea însăși este alergică la crustacee. În timpul primei lor cine la Chez Romaine, când ea era cât pe ce să comande sushi cu scoici, Max a oprit-o. Cumva, știa și el de alergia ei gravă.

— Soția mea, zice el.

Acolo unde înainte atârnau penisul și testiculele lui, Penny vede că se află doar o rană deschisă, din care țâșnește sânge. Aceeași mână muribundă care i-a oferit articolul îi dă acum omniprezentul carnețel. Ţinându-l deschis la o anumită pagină, Max îi spune: „Subiectul de testare numărul 1.148, Myrtle Harrigan, 24 martie 19... Locul: Shippee, Nebraska...”

Mama lui Penny plânge încet când Max citește cu glas tare amănuntele aventurii lor secrete. Cu douăzeci și cinci de ani înainte, ea era o femeie recent căsătorită dintr-un mic orășel și lua parte la o strângere de fonduri în care se licitau plăcinte, desfășurată în sala de întruniri din localitate. Într-un limbaj de o galanterie atipică pentru el, Max a consemnat:

„Subiectul de testare părea extrem de nefericit când mi-a mărturisit neputința de a avea copii. Cum eram străin de oraș, trebuie să-i fi părut o persoană în fața căreia poate să-și descarce fără griji inima”.

Cu o generație în urmă, această femeie tânără din Nebraska i-a povestit temerile ei secrete lui Max, la fel cum avea să o facă și Penny la prima lor întâlnire la Chez Romaine.

— „Femeia avea 1,68 m înălțime, o greutate de aproximativ 54 kg...”

De la distanța la care se află față de locul unde e Max cu carnețelul în mână, relatându-și trecutul, mama lui Penny își ridică plângând fața din ghemotocul de șervețele de hârtie și îl întrerupe:

— Aveam doar 51 de kilograme!

Max cel muribund continuă:

— „În inima mea, știam că aș putea să fac mai mult pentru această biată femeie stearpă decât să-i provoc un orgasm răscolitor. Îmi stătea în putere să-i ofer copilul pe care și-l dorea atât de mult”.

Max a descris apoi în carnețelul lui cum a sedus-o în timp ce mâncau o felie de plăcintă cu dovleac. Soțul ei era plecat, participa la o tabără de weekend a organizației Promise Keepers. A fost nevoie de foarte puțin șarm ca să o convingă pe această tânără casnică însingurată. Max a consumat legătura lor în aceeași seară, pe bancheta din spate a Ford Explorer-ului închiriat.

— „Când ritmul ei cardiac a ajuns la 163 de bătăi pe minut, am implantat-o cu un zigot clonat, odată cu cea mai avansată generație de nanoboți necesari pentru a asigura supraviețuirea acestuia”, citește el pe un ton fără inflexiuni.

— N-am avut niciodată mai mult de 54,5 kg, chiar și după ce m-ai lăsat însărcinată! insistă mama lui Penny, plângând în hohote.

După nouă luni, s-a născut Penny. Aparent, un miracol.

După expresia îndurerată a tatălui ei, Penny își dă seama că el habar nu avea. Nici unul dintre părinții ei nu a bănuit că au jucat un rol în planul lui Max de a o clona pe soția lui decedată. Ei au oferit adăpost experimentului unui demon. Max ar fi putut să-și implanteze embrionul în oricare dintre numeroasele femei cu care a avut aventuri. Ar fi putut să implanteze embrioni în toate aceste femei.

Pentru Penny, și mai neliniștitoare este posibilitatea reală ca ea să nu fie ea însăși. E îndeajuns de rău că impulsurile îi erau transmise prin intermediul unui semnal, excitându-i centrii nervoși ai plăcerii. Acum, descoperă că până și ADN-ul ei este second-hand, primit moștenire de la un geniu nebun care tânjea să se reîntâlnească cu iubita lui soție. Ea, Penny Harrigan, este Phoebe Maxwell, înviată din morți prin procedee genetice.

În acest moment de șoc, în tăcerea absolută răsună o voce. La fel de zglobie ca întotdeauna, Monique exclamă pițigăiat:

— Fată din Omaha! Îh!

Din spate, din fundul bisericii, Esperanza, redevenită cața latino-americană dintotdeauna, strigă:

— *Ay, caramba!*

— Toată viața ta, agenții mei au vegheat asupra ta, șoptește Maxwell, cu sângele prelingându-i-se din rana dintre picioare.

În biserică s-a lăsat o liniște atât de adâncă, încât toți cei prezenți îi pot auzi mărturisirea. Penny nu trebuie decât să se uite la fotografia decolorată din necrolog ca să știe că toate astea sunt adevărate.

Îngerii ei păzitori, își dă ea seama, nu erau agenții serviabili de la Homeland Security. Santinelele îmbrăcate la costum, cu ochelari de soare pe nas, au protejat-o încă din copilărie din ordinul lui Max. Nu au permis să i se întâmple nimic înainte să ajungă la maturitate și să devină înlocuitoarea soției lui moarte cu mult timp în urmă.

— Tu ești dovada că tehnologia mea de donare va avea succes, continuă Max. Mi-am petrecut viața dobândind acces la toate uterele din lumea civilizată.

Gestul este, până și pentru Penny, ceva foarte emoționant. Maxwell a iubit-o pe soția lui. A iubit-o îndeajuns încât să o învie din morți.

— Tu, copila mea, tu, cu organele tale genitale perfecte, vei fi darul meu pentru toți bărbații! spune Maxwell cu mândrie.

Trupul bătrân și fără suflare al Maicii zace lângă el, atât de aproape că sângele lui se amestecă cu al ei. Când fluxul esențelor sale vitale încetinește, ochii i se închid cu un tremur de pleoape. Plămânii lui primesc aer pentru ultima oară.

— Oh, Pheobe... Mi-a fost dor de tine atâția ani..., zice el cu ultima suflare.

Max a murit.

Singură în peștera ei din Himalaya – și dezbrăcată, desigur – Penny presară condimente în fiertura de șopârle tocate. Amestecă în oala care clocotește și duce la buze o lingură de tocană aburindă. Gustul o umple de nostalgie după Maica moartă. La nici o oră după ce ea și Max au murit pe pardoseala Catedralei Sf. Patrick, Penny s-a urcat la bordul unui avion particular închiriat și a zburat spre Nepal. A escaladat stâncile ascuțite ale Everestului încă îmbrăcată cu rămășițele zdrențuite ale rochiei de mireasă. Nu a spus nimănui unde se duce.

Părinții lui Penny sunt în siguranță. Monique a scăpat de obsesia ei cu baterii. Dacă e să se ia după SMS-urile pe care i le-a trimis regulat, din oră în oră, Monique urmează să se mărite cu Tad. Va continua să locuiască în vila din Upper East Side și va avea parte de iubirea unui soț chipeș.

Penny se gândește că probabil, la timpul potrivit, câțiva discipoli o vor căuta și o vor găsi aici, ademeniți

de legenda străveche a vrăjitoarei sexuale care poate să perpetueze moștenirea erotică a veacurilor. Un șir constant de specimene perfecte din punct de vedere fizic, năzuind să dobândească o educație erotică desăvârșită, i se vor înfățișa pentru a-și face ucenicia cu ea. Penny este moștenitoarea talentelor tantrice adunate de-a lungul timpului, nu? Ea, Penelope Anne Harrigan, va accepta torța pe care i-au înmânat-o femei ca Maica Barbă-Sură sau Bella Abzug. Le va elibera pe femei de nevoia de a merge la bărbați pentru a-și găsi împlinirea trupească. Această moștenire – nu hainele, nu bijuteriile sau practicarea dreptului – este destinul pe care l-a căutat atâta. Puterea ei este plăcerea carnală. Regatul ei este un tărâm mai presus de relațiile interpersonale.

Penny a învățat ce e important. Familia este importantă. Iubirea este mai importantă decât orice altceva.

Amestecă încet în oală. Preparată după rețeta preferată a Maicii, supa e garnisită cu fulgi de guano condimentat. Stând pe vine lângă oală, Penny se bucură de căldura blândă a flăcărilor. Din poziția unui luptător de sumo, se mângâie alene cu o bucată scurtă și noduroasă din ceea ce pare a fi un lemn ud. Este degetul mijlociu al Maicii, acela cu care înțeleapta matusalemică a citit toate secretele lui Penny. Așa cum bătrâna maestră îi tăiase un deget mamei sale moarte, Penny a retezat acest *memento mori* din trupul cald încă al mentorei sale. Totuși, suvenirul, chiar și bine lubrifiat cu sebum de iepure măcinat cu o piatră, nu reușește nici pe departe să îndulcească melancolia crescândă a lui Penny.

În minte îi apar, amenințătoare, cuvintele *dependență de excitare,* dar le alungă.

Băgând lingura în fiertură pentru a degusta a doua oară, își face griji că milioane de femei din lumea întreagă stau ghemuite pe vine la fel ca ea, chinuindu-se să ajungă din nou la orgasm prin masturbare. După tortura delicioasă a produselor Beautiful You, este posibil ca ele să nu mai atingă niciodată culmi ale orgasmului comparabile cu acelea.

Instrumentele rudimentare ale plăcerii meșterite de Maică... acestea sunt OK. Dar fără stimularea vaginală high-tech a hibrizilor lui Max, ca să nu mai pomenim și de atenția entuziastă a presei, Penny se simte cu moralul

la pământ. Poate că toate capetele alea luminate au dreptate. La fel cum un adolescent se agață de prețioasele sale jocuri video și filme porno, Penny tânjește după produsele ei roz-aprins. Poate că dependența de excitare este reală. Creierul ei limbic e însetat după dopamine. Hipotalamusul i-a luat-o complet razna! Penny suferă de sevraj. Își întețește eforturile cu degetul mort, dar nu prea vine nici o răsplată.

Plecând de lângă foc, traversează cu mers legănat pardoseala peșterii, căutând ceva. În căutarea ei frenetică, aruncă la o parte tendoane străvechi și poșete Prada. În sfârșit, găsește obiectul pe care-l dorea cu atâta ardoare.

E o cutiuță neagră, nu mai mare decât un Game Boy. Dispozitivul de control al lui Max. L-a șterpelit în ultimele clipe ale cununiei ei dezastruoase. După ce Max a fost rănit mortal de un proiectil din *dildo*-uri în flăcări, Penny a reușit să o șteargă de acolo și cu prețiosul lui carnețel cu însemnări. De atunci, și-a petrecut zilele iernatice descifrând însemnările codificate despre cercetările lui erotice. Mozaicul de butoane negre este inscripționat criptic, dar a învățat ce combinații să apese pentru cele mai bune rezultate.

O să înceapă cu viscolul de la intrarea în peștera ei. Zi și noapte, vaierul lui o enervează la culme. Penny folosește rapid dispozitivul de control pentru a-și ajusta percepția.

Introduce primul cod, iar rezultatul transmis prin satelit e aproape instantaneu. Tastează o revărsare de tort „catifea roșie”[38] cu glazură de ciocolată și fulgi în culorile curcubeului, care îi alunecă pe gât. Nici măcar un ceasornicar elvețian nu ar fi putut să aleagă codurile cu mai multă dexteritate și acuratețe. Pentru a-și distrage și mai mult atenția, Penny introduce o altă combinație de taste, ca să simtă gustul delicioasei înghețate cu aromă de caramel. Cu toate astea, degetele ei agile nu sunt satisfăcute. Lucrând rapid, îi face pe nanoboții din creierul și sângele ei să-i aducă o plăcere copleșitoare prin intermediul lui Tom Berenger și Richard Thomas, care o sărută umed pe buze și pe sâni.

În clipa următoare, se petrece ceva șocant. Un sunet. Cineva vorbește și sărutările încetează. E o voce familiară. O voce de femeie. Penny scrutează peștera

murdară, dar nu găsește nici o explicație. Cuvintele neîntrupate se aud ca prin vis. Dar glasul este inconfundabil: cea care vorbește este Maica Barbă-Sură. În aerul rece se simte mirosul de gălbenușuri fermentate, parfumul specific al respirației ei greoaie din timpul sexului.

Să cuteze Penny să spere? O fi posibil ca stafia măreței mistice să se întoarcă pentru a face magia dragostei cu ea în timp ce doarme? O posibilitate mai întunecată este aceea că nanoboții continuă, cumva, să îi modeleze percepțiile.

— Distruge-l! poruncește Maica, abia șoptit, ca un gând. Prin vorbe la fel de estompate ca ecoul unui ecou al unui ecou, spiritul o avertizează: Micuțo, o astfel de putere te va corupe la fel cum l-a corupt pe Maxwell... Zdrobește diabolicul dispozitiv de control între două pietroaie înainte ca acesta *să te seducă!* o îndeamnă spiritul.

— Maică, ești aici? răspunde Penny în șoaptă, uluită.

Așteaptă ascultând, dar nu aude decât vântul dezlănțuit. Se așază și își contemplă viitorul de sihastru, având alături doar câteva instrumente ale iubirii vechi și rudimentare, făcute din oase și tendoane. Numără până la o sută din cinci în cinci. Își examinează starea jalnică a cuticulelor. După aceea, numără până la o sută din douăzeci în douăzeci. Stafia vrăjitoarei sexuale nu mai vorbește. Tânăra ucenică se chinuie să ia o decizie gândindu-se ce să facă în continuare.

Imediat, o lovește inspirația. Sateliții DataMicroCom se află încă pe orbită. De ce nu le-ar veni în ajutor numeroaselor femei care împărtășesc același sevraj dureros?

Comută și tastează, cu altruism, până când aceleași senzații minunate pe care le simte ea le bombardează pe toate femeile implantate cu nanoboții Beautiful You. Mama lui Penny din Omaha. Zglobia și îndrăzneața Monique. Chiar și Brenda – acum de curând cununată cu Yuri și CFO la Allied Chemical Corp. De asemenea, Kwan Qxi și Esperanza! Oriunde ar fi ele, toate vor savura deserturi delicioase și fericirea dumnezeiască pe care ți-o aduc sărutările unor vedete de cinema ușor trecute.

Dintr-un impuls, Penny le umple nările fremătătoare cu adieri încărcate cu parfum de mango. „Las' să se bucure toate surorile mele", își spune Penny. Prin ea, se va împlini solidaritatea universală a femeilor.

Deși e posibil ca circumstanțele reale ale vieții lor să fie sărăcia împovărătoare sau ignoranța, ea le va dărui o realitate-surogat minunată. Va trimite către papilele lor gustative un ospăț nesfârșit de delicatese. O masă care nu se mai termină, fără o singură calorie care să îngrașe! Va înlocui gândurile lor banale cu frânturi de poezie motivațională citite cu voce tare de gura cultivată a lui Meryl Streep.

Din câteva apăsări ușoare pe tastele potrivite, le va bombarda sistematic cu stimă de sine și va rezolva pentru totdeauna problemele pe care le au cu felul în care arată.

Își ia sânii în căușul palmelor și îi ridică, examinându-și sfârcurile cu uimire crescândă. Sunt uimitoare. Inima ei, ba nu, fiecare celulă din trup i se umflă de mândria propriei glorii și frumuseți. Urmându-i exemplul, femeile din întreaga lume – femeile înalte, femeile invalide, cele grase, cele bătrâne, cele tinere și cele slăbănoage – se redescoperă. Oriunde ar fi în acest moment al vieții lor – la un picnic, călătorind cu autobuzul sau executând complicate intervenții neurochirurgicale –, ele fac o pauză și își privesc trupul cu o apreciere nouă, fără margini. Că sunt fără sâni, crăcănate, cocoșate sau chelesc, Penny le va sili să își recunoască frumusețea interioară. La îndemnul ei transmis prin satelit, toate femeile vor începe să se mângâie ușor, delectându-se cu frumusețea pielii lor. Îndemnul electronic al lui Penny le va forța să își celebreze imediat trupurile, făcând viguros dragoste cu ele însele.

Asta, asta înseamnă să ai putere. Ea, Penelope Harrigan, va domni peste lume, o dictatoare luminată care acordă celor multe plăcerea binemeritată. A întrecut până și puterea pe care o aveau eroinele ei, Clarissa Hind și Alouette D'Ambrosia. Ca să îndrepte răul făcut de tehnologia diabolică a lui Max, ea o să înfăptuiască de una singură pacea și ordinea mondială. Va răsplăti faptele bune și îi va pedepsi pe cei răi.

Generațiile de femei învățate prea mult timp să se aștepte la insulte și nedreptăți Penny le va burdusi cu bucurie și le va împinge să-și accepte fericirea. Un final fericit. Manipulând subtil, tainic, centrii plăcerii, le va sili cu blândețe să își atingă deplinul potențial erotic. Activistele politice s-ar putea să cârcotească pe seama țelurilor, platformelor și agendelor ei strategice, dar Penny le va înfrânge cârcotelile provocându-le valuri seismice de excitare.

Un truism străvechi decreta cândva: „Autoperfecționarea e masturbare...” în sfârșit, și reciproca va fi valabilă.

— Maică, strigă ea, odihnește-te în pace, păzitoarea mea! Nu voi lăsa puterea să mă corupă!

„Niciodată în istoria omenirii nu a existat o perioadă mai bună pentru femeie”, își șoptește Penny.

Le va oferi femeilor cel mai tare futai fără fermoar. Erica Jong ar fi foarte mândră de ea. Asta – meșteșugul sexului, magia carnală – va fi noua frontieră de depășit pentru următoarea generație de tinere savante.

Dintr-un impuls de generozitate, Penny apasă butoanele care îi vor oferi Gloriei Steinem o îmbrățișare iubitoare de soră, de la distanță.

Când termină, se întoarce grăbită la focul pe care se face mâncarea, să nu i se ardă șopârlele gustoase.

Îmbătată de satisfacție, slăbită de fericire, consultă din nou carnețelul cu coduri al lui Max. Așa perfect cum este acest moment – cu prețiosul deget adăpostit adânc în ea, cu tocana de șopârle clocotind delicios, cu flăcările încălzindu-i trupul gol, uluitor de ispititor – până și această scenă ar putea fi îmbunătățită.

Cu degete fericite, obosite și tremurătoare, apasă alte câteva butoane de pe dispozitivul de control.

Ceea ce are loc în continuare e doar o halucinație indusă de nanoboți, dar Penny poate să o vadă, să o miroasă, să o simtă.

O siluetă robustă, înaltă și puternică apare din viscol și stă dezbrăcată cu nerușinare la gura peșterii. Ochii albaștri ai bărbatului sunt plini de dorință. Bărbăția lui impresionantă, cu pistrui roz, îi atârnă grea între picioare. Şi un Ron Howard chipeș înaintează țanțoș, cu îndrăzneală, spre ea.

Autorul ar dori să le mulțumească următorilor vizionari pentru credința și sprijinul lor statornice acordate artei; fie ca zeii tantrici să vă viziteze cu frecvente episoade de eliberare deplină, care să vă accelereze pulsul și să vă scalde în sudoare:

Mallory Moss, Katie Dodd, William Klayer, Rebecca D., Kasey Bossert, Ian W. Arsenault, Halle Kasper, Megan McCrary, Mandy Boles, Kyle Becker, Adam Stratton, Donald Hugo III, Chuck Crittenden, Peter Wollesen, Stephanie Jean Ray, Nicole Doro, Valeriya Kulchikhina, Meghan Sherar, Angelena Bigham, Zachary Glenn Harbaugh, Andrew G. Gahol, Peter Osborn, Christopher Seevers, Kerstynn Lane, Michael John Silvin, Mandy Marez, Joe Wilson, Wessly Ford, Stephanie Wiley, Patrick D. O'Connor, Henry S. Rosenthal, Brian Manning, Parker Cross, Margaret Dennison, Sharon Leong, Kevin Stevulak, Charlotte O'Neil Golden, Michael Anderson-McGee, Katie McCartney, Jacquelyn Nicole Tawney, Gary Eaton, Mike Parkinson, Dustin Schultz, Gina Chernoby, Michele McDaniel, Jake Richard, Ryan O'Neill, George Washington Anderson III, Aysha Martinez, Trev Pierce, John Hardenstine, Bettina Holbrook, Michael Bowhay, Mark V. Paulis, Kevin Sharp, Patricia Scott, Petey Wells, Mike Hardin, Thomas Wayne Harvey, Andrew Greenblatt, Elizabeth C. Nichols, Brian Foster, Bryce Haynes, Tatianna Abastoflor, Ronald Green, Jr., Alisha Ohl, Cody Maasen, Bryan Kraig Ward, Jessica Dugan, Matthew A. Eller, Meredith Alder, Tiffany Joy Atencio, Kyle Adamski, John Michel, Quentin R. Voglund, James Bendos, Gabriel Cesana, Jason W. Bohrer, Shane Gollihue, Scott Trulock, Aaron Blake Flynn, Brett Kerns, Juliet Walker, Kristina Valencia, James P. Giacopelli, Karen Zacconi, Sean K. Smith, Rita Su, Will Tupper, Michael Pedrosa, Russ Robertson, Tag, Samantha Jade Schnee, Rubyann Baybo, Yassaman Tarazkar, Shereen Lombardi, Ashley Blaike Ralph, Mike Dyson, Lorne Sherman, Patti Vanty-McKinley, Shaun Sharma, Christine Strileckis.

CHARLES MICHAEL „CHUCK" PALAHNIUK s-a născut în 1962 și a copilărit în Burbank, Washington. A studiat jurnalismul la Universitatea din Oregon și după absolvire, în 1986, s-a stabilit în Portland, unde a schimbat diverse slujbe înainte de a se dedica în întregime scrisului. Deși primele cărți i-au fost refuzate de editori, care le considerau prea riscante din cauza atmosferei lor sumbre, după publicarea romanului *Fight Club* (1996) cariera literară a scriitorului și-a schimbat definitiv cursul. Considerat unul dintre cele mai originale și mai provocatoare romane din ultimul deceniu al secolului XX, *Fight Club* a fost ecranizat de regizorul David Fincher în 1999. Filmul său – cu Edward Norton, Brad Pitt și Helena Bonham Carter în rolurile principale – s-a bucurat de un succes fulminant, fiind distins cu numeroase premii. În 1999 au apărut romanele *Supraviețuitor* și *Monștri invizibili,* urmate în 2001 de *Sufocare*, a cărui ecranizare a obținut premiul special al juriului la Festivalul de Film Sundance. La Editura Polirom au fost publicate până în prezent: *Fight Club* (2004, 2012), *Jurnal* (2006, 2014), *Bântuiții* (2007, 2014), *Cântec de leagăn* (2007), *Monștri invizibili* (2008), *Sufocare* (2009), *Rant* (2009), *Supraviețuitor* (2009), *Pygmy* (2011), *Snuff* (2012), *Blestemați* (2012), *Apocalipsa* (2013).

Coperta seriei: Radu Răileanu
Foto copertă: © Maksim Toome/Shutterstock.com

„Tot ce se petrece în *Beautiful You,* ultimul roman al lui Chuck Palahniuk, are legătură cu sexul, ale cărui reprezentări depășesc orice limită, cam tot ce ar fi trebuit să fie *50 Shades of Grey,* dar n-a fost... Totul e desacralizat, ars pe rug, de la cultura pop la celebrităţile contemporane."

USA Today

„Chuck Palahniuk ne propune prin romanul său un discurs satiric, o *Lysistrată* reinterpretată, o poveste despre care cititorii vor vorbi mult timp."

San Francisco Chronicle

„*Beautiful You* este o satiră a sexului și a consumerismului... Fantezia lui Palahniuk se află în momentul ei de aur în acest *roman burlesc."*

Publishers Weekly

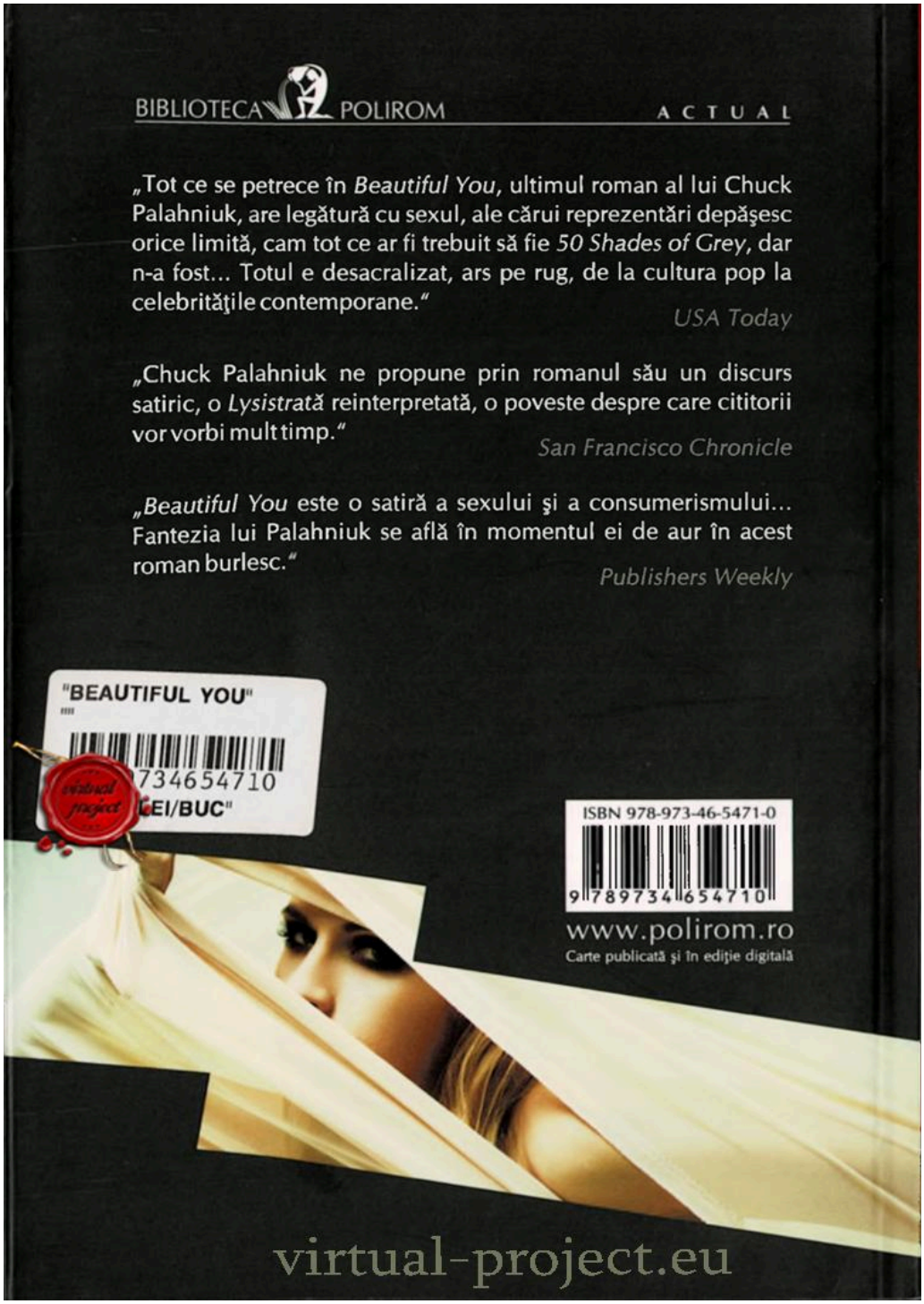
BIBLIOTECA POLIROM
ACTUAL
„Tot ce se petrece în *Beautiful You*, ultimul roman al lui Chuck Palahniuk, are legătură cu sexul, ale cărui reprezentări depăşesc orice limită, cam tot ce ar fi trebuit să fie *50 Shades of Grey*, dar n-a fost... Totul e desacralizat, ars pe rug, de la cultura pop la celebrităţile contemporane."
USA Today
„Chuck Palahniuk ne propune prin romanul său un discurs satiric, o *Lysistrată* reinterpretată, o poveste despre care cititorii vor vorbi mult timp."
San Francisco Chronicle
„*Beautiful You* este o satiră a sexului şi a consumerismului... Fantezia lui Palahniuk se află în momentul ei de aur în acest roman burlesc."
Publishers Weekly
"BEAUTIFUL YOU"
virtual project
ISBN 978-973-46-5471-0
9 789734 654710
www.polirom.ro
Carte publicată şi în ediţie digitală
virtual-project.eu

{1} Joc de cuvinte în limba engleză, aprox. „orgasm bun”.

{2} Joc de cuvinte în limba engleză – diminutiv de la Cornelius, dar și „plictisitor, obositor, prostuț și afectat”.

{3} Joc de cuvinte intraductibil, pornind de la asemănarea dintre numele propriu Tad și cuvântul englezesc *tadpole* (mormoloc).

{4} Prescurtare de la *Esquire*, aprox. „domn” într-o titulatură foarte formală.

{5} Numele unei străduțe din cartierul rezidențial exclusivist cu același nume din Manhattan, New York.

{6} Un mandat în Senatul statului New York are durata de doi ani, iar potrivit Constituției statului, o persoană poate deține un număr nelimitat de mandate.

{7} Aluzie la Noul Testament, Matei, 5:13. Care posedă calități deosebite, în principal bunătate, sinceritate și judecată sănătoasă, cu bun-simț practic, pe care te poți baza.

{8} „Ei, drace!” (în sp., în orig.).

{9} Rețetă de la începutul sec. XX, creată de maestrul bucătar Lagasi de la Divan Parisien Restaurant din New York, în cadrul unui concurs gastronomic pentru crearea unei rețete care să constituie un simbol pentru Hotelul Chatham, în care se afla restaurantul. Deși restaurantul a dispărut, acest preparat culinar rămâne un clasic al bucătăriei americane.

{10} Prescurtare familiară de la Metropolitan Opera din New York.

{11} *Zipless fuck,* în original, expresie care îi aparține de fapt scriitoarei americane Erica Jong și pe care aceasta a creat-o în romanul *Fear of Flying.*

{12} Food and Drug Administration, agenție guvernamentală americană care se ocupă de aplicarea legislației privind controlul siguranței alimentelor, medicamentelor, cosmeticelor și altor produse ce pot afecta sănătatea oamenilor.

{13} Cunoscută la noi și sub denumirile de cantaridă, gândacul-frasinului, cățel-de-frasin sau cățelul-frasinului, este o insectă din ordinul coleopterelor, verde-aurie, care atacă frasinul și liliacul și din care se extrage cantaridina, o substanță toxică folosită în industria farmaceutică.

{14} „Păsărică” (în fr. în orig.).

{15} Stil formal de design peisagistic, caracterizat prin dispunerea pe etaje a plantelor, în funcție de înălțimea.

{16} Joc de cuvinte intraductibil în limba română, care pleacă de la pronunția aproximativ asemănătoare în limba engleză a cuvintelor *maybe* (poate) și *feed me* (hrănește-mă).

{17} *Need me* (să ai nevoie de mine), în original, cuvinte care se pronunță destul de asemănător cu *maybe* și *feed me.*

{18} Pronunția acestui nume feminin este asemănătoare cu cea a cuvintelor de mai sus.

{19} *Religious charter school,* în original; o școală *charter* este un tip de școală publică experimentală, având grădiniță și clasele I-XII, organizată de către părinți, profesori și lideri ai unei comunități și funcționând independent de alte școli.

{20} Denumirea celebrului discurs ținut de președintele american Abraham Lincoln în timpul Războiului Civil, pe 19 noiembrie 1863, la inaugurarea Cimitirului Național al Ostașilor de la Gettysburg, Pennsylvania, la patru luni și jumătate după ce armata unionistă a învins armata confederată în Bătălia de la Gettysburg.

{21} în sistemul de drept anglo-saxon, ramură a dreptului proprietății intelectuale care se ocupă de legislația și jurisprudența ce protejează drepturile inventatorilor.

{22} Revista de Drept a Universității Yale.

{23} în traducere literală, „cei care se țin de promisiuni”, denumirea unei organizații creștine formată exclusiv din bărbați. A fost înființată în 1990 și nu este afiliată nici unei biserici creștine.

{24} Mic magazin hispanic unde se vând vinuri și produse alimentare.

{25} District din statul federal Pennsylvania, unul dintre cele mai vechi întemeiate în SUA, renumit pentru locuitorii săi înstăriți.

{26} „Da” (în fr., în orig.).

{27} „Dumnezeule!” (în fr., în orig.).

{28} „Păsărică” (în fr., în orig.).

{29} *It takes a licking and keeps on ticking,* în original, sloganul unei cunoscute campanii publicitare destinate ceasurilor de mână Timex din anii ’60, în care ceasurile erau lovite, scăpate pe jos etc. pentru a li se demonstra rezistența. Comentatorul sportiv John Cameron Swayze spunea acest slogan la finalul reclamei, el fiind, de altfel, asociat cu imaginea Timex timp de două decenii.

{30} *Helping professions,* în original, termen generic din limba engleză, fără corespondent în limba română, ce denumește totalitatea meseriilor și profesiilor menite să asigure îngrijirea, de orice natură, a diverse categorii de persoane, din ramuri precum medicină și asistență medicală, psihoterapie, educație, asistență socială, consiliere psihologică, dezvoltare personală, preoție.

{31} *Living rocks,* în original, denumire generică pentru mai multe specii de cactuși pitici, de regulă fără țepi, asemănători cu niște pietre.

{32} Tip de toc având între 3,5 cm și 4,75 cm înălțime, cu o ușoară curbură care îl plasează spre interior față de marginea pantofului. Apărut la sfârșitul anilor ’50, a fost popularizat de actrița Audrey Hepburn.

{33} Jucării în formă de animale, confecționate din pluș umplut cu peleți din plastic, ceea ce le conferă multă flexibilitate; au fost create și produse în anii ’90 de compania Ty Warner Inc.

{34} *Pitchers mound,* în original, termen din baseball care denumește locul din mijlocul pătratului de pe terenul de joc.

{35} City of Greater New York, denumirea neoficială pentru City of New York, orașul mărit în 1898 prin actul de fuzionare a cinci cartiere – Bronx, Brooklyn, Manhattan, Queens și Staten Island, fiecare dintre ele constituind un district din cadrul statului federal New York.

{36} *Gatekeeper*, în original, denumirea conceptului introdus în psihologia socială de Kurt Lewin în 1943, cu aplicații în multe alte domenii, incluzând științele comunicării, jurnalism, științe politice, sociologie. În esență, termenul se referă la persoana care ia decizii cu privire la cine poate să folosească ceva sau să vadă pe cineva.

{37} Denumirea științifică a membranei care înconjoară testiculele.

{38} *Red velvet cake,* în original, un tort cu blat de culoare roșu-închis, roșu-aprins sau maro roșiatic, intensificată adesea cu ajutorul sucului de sfeclă sau al coloranților alimentari.

Table of Contents

{1} 217
{2} 217
{3} 217
{4} 217
{5} 217
{6} 217
{7} 217
{8} 217
{9} 217
{10} 217
{11} 217
{12} 217
{13} 217
{14} 217
{15} 217
{16} 217
{17} 217
{18} 217
{19} 217
{20} 217
{21} 217
{22} 217
{23} 217
{24} 217
{25} 218
{26} 218
{27} 218

{28}	218
{29}	218
{30}	218
{31}	218
{32}	218
{33}	218
{34}	218
{35}	218
{36}	218
{37}	218
{38}	218